Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 15.000 TL. 12 Mart 1994 Sayı: 88

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Faşizmin seçim oyununu bozalım

Seçimlere katılmayalım

OLİGARŞİ FAŞİZMLE YÖNETİYOR- Faşizmin özü terördür, keyfilliktir, yasa tanımamasıdır. Faşizm kitleleri yönetemediği, yalan ve demagojileriyle aldatamadığı yerde kendi koyduğu yasaları bir kenara atar. Faili meçhul cinayetler, kayıplar, katliamlar ve son olarak TBMM'de yaşananlar bunun kanıtlarıdır.

UCUZ ZAFER PEŞİNDELER- Kürt halkını sindirmek, korkutmak ve göç ettirmekle, DEP adaylarını seçime sokmamakla ucuz bir "seçim zaferi" yaşamak istiyorlar... Bu "zaferi" onlara tattırmayalım.

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER- "Haklının savunucularının dokunulmazlık zırhına ihtiyaçları yoktur."... Devrimci Sol tutsakları Kürt milletvekillerinin gözaltına alınmasını protesto için ülke genelinde üç günlük açlık grevindeler.

TC Parlamentolarında Kürtler
-Araştırma-
Yazısı 6-7'de

KÜRT VE TÜRK HALKI;

Halklarımız kardeştir... Bugün devletin yaptığı baskı ve zulüm bütün uluslaradır. Birleşip, savaşmak, ulus ve ülke kavramı içindeki tüm değerlerimizi onlardan geri almak görevdir... Halkların, ulusların birleşik savaşı karşısında ceplerinde Amerikan vatandaşı pasaportu taşıyanlar, sömürücüler ve halk düşmanları kaçacaklardır. Savaşmalı ve halklarımızdan çaldıkları her şeyi onlardan geri almalıyız. Birlikte savaşalım, birlikte kazanalım.

8 MART Emekçi kadınlar alanlardaydı

- **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, mitingler, yürüyüşler, forumlar ve gecelerle kutlandı.**
- Kadın şehitlerimiz de vardı eylemlerde. Çünkü kadını mücadelede özgürleştirendi onlar.

11 Mart 1994'te yayınlanan 70 No.lu Devrimci Sol Haber Bülteni'nde, yaşanan yerel seçim süreci değerlendirilerek, Devrimci Sol'un bu seçimler karşısındaki tavrı açıklanıyor. Güncel önemi nedeniyle bülteni aşağıda yayınlıyoruz.

Türk, Kürt ve tüm milliyetlerden yurtsever halkımız, kardeş halklar!..

FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNU BOZALIM

Faşizmle yönetilen bizim gibi ülkelerde genel olarak seçimler, düzeni temelden sarsmayan, düzenin bekası için sarsılan dengeleri yenileyen, yeni dengeler kuran, halkın birikmiş tepkilerini etkisizleştiren, emperyalistlerin ve oligarşinin manevralarıdır. Her seçim öncesi, halk ve millet demagojileriyle bol keseden verilen vaatler, iktidar olunur olunmaz unutulur. Seçimler, seçimleri takip eder... Değişen bir şey olmaz. Bir partinin yerini bir diğeri alır. Çark aynı şekilde dönmeye devam eder. Bu çark, tüm ulusları, emekçi halkları ezen, sömüren, ulusal olarak aşağılayan, işkence ve zulüm yapan, halkları, ulusları

Devamı sayfa 3-4'te

MERHABA

Geçtiğimiz hafta bir baskın daha yaşadık. Bu kez polis Tunceli büromuzdaydı. 9 Mart günü büromuza gelen polis, büroda bulunan temsilcimiz Birgül Ersoy ile Bülent Durmaz ve ismi belirlenemeyen dört kişiyi gözaltına aldı. Arama adı altında yapılan bu baskında amaç gözaltıydı. Bir halk deyimi vardır. "Perşembenin gelişi çarşambadan belli olur" diye. Bu baskın da üç gün önceden belliydi. Üç gün önce büroya gelen polis, buradakilere isim sormuştu. Açıkça baskın önceden planlanmış ve tasarlanmıştı. Biz her zaman şunu söylüyoruz. Mücadelemiz dört duvarla sınırlı değildir. Kapılara kilit vurmakla, mühürlemekle mücadelenin engellenemeyeceğini onlar da çok iyi biliyor.

Ülkenin dört bir yanı mücadele alanı ve buralara da kilit vurmaya kimsenin gücü yetmez, yetmeyecektir.

Önceki sayılarımızda gazetemize gelen para cezalarından ve bunları ödemede güçlük çektiğimizden söz etmiştik. Bize yönelen saldırıların boyutunun sadece fiziki saldırılarla sınırlı kalmadığını, bunun saldırıların yalnızca bir yanını oluşturduğunu ifade etmiştik. Geçtiğimiz günlerde eski yazı işleri müdürümüze yargılandığı bir davadan dolayı 47 milyon liralık bir para cezası gelmişti. Bu cezanın taksidini bir gün geciktirerek 4 Mart Cuma günü ödemeye giden arkadaşımız savcıyı zorlanarak da olsa ikna etti. Ancak bu kez de savcının sekreteri makbuzu verdirtmeyerek cezanın tamamını istedi. Çıkan tartışmadan sonra paranın ödenmesi için gerekli makbuz arkadaşımıza verilmedi. Pazartesi günü ise tutuklama kararı çıkarıldığını ve 47 milyon liranın tamamı ödenmediği takdirde bu kararın kaldırılmayacağını öğrendik. Tutuklama kararını kaldırmak için aynı gün cezayı yatırmak zorunda kaldık. Paranın temin edilmesinde okurlarımızın gösterdiği duyarlılık gerçekten de örnek bir dayanışmaydı.

Kimileri cebindeki parayı son kuruşuna kadar, kimi parmağındaki yüzüğü, kimisi de boynundaki kolyeye varıncaya kadar, sorunu çözmek için tüm olanaklarını seferber etti. Yaşadığımız somut olay, bize bir kere daha şunu gösterdi: Biz bir aileyiz. Sevinçlerimizi, coşkumuzu, kazanımlarımızı paylaştığımız gibi, sorunlarımızı da paylaşmasını biliriz.

Mücadele hepimizin, gösterdiğimiz bu dayanışmayı ve duyarlılığı sürekli kılmak gibi bir sorumluluğumuz var. Çünkü saldırıların, para cezalarının ardı arkası kesilmiyor. Bu para cezasını yatırdığımız gün gazetemizin sahibi Gülten Şeşen'e bir başka yazıdan dolayı 50 milyon liralık bir para cezası daha geldi. Şu anda ödemek durumunda olduğumuz para cezalarının aylık miktarı ise 50 milyon lirayı aştı.

Tüm sorunları aşacağız, aşmak zorundayız. Mücadele her zaman Türkiye halklarının kurtuluş mücadelesinin sesi olmalı ve olacak.

Yeniden buluşmak üzere...

Halkımıza, Basına ve Kamuoyuna

Hürriyet Gazetesi'nin kontrgerilla kaynaklı haberlerinden bir tanesi de 5 Mart tarihinde yayınlandı. "Dursun Karataş'ın Hollanda'dan sığınma hakkı istediği" şeklindeki haber Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği tarafından yalanlandı. Gazetemize gönderilen açıklamayı yayınlıyoruz.

5 Mart 1994 tarihli Hürriyet gazetesinde örgütümüzü ve yoldaşlarımızı hedef alan bir haber yayınlanmıştır. Gazetenin küçük bir köşesinde yayınlanan haberde önder yoldaşımız Dursun Karataş'ın Hollanda'dan siyasi sığınma hakkı istediği, polisin yakalanan bazı militanlardan aldığı bilgiler sonucu Hollanda'da sığınma kampında bulunduğu, şeklinde iddialara yer verilmiştir. "Haber" diye geçilen bu iddiaların gerçekle hiçbir ilgisi yoktur. Bu yayın da Hürriyet gazetesinin sık sık yaptığı kontrgerilla kaynaklı kamuoyunu yanlış yönlendirme amaçlı yayınlarından biridir. Yoldaşımız Dursun Karataş'ın ve diğer tüm yoldaşlarımızın yaşamları kontrgerillanın daima bu tür uydurma senaryolarına konu olmuştur. Yoldaşlarımız aciz polis şeflerinin bilmek istediği memleketlerde ve iltica kamplarında hiçbir zaman olmamışlardır. Kontrgerilla ve onların ısmarlama kalemleri kamuoyunu örgütümüze karşı yanlış etkilemek için böylesi bir çarpıtma yöntemlerden bir türlü vazgeçmemişlerdir. Devrimci Sol önderleri ve savaşçılarıyla halkımızın yüreğindedir. Egemenlerin kabullenemedikleri, değiştirmeye güçlerinin yetmediği asıl gerçek budur. Halkımıza ve kamuoyunun bilgisine sunuyoruz.

5 Mart 1994
DEVRİMCİ SOL
Avrupa Temsilciliği

OKURLARDAN

Sevgili Yalçın, mezarında rahat uyu; sana kurşun sıkanlar bir gün hesap vereceklerdir. Sevgili dostum İ. Yalçın Arkan; bizler senin Bakırköy'den arkadaşlarınız; seni vurdukların da elimiz kolumuz bağlı kaldık; çünkü düzen bütün arkadaşlarımızı bağlamıştı. Cenaze törenine gelenler arasında birkaç eski arkadaşın da vardı ve onların yüreğinde hala coşku vardı.

Sevgili dostum, 1979 senesinde Bakırköy'e yerleşmek isteyen MHP'yi senin önderliğinde bir haftada kovduk. Kendi astıkları tabelalarını kendileri indirdiler.

Ülkenin dört bir tarafında arandığın vakit semtine gelip gittiğini herkes biliyordu, ama herkes seni sevdiği için ihbar etmiyordu. Yalnız ta ki hareketin dışladığı bir hain senin Ankara'ya gitmek üzere olduğun gün oturduğun tren koltuk numarasına kadar polise bildirmiş, polisler de seni "hoşgeldin Yalçın" deyip alıp götürdüler. O insanla yine cezaevinde karşılaştın. Korkuyordu senden.

Cuntanın hakimleri seni yargılarken sana söz hakkı vermemek için ellerinden geleni yapıyorlardı. Sana söz hakkı verdiklerinde susmayacağını biliyorlardı. Kimse sana boyun eğdiremedi, teslim alamadı, onurunla yaşadın, onurunla öldün, rahat uyu.

Sevgili Yalçın; Turgut'un, Cenab'ın, Sinan'ın, Kenan'ın yanında, zamanımızın liseli Dev-Genç'in şehitlerinin yanında rahat uyu dostum.

Okul Arkadaşın

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Faşizmin seçim oyununu bozalım 3-4
- Terörlü seçim kampanyası... Avrupa'nın Kürt hamiliği 5
- TC parlamentolarında Kürtler; Oy hakkı var, söz hakkı yok... 6-7
- Yasa tanımamazlık faşizmin karakteridir 8
- Bu zulüm SHP sayesindedir 9
- Devrimi geliştirmek, var olanı aşmakla mümkündür... 10
- Bonn'da protesto yürüyüşü... 11
- TC; Bir kontrgerilla devleti 12-13
- Kadınız, mücadelede varız 14
- Darbesiz "darbe"... 15
- Direnişte işçi aileleri 16
- Ümraniye Belediyesi'nde direniş... Bornova belediye işçileri eylemde... 17
- Belirleyici güç "oy gücü" değil, üretimden gelen güçtür... 18
- Dayak ve gözaltılara karşı işgal 19
- Şubat ayı insan hakları ihlalleri... İşkenceci polisler duruşmadan kaçıyorlar... 20
- "Birimiz hepimiz, hepimiz efendilerimiz için varız" 21
- Çizgiye dava... 22
- Dağlar, sözümüz var.. 23

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 15.000 TL. **Almanya:** 4 DM
Fransa: 15 FF, **İsviçre:** 4 SF
Hollanda: 4 FL, **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 360.000 TL.; 1 yıllık: 720.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Aksaray Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İnönü Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Meşekçe Pasajı No: 1/8
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gaziler Cad. Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 233 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Mersin: Mahmudiye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No:14 Kat: 2 Tel: 253 99 65
Duisburg: Alleestr. 37, 47166 Duisburg/Almanya Tel: 0203548825
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov. 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2/B Trince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466254

...Seçimler seçimleri takip eder... Değişen bir şey olmaz. Bir partinin yerini bir diğeri alır. Çark aynı şekilde dönmeye devam eder. Bu çark tüm ulusları, emekçi halkları ezen, sömüren, ulusal olarak aşağılayan, işkence ve zulüm yapan, halkları, ulusları birbirine düşman eden faşizmin devlet çarkıdır... Bugün ülkemizde demokrasinin en küçük bir kırıntısına bile rastlamak giderek olanaksız hale gelmektedir. Türkiye halklarının ve tüm dünyanın gözleri önünde büyük bir pervasızlık ve utanmazlıkla hala ülkemizde demokrasi olduğu ve bunun göstergesi olarak da seçimlerin yapıldığını söyleyerek, her türlü baskı ve zulmü, demokrasi ve seçim oyunu ile gizlemek istemektedirler.

birbirine düşman eden faşizmin devlet çarkıdır. Bu çarkı tersinden döndürmeye çalışan, gerçekten ülkesini ve halkını seven, onun çıkarlarını düşünen hiçbir partinin ve kişilerin seçimlere girmesine izin vermezler. Kazara seçimlere girseler veya seçilseler dahi, mevcut düzene karşı çıktıklarında, devletin gerçek yüzünü halk kitlelerine gösterdiklerinde, zor, tehdit, şantaj, cinayet, sürgün, gözaltına alma, tutuklama, dokunulmazlıklarının kaldırılması dahil her türlü yöntemi deneyerek, seslerini kesmek isterler. Faşizmin vahşeti ve zulmünü hak edebilmek için, Marksist-Leninist, sosyalist olmaya da gerek yoktur. Gerçekten yurtsever olmak, haksızlıklara ve zulme karşı olmak, ulusal kimliği savunmak, aşağılanmayı kabul etmemek, faşizmin şiddetiyle "ödüllendirilmek" için yeterlidir.

Bugün DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılıp, gözaltına alınmaları, başkan adaylarının tehdit edilmeleri, tutuklanmaları ve nihayetinde seçime sokulmamalarının nedeni, bu insanların sadece ve sadece Kürt olduklarını söylemeleri ve ulusal kimliklerini savunmalandır.

TÜRK ULUSU, TÜRK EMEKÇİ HALKI!..

DEP milletvekillerinin seçime sokulmamasıyla, demokrasiyi dillerinden düşürmeyen egemen güçlerin, demokrasiyle uzaktan yakından bir ilişkilerinin olmadığı, demokrasi sözlerini ve onun uzantısı seçim oyununu, faşizmin gerçek yüzünü gizlemek için sürdürdükleri artık gizlenemez bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Bugün ülkemizde demokrasinin en küçük bir kırıntısına bile rastlamak giderek olanaksız bir hale gelmektedir. Türkiye halklarının ve tüm dünyanın gözleri önünde büyük bir pervasızlık ve utanmazlıkla hala ülkemizde demokrasi olduğu ve bunun göstergesi olarak da seçimlerin yapıldığını söyleyerek, her türlü baskı ve zulmü, demokrasi ve seçim oyunu ile gizlemek istemektedirler. Öyle ki bugün, TBMM, Bakanlar Kurulu, Cumhurbaşkanı dahil tüm devlet kurumları, Genelkurmay'ın karar ve emirlerini uygulayan memurlar durumuna gelmişlerdir. 12 Eylül 1980'de olduğu gibi, doğrudan iktidara el koyamayan generaller, emperyalistler, yerli işbirlikçileri ve onların hükümetlerinin izni ve onayı ile bir cunta yapmadan, cunta gibi yönetmekte, emir ve talimatlar vermekte, kararlar çıkartmaktadır. Herkesin, istese de, istemese de kabul ettiği gerçek şudur; ülkemizde bir iç savaş yaşanmaktadır. Bu savaşın bir tarafında Kürt milliyetçileri ve devrimciler, diğer tarafında emperyalistlerin, işbirlikçi tekellerin, büyük toprak sahiplerinin, tefeci tüccar ve ağaların, vurguncuların vurucu gücü devletin ordusu, polisi, gizli servisleri, kontrgerillası vardır. Bu savaş politikası içerisinde, devletin silahlı güçleri olan ordu, devletin diğer güçlerini yöneten duruma gelmiştir. Bu devlet artık, Genelkurmay ve kontrgerillayla yönetilmektedir. TBMM üyeleri, Genelkurmay'ın kukla bir Danışma Meclisi gibidir. Bakanlar Kurulu ve Cumhurbaşkanı Genelkurmay'ın içte ve dışta çeşitli diplomatik manevralarını yapan, karşı-devrimci savaşın pisliklerini örtmeye ve faşizmin zulmünü gizlemeye çalışan, halkı oyalayan, aldatan, bürokratlara dönüşmüştür.

TÜRK HALKI!..

Baskı ve zulüm, yalnız DEP'i seçimlere katmamayla ilgili bir olay değildir. Devlet Kürt halkının ulusal kimlik savaşı karşısında çaresizleşmiş, güçten düşmüştür. Ve bu güçsüzlük derinleştikçe, baskı ve terörünü giderek artırmıştır. DEP'i seçimlere sokmama, sadece bir görünümdür ve çok küçük bir parçadır. Özellikle, Kürdistan'ın köylerinden dağlarına kadar asker seferber edilmektedir. Köyler ve şehirler bombalanmakta, katliamlar düzenlenmekte, binlerce köy boşaltılmaktadır. Kürt halkından yüz binlerce insan, tehdit, gözaltı, sürgünle karşı karşıyadır. Amaç, uzun vadede Kürt ulusal hareketini, ulusal direnişini yok etmektir. Kısa vadede ise, her türlü baskı ve zoru meşrulaştırarak, Kürt halkının seçme ve seçilme hakkını elinden alarak, 27 Mart yerel seçimlerini "Kürt ulusal sorunu diye bir sorun yoktur, var olan birkaç teröristtir" yalanlarını güçlendirmek için kullanmak istemektir. İşte bu amaç için, bu yalanı güçlendirmek için, tüm Türkiye ve dünya halkları aldatılarak seçim oyununa devam edilmek istenmektedir.

Generaller bu baskılarla, ne Kürt ulusal hareketini, ne de tüm ülkede yaygınlaşan devrimci mücadeleyi durduramayacaklarını bilmektedirler. Özgürlük ve kurtuluş mücadelesine karşı faşizmin aldığı her türlü baskı önlemi ters tepmekte ve devrimci savaş tüm ülke sathına yayılmaktadır. Baskı ve terör, halk kitlelerinin ve devrimcilerin sindirilmesini, teslim olmasını değil, daha da yaygınlaşan ve gelişen devrimci bir savaşı ortaya çıkarmaktadır. Oligarşi tam bir açmaz içerisindedir. Bu nedenle Genelkurmay Başkanı, "Teröre karşı mücadele" diyerek, tüm ülkeyi cunta ve sıkıyönetim yöntemleriyle idare etmeye çalışmaktadır. Baskı ve terör dalgası, Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz, Gürcü vb. demeden tüm ulusların ve emekçi halklarımızın üzerinde esmektedir.

TÜRK ULUSU!..

Her halk, adına ülke dediğimiz, yurdumuz dediğimiz topraklar üzerinde yüzyılların sonucu oluşmuş, acı, sevinç, yoksulluklar ve gerektiğinde kan akıtarak oluşturduğu ve yaşattığı kültürle ulusal bir kimliğe sahip olmuştur. Bunun içinde, ayrı kültürlere sahip olsalar da her ulus kendi toprağında kendi kimliği ile yaşayabilir. Her ulusun kendi kimliğine ve toprağına sahip olmasından daha doğal bir hak olamaz. Kendi ulusal kimliğini korumayı, yaşatmayı namus ve onur gören bir halk, başka bir ulusa saygı göstermediğinde, onun da kendi ulusal kimliğiyle yaşamasını engellemeye çalıştığında, kendi ulusal kimliğine de saygı göstermiyor, kendini aşağılıyor, kendi namus ve onuru ile oynuyor demektir. Türk halkı, ulusal onuruna düşkün bir halktır. Türk halkının ulusal onuru, diğer ulusları ezen, onları yok sayan, zulmeden emperyalistlerin işbirlikçisi, ülkemizin toprakları, ekonomisi ve siyaseti dahil, her şeyini satan, her şeyi kan ve para olan, hiçbir ahlakı ve kültürü olmayan ırkçı faşistler ve bugünkü devlet yöneticileri ve generaller tarafından temsil edilemez. Onlar, Türk halkının ulusal onuru ve kimliğine de düşmandırlar.

Kürdistan'dan Rumeli'ye kadar, ülkemiz dediğimiz bu topraklar üzerinde, Türkler, Kürtler, Araplar, Çerkezler, Gürcüler, Lazlar vb. farklı ulusal kültürlerde, din ve mezheplerde halkımız yaşamaktadır. Hiçbir ulus, "Ben diğer ulustan üstünüm, ben daha güçlüyüm, devlet gücü benim elimde" diyerek, başka bir ulusu aşağılayamaz, yok sayamaz, onun özgürlüklerini kısıtlayamaz. Bunu yaptığı noktada, onurlu bir ulus olmaktan, kendi ulusal kimliğine saygı duymaktan çıkar. Baskıcı, ırkçı, faşist özellikler kazanmaya başlar. Faşizm ırkçıdır, dolayısıyla bölücüdür. İşte bu görevi bugün devlet yapmaktadır. Uluslarımız, emekçi kardeş halklarımız, egemen güçler tarafından kışkırtılmadığı, kullanılmadığı sürece, birbirlerine karşı hiçbir düşmanlıkları olmamıştır. Bugün artık yönetemez duruma gelen devlet, ulusları birbirine kırdırarak, suni düşmanlıklar yaratarak, sömürü ve zulmü devam ettirmek istemektedir.

Faşizmin bu oyununu bozmalıyız. Bu oyunu bozmak, başta Kürt halkına

Bu topraklarda yaşayan birçok ulusun var olduğu ve kendi kimlikleriyle yaşamak istedikleri gerçeğini hiçbir güç değiştiremez. Farklı ulusal kimlikteki onlarca halkın en özgür koşullarda birlikte yaşayabilmesi, emperyalizme, faşizme ve zulme karşı birlikte savaşabilmesi, devletin en büyük korkusudur. Bunun için ırkçıdırlar. Bunun için Kürt-Türk düşmanlığı yaymaktadırlar. Bugün Kürt ulusal kimliğini savunduğunu söyleyen parti ve insanların seçimlere sokulmamasını, baskıya uğramasını, ulusal onura sahip bir halk kendisine yönelmiş kabul etmelidir. Herkesin seçime katılmadığı, seçme ve seçilme hakkının tıpkı 12 Eylül'de Evren çetesinin yaptığı gibi generaller tarafından belirlendiği bir seçim, tüm uluslara ve halka zorla kabul ettirilmiş bir tercihtir. Bu gerçeği görüp bilerek, generallerin seçim dayatmasını reddetmek, hiçbir partiye oy vermemek, desteklememek, DEP'lilerle dayanışma içerisinde bulunmak görevdir.

karşı kışkırtılıp vurucu güç olarak kullanılmak istenen Türk halkının görevidir. Türk halkının, Türk ulusunun Kürt ulusuyla bir çıkar savaşı yoktur. Tersine Türk ulusunun çıkarı, ulusal kimliğini isteyen Kürt halkının ulusal kimliğine sahip olması, özgür olması ve bu özgürlük koşullarında halkların kardeşçe bir arada yaşamasının düzenlenmesindedir. Hiçbir ulusun, diğer bir ulusun özgürlüğünden korkması için bir neden olamaz. Ulusal özgürlükten korkanlar, ulusların özgürlüğünün, halkların kardeşliğini daha da güçlendireceğini bilerek, sömürü düzenlerinin daha fazla devam edemeyeceğinden korkanlardır.

Bu topraklarda yaşayan birçok ulusun var olduğu ve kendi kimlikleriyle yaşamak istedikleri gerçeğini hiçbir güç değiştiremez. Bugün Kürt halkı, yarın da başka halklar kendi ulusal haklarını isteme hakkına sahiptir. Farklı ulusal kimlikteki onlarca halkın en özgür koşullarda birlikte yaşayabilmesi, emperyalizme, faşizme ve zulme karşı birlikte savaşabilmesi, devletin en büyük korkusudur. Bunun için ırkçıdırlar. Bunun için Kürt-Türk düşmanlığı yaymaktadırlar.

Artık her şey çıplak gözle görülecek kadar açıktır. Karadeniz'den, Trakya'dan, Ege'den, İç Anadolu'dan, Akdeniz'den, Kürt olup olmama ölçüleriyle askerler, Kürt halkına kurşun sıkmak, onları yurtlarından etmek için seferber edilmişlerdir. Yüz binlerce askerden hiçbiri, ne bakanların, ne generallerin, ne de holding sahiplerinin çocuklarıdır. Türk işçilerinin, esnaflarının, köylülerinin, işbirlikçi olmayan tüccar ve sanayicilerin çocuklarıdır. Yoksul halkın çocuklarıdır. Ve çocuklarınız bu karşı-devrimci savaşta ölürken, öldüğünü dahi çoğu kez aylarca duyamıyor, duysanız da cesedini alamıyorsunuz. "Kim için, neden ölüyorlar?" sorularını daha sıkça sormanın ve sesinizi yükseltmenin zamanı çoktan gelmiştir. Sizin çocuklarınızın kanları, Cavit Çağlar gibi büyük sermayedarların çocuklarının trilyonlara varan düğünleri ve zevk-ü sefa içerisinde yaşamaları uğruna akıyor. Sizin çocuklarınızın kanı, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in kadın-kız düşkünü, serseri, kumarbaz oğlunun pis canı için akıyor.

Evet... Devletin vatan, millet edebiyatı tamamen sahte olup, halkları birbirlerine kırdırmaya yöneliktir. Vatan ve ulus gibi kutsal değerlerimizi, sömürücü, ırkçı, zalim bu devlete teslim edemeyiz. Akan bizim kanımızdır ve bu vatan tüm uluslarındır. Her ulus, ulusal kimliğiyle bu vatan üzerinde özgür bir biçimde yaşayacaktır. Her ulusun görevi, ulusal haklarını isteyen halka destek olmaktır ve onunla birlikte savaşmaktır.

ULUSAL ONURUNA DÜŞKÜN TÜRK ULUSU!..

Faşizmin seçim oyununu bozmalıyız. DEP adaylarının seçimlere sokulmaması, baskı ve zulme uğraması, Türk ulusunu Kürt halkına karşı kullanarak, Kürt halkının kimliğini yok etme mücadelesinin bir parçasıdır. Türk ulusu, faşizmin halkları parçalayıp, bölme oyununa karşı tarihsel duyarlılığa ve ulusal onura sahiptir. Bu tarihsel duyarlılığını ve onurunu eyleme dökerek, faşizmin politikalarına karşı çıkmalıdır.

Bugün Kürt ulusal kimliğini savunduğunu söyleyen parti ve insanların seçimlere sokulmamasını, baskıya uğramasını, ulusal onura sahip bir halk kendisine yönelmiş kabul etmelidir.

Herkesin seçime katılmadığı, seçme ve seçilme hakkının tıpkı 12 Eylül'de Evren çetesinin yaptığı gibi generaller tarafından belirlendiği bir seçim, tüm uluslara ve halka zorla kabul ettirilmiş bir tercihtir. Bu aşağılanmayı, bu olumsuzluğu, ulus ve ülke sevgisi olmayan bir avuç hain ve işbirlikçi dışında hiç kimse kabul edemez.

Bu gerçeği görüp bilerek, generallerin seçim dayatmasını reddetmek, hiçbir partiye oy vermemek, desteklememek, DEP'lilerle dayanışma içerisinde bulunmak görevdir.

Generallerin seçim dayatmasında, herhangi bir partiye, bireye destek vermek, bağımsız aday çıkartmak, generallerin seçim politikasına güç vermek anlamına gelecektir.

Örgüt olarak desteklediğimiz adaylar dahil, yurtsever, demokrat, ilerici, devrimci olduğunu iddia eden tüm adaylar seçimden çekilip, generalleri kendi tercihleriyle baş başa bırakmalıdır.

ZULME BAŞ EĞMEYEN KÜRT ULUSU!..

Faşizm baskı ve terörle, sürgün ve seçim politikalarıyla, Kürt ulusal uyanışını durdurmak istiyor. Bu savaş güç ve kararlılık savaşıdır. Generaller güç ve zorla ucuz zafer peşindedirler. Sizleri sindirmek, korkutmak ve göç ettirmekle, DEP adaylarını seçime sokmamakla "seçim zaferi" yaşamak istiyorlar.

Bu "zaferi" onlara tattırmayalım.

Gözaltı, sürgün, tehdit, zorla seçim sandığına götürme, baskılara karşı nerede ve nasıl olursa olsun kişisel ve kitlesel olarak direnelim. Biz topyekün ve kitlesel olarak direndiğimizde, onların zorla bize uygulatmaya çalıştıkları her türlü uygulamanın tersini yaptığımızda, başarma şansları yoktur. Köylerimizi ve kentlerimizi bombalayabilir, yüz binlercemizi gözaltına alıp, sürgün edebilirler ama tüm bir ulusu asla yok edemezler, sindiremezler.

Topraklarımızı terk etmeyelim, göç etmeyelim, göç edenlere engel olalım.

Kürt ulusu adına hareket ettiklerini iddia eden milletvekilleri ise, faşizmin demokrasicilik oyununu güçlendiren Meclis'i terk edip sıcak savaşa katılmalıdırlar.

Baskı, tehdit ve sürgüne karşı, şehirde ve köyde, her yerde kitlesel direnişleri örgütleyelim. Ne pahasına olursa olsun, seçim sandıklarının başına gitmeyelim. Ve kitlesel karşı koyuşlar örgütleyelim. Tüm halkı zorla seçim sandığına götüremezler. Götürseler dahi oy kullandıramazlar.

TÜRK, KÜRT, ARAP, LAZ, GÜRCÜ, ÇERKEZ, TÜM ULUSLARDAN HALKIMIZ!..

Bu ülkenin gerçek sahipleri, bu topraklar üzerinde yaşayan tüm uluslardan halklardır. Bütün servetlerimiz, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımız, bütün uluslarındır. Devletin yaptığı baskı ve zulüm bütün uluslaradır. Devlet, kendi emperyalist ve kapitalist çıkarları için bütün ulusları kullanmak istemektedir. Devlet ve onun generalleri, uluslarımızı ve ülkemizi temsil edemezler, onlar adına konuşamazlar. Birleşip savaşmak, ulus ve ülke kavramı içerisindeki her şeyi onlardan geri almak görevdir.

Halkların, ulusların birleşik savaşı karşısında, ülke ve ulus diye hiçbir derdi olmayan, ceplerinde Amerikan vatandaşı pasaportu taşıyanlar kaçacaklardır.

Ülkemiz emperyalist işbirlikçilerinin tekellerin, onların vurucu gücü generallerin çiftliği değildir. Halklarımızdan çaldıkları her şeyi onlardan geri alacağız.

Uluslarımız, emekçi halklarımız, onların böl-parçala-yönet oyunlarının aleti olmayacaklardır. Bu oyunu bozacağız.

TÜM ULUSLAR... TÜM ULUSLARIN ÖZGÜRLEŞMESİNİ İSTEYELİM!.. BİRLEŞELİM, SAVAŞALIM VE ZAFERE YÜRÜYELİM!.. FAŞİZMİN SEÇİM OYUNUNU BOZALIM!.. SEÇİMLERE KATILMAYALIM!..

Korucubaşlarıyla Toplantı... Gözaltı Terörü... Askeri Yığınak...

Terörlü seçim kampanyası

Devletin seçimlere yönelik "faaliyetleri" hız kazandı. Bir taraftan Kürdistan'a askeri birlikler gönderip yığınak yaparken, bir taraftan da İçişleri Bakanı ve Olağanüstü Hal Valisi bölgede dolaşıp toplantılar yapıyor. Bu arada devlet güçlerinin ve korucuların estirdiği terör de had safhaya ulaştı.

Korucubaşlarının Batman Toplantısı

İçişleri Bakanı Nahit Menteşe ve Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan 6 Mart Pazar günü Batman'da korucu aşiretlerinin ileri gelenleriyle bir toplantı yaptı. Toplantıda özellikle seçimlerde izlenecek politikanın tartışıldığı belirtiliyor. Korucu aşiretler birçok yerde düzen partilerinin listelerinden "devlet adayı" olarak seçimlere giriyorlar. Bu nedenle hem kendi güvenliklerinin sağlanması, hem de kendilerine oy verecek seçmen sayısını artırmak için yoğun bir faaliyet içine girdiler. Batman'daki toplantıda tartışılan konu işte bu faaliyetin koordinasyonuydu.

Korucuların seçim çalışmalarının temel yöntemi ise pervasız ve sınırsız bir terör uygulaması. Bu uygulamanın en açık örneği Cizre'de yaşanıyor. Cizre'de yurtsever halkın yaşadığı mahalleler bir süre önce top ateşine tutularak boşaltılmıştı. Bu arada daha önce yakalanmış olan tirafçılar da, gözaltına alınan bazı yurtseverleri işkenceyle öldürünce tam bir terör havası esmeye başladı. Mart ayının ilk haftasında ise panzerler ev ve işyerlerine ateş açtı. Çarşıdaki tüm konfeksiyon dükkanlarının yandığı bildirildi. Böylece belediye başkanlığına aday olan korucubaşı Kamil Atak'ın "şansı" artırılmış oldu. DEP'in seçimlerden çekilmesinden sonra ise Kamil Atak seçmen sayısını artırmak için yine terörle oy peşinde koşuyor. İnsanları "oy vermezseniz öldürürüz" sözleriyle tehdit ediyor.

Devlet Terörü Tırmanıyor

6 Mart günü Cizre'den Silopi'ye giderken kimlik kontrolü için askerlerce durdurulan araçtan indirilerek gözaltına alınan 4 kişinin iki gün sonra Cizre yakınlarında cesetleri bulundu. Kurşuna dizildikleri anlaşılan Süleyman Malgaz, A. Aziz Malgaz, Yahya Malkoç ve taksi şoförü Ömer Candurak'ın Kıça aşiretine mensup olduğu öğrenildi.

Görgü tanıklarının ifadesine göre araçlarından indirilen 4 kişi, kimlik yoklamasından sonra plakasız olan iki araca bindirilerek Cudi eteklerinde bulunan Korex Köyü'ne götürüldüler. Burada köylülerin gözü önünde Ömer Candurak kurşuna dizildi. Daha sonra diğer üç kişiyi de kurşuna dizen korucular cesetleri bir çukura attılar.

Ağrı Dağı'na yönelik operasyonlar sırasında ise, birçok köy, devlet güçleri tarafından abluka altına alındı. Köylere yapılan baskın ve aramalar sırasında birçok kişi gözaltına alınarak işkence gördü. Noreşin Köyü'ne yapılan baskın sırasında ise, köylüler, evlerinin rastgele tarandığını ve Ahmet Şahin adlı köylünün evinden çıkarılarak herkesin gözü önünde askerler tarafından tarandığını söylediler.

Kürdistan'a Askeri Yığınak

Yerel seçimler için TC'nin bölgeye asker sevkıyatı sürüyor. Son olarak "seçim güvenliği" gerekçesiyle, Bolu ve Kayseri'deki komando okullarında bulunan birlikler ile Marmara bölgesinde bulunan 65. Piyade Tümeni de Kürdistan'a gönderildi. 3. Ordunun bazı birliklerinin ise önümüzdeki günlerde yine buraya kaydırılacağı açıklandı.

Ayrıca bir F-16 filosu da Diyarbakır'a gönderiliyor. Ankara Mürted 4. Ana Jet Üs Komutanlığı'na bağlı bir F-16 filosu, 250 kişilik personeli ile birlikte Diyarbakır 2. Taktik Hava Kuvvet Komutanlığı emrine verilecek.

Askeri birliklerin yanısıra özel ordu, özel tim ve korucularla silahlı gücünü sürekli artıran TC, şimdiye kadar yaptığı güç yığınağı ile bir sonuç elde edememenin bir göstergesi olarak yeni güce ihtiyaç duyuyor. Ancak tek politikası halka karşı güç kullanmak olan bir iktidar için, her seferinde daha fazla güce ihtiyaç duyması, politik iflasın bir göstergesinden başka bir şey değildir. ✪

DEVRİMCİ SOL GÜÇLER: Haklının savunucularının dokunulmazlık zırhına ihtiyaçları yoktur

Tepkiler Sürüyor

DEP'li milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve gözaltına alınmaları üzerine, yurtdışından olduğu kadar yurtçinden de geniş bir çevre tepkisini ifade etti.

Sağmalcılar Cezaevi Devrimci Sol tutsakları adına Yıldırım Öztürk'ün yaptığı açıklamada, "Unutulmamalıdır ki, tarihte halkın ve hakkının savunucuları hiçbir zaman 'dokunulmazlık zırhına' ihtiyaç duymadılar. İnsanlık tarihi bedeller göze alınarak, dişle, tırnakla yazılmıştır. Varsın zaten bize ait olmayan ve bizler için hiç işletilmeyen 'dokunulmazlık zırhı' onların olsun." sözlerine yer verildi.

Almanya'daki Özgür Halklar Komitesi'nden DEP merkez ve şubelerine gönderilen "Saldırılar Kontrgenilla Demokrasisinin Acizliğidir" başlıklı açıklamada, "Faşizmin bizlere yönelik tüm saldırılarını emekçi halklarımızın milyonlarcasına yapılan bir saldırı olarak görür, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde daima yanınızda olduğumuzu bilmenizi isteriz." denildi.

Gazetemiz Mücadele, Devrimci Gençlik, Memur Gerçeği, Kültür ve Sanatta Tavır dergileri, İşçi Hareketi, Yoksul Halkın Gücü gazeteleri'nin yaptıkları ortak basın açıklamasında ise "Demokrasi Partisi'ne ve milletvekillerine yönelik baskıları protesto ediyor, gözaltındaki milletvekillerinin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz" denildi.

Ayrıca İstanbul ve Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformları tarafından yapılan basın açıklamalarında da dokunulmazlıkların kaldırılması ve gözaltına alınmalar kınanarak keyfi uygulamaların bir an önce düzeltilmesi istendi. ✪

Devrimci Sol Tutsaklarından DEP'e Destek

Cezaevlerinde üç günlük açlık grevi

Sağmalcılar, Bursa, Çanakkale, Buca ve Aydın cezaevlerindeki Devrimci Sol davası tutsakları, Kürt milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılarak gözaltına alınmalarını protesto etmek için üç günlük açlık grevi yaptıklarını açıkladılar. Ayrı ayrı yapılan açıklamalarda, MGK'nın emriyle halklarımıza karşı kirli bir savaş yürütüldüğü, Kürt halkından tecrit olan egemen güçlerin seçimleri de bahane ederek azgınca saldırdığı görüşlerine yer verildi.

Sağmalcılar Cezaevi'nden yapılan ve Devrimci Sol tutsakları ile TKEP-Leninist tutsaklarının imzası bulunan ortak açıklamada "Darbe ve yeni terör(ist) yasa tehditleriyle halklarımıza verilmek istenen gözdağı ve sindirme politikalarını; yaygın bir şekilde devam eden gözaltları, gözaltında kayıpları ve işkenceleri; yerel seçimleri özel yasalar çıkararak, seçim hileleri yaparak bir seçim oyununa ve aldatmacaya çevirmelerini; DEP'li milletvekillerinin en doğal hakkı olan konuşma hakkını meclis kürsüsünde kullanmalarından dolayı dokunulmazlıklarının kaldırılması ve gözaltına alınmalarını protesto ediyor ve DEP'lilerle dayanışma için 9 Mart gününden itibaren üç günlük açlık grevine başlıyoruz." denildi. ✪

Avrupa'nın Kürt "hamiliği"

Ne yardan ne serden

Avrupa'da hükümetler mesafeli...
Avrupa kamuoyu ve kitle örgütlerinden protesto...

DEP'li altı milletvekilinin dokunulmazlığının kaldırılarak gözaltına alınmaları Avrupa kamuoyunda geniş biçimde gündeme girdi. Çeşitli Avrupa ülkelerinin siyasal partileri, milletvekilleri ve çeşitli kitle örgütleri temsilcileri dokunulmazlıkların kaldırılmasına yoğun tepki gösteriyorlar. Daha şimdiden birçok milletvekili Ankara'ya gelmiş durumda. Fransa Eski Dışişleri Bakanı ve avukat Roland Dumas, altı DEP milletvekilinin savunmasını üstlenirken, Avrupa Konseyi Parlamenterler Meclisi Başkanı Martinez, sert bir bildiri yayınlayarak dokunulmazlıkların kaldırılmasını eleştirdi.

Bu arada TC Dışişleri Bakanlığı hayli zor günler yaşıyor. Geçtiğimiz günlerde Ankara'da bulunan yabancı ülke büyükelçilerine konuyla ilgili bir brifing verildi. Brifing ile büyükelçilerin sorularına tatmin edici cevaplar veremeyen Dışişleri Bakanlığı'nın, önümüzdeki günlerde, uluslararası platformlarda oldukça sıkışacağı açık.

Çiller hükümeti Avrupa'nın tepkisi karşısında şaşkın. Sonbaharda ilan ettikleri sahte "zafer"in gerçek yüzü ortaya çıktı. Hatırlanacağı üzere 1993 yılı sonbaharında bazı Avrupa ülkelerinin hükümetleri ile çıkar hesapları üzerine pazarlık yapan Çiller, bazı Kürt demeklerinin basılması ve kapatılmasını sağlamıştı. Bu olay o dönem Avrupa'nın Kürt ulusal hareketine karşı aldığı bir tavır gibi gösterilerek, gelişmeler bir zafer gibi yorumlanmıştı. Bu sahte zafer havasını bozmamak için, derneklerin bir süre sonra tekrar açıldığı bile görmezden gelinmişti. Bazı hükümetlerin tavrı olarak gündeme gelen demek kapatma uygulamaları, hiçbir şekilde Avrupa kamuoyunun gerçek eğilimlerini yansıtmıyordu. Nitekim yansıtmadığı son gelişmeler üzerine bir kez daha ortaya çıktı.

Burjuva İdeologların "Eleştiri"si ve Kurnazlığı

Gelen tepkiler üzerine, Çiller'e yönelik eleştiriler de arttı. TC'nin ideologları, köşe yazarları ve bazı parti liderleri, hep birlikte onayladıkları DEP'in parlamentodan tasfiyesi uygulaması sırasında yapılan bazı "teknik hataları", planısız ve kaba davranışları eleştiriyorlar. Onlara göre terörle mücadele timleri biraz daha kibar olsa, Başsavcı Demiral bu kadar pervasız olmasa sorun bitecek. Oysa, on binlerce Kürt insanının köyleri boşaltılırken, göç yollarında açlık ve sefalete zorlanırken, bir Orhan Doğan'a kaba davranılmasının eleştirilmesinin tek bir anlamı vardır. TC'nin ideologları, baskının da, tasfiyenin de daha ince, daha üstü örtülü, daha gizli olmasını istiyor, hepsi o kadar. Böylece dış tepkilerin de önünün alınacağını düşünüyorlar.

Oysa yanılıyorlar. Kürt halkının iradesinin yok sayılması üzerine kurulu politikalar, ne kadar ince hasapla yapılırsa yapılsın, bir yerinden patlayacak ve mutlaka açığa çıkacaktır. TC'nin politikası artık kendini farklı biçimde gösteremeyecek kadar çürümüş ve zayıflamış durumdadır. ✪

İnkar, her yerde inkar; Okulda, fabrikada, devlet dairesinde, TBMM'de

Oy hakkı var, söz hakkı yok

70 yıllık inkar politikası TC'nin meclislerinde her zaman krize yol açabilecek hassas bir nokta oldu.

II. Meşrutiyetin ilanından sonra kurulan Meclis-i Mebusan içinde olsun, TC'nin ilk kurumlaşması olarak 1920'de toplanan TBMM içinde olsun, hemen tüm meclislerde Kürt halkından, Kürt haklarından, hele ki bağımsızlığından söz etmek başlı başına kriz gerekçesiydi. Çünkü Osmanlılar dönemi dahil, Kürtler hiçbir zaman "hakları olan bir ulus" olarak görülmek istenmedi.

Öte yandan Kürt gerçeğinin Meclis kürsülerine gelmesi de engellenemedi. Çünkü Kürt halkı bir gerçektikti, yok edilemez, yok sayılamazdı. Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı bölgelerden gelen vekillerin konuşmaları açık ya da üstü örtülü olarak Kürt ulusalığını ifade eden vurgulara kayıyordu. Ama öte yandan sindirilmiş ya da ajanlaştırılmış vekillerin suskun kaldığı ya da herkesten çok "Türk" görünerek TC hiyerarşisindeki yerini yükseltme gayretleri içine girdiği de görüldü. Böyle zamanlarda Kürt sorunun sözü edilmedi. Ama ortada bir halk gerçeği olduğu sürece, bu suskunluğun kalıcılaşması, mutlak bir suskunluğa dönüştürülmesi –ne kadar isteseler de– mümkün değildi. Mümkün de olmadı.

1923-M.KEMAL ATATÜRK VE DERSİM MEBUSU DİYAP AĞA TBMM ÖNÜNDE.- Kendilerine ihtiyaç duyulduğu koşullarda Kürtler ne unutuldu, ne de ulusal varlıkları inkar edildi. Emperyalistlerin Sevr dayatması karşısında M.Kemal Kürt aşiretlerinin desteğini almak için onlara Sevr'de verilenden daha fazlasını önerdi.

İnkarcı Politikanın Temeli Osmanlılar Zamanında Atıldı

Kürtlerin bir ulus olarak kabul edildikleri takdirde ayrılacakları korkusu, önce Osmanlılarda başladı. Uluslaşan halkların, örneğin Yunanlılar, Bulgarlar, Arnavutlar ve en son Arapların tek tek bağımsız devletler olarak kendi ulusal devletlerini kurmalarıyla, Osmanlı hızla "büyük devlet" olmaktan çıkıyor ve talancı-yağmacı geleneğiyle, elinde kalanlara sarılıyordu. Ne var ki, artık karşısında emperyalizm de vardı. Emperyalistler dönemsel çıkarları gereği kendi ulusal devletlerini kuran kimi halkların yanında yer alıp devletleşmelerinde özel bir rol üstleniyorlardı. Bu durum, Osmanlılarca, kendi toprakları üzerindeki her başkalığının, her ulusal özgürlük talebinin bir "emperyalist oyun" olarak görülmesine ve böyle gösterilmesine yol açtı. Osmanlı egemenleri 20. yüzyılda gelenek haline dönüşecek bir tavırla, kendileri emperyalizmle bağlarını, bağımlılıklarını pekiştirmeye çalışırken, sınırları içinde ayaklanan halkları da emperyalizme bağlanmakla, alet olmakla suçluyordu.

Fransız devriminden etkilenerek Türk uluslaşmasının başını çeken ve 1908 devrimini yapan Jön Türk hareketi kadroları, uluslaşma sürecinin hiçbir zaman gerçek muhtevasını çözümleyemediler. Yönetici oldukları noktada da uluslaşma sürecine denk düşen politikalar üretmeleri mümkün olmadı. Bu anlamda da Osmanlı devletinin son dönemlerde oluşturulan Kürt politikası, böylece inkarcı ve asimilasyoncu bir nitelik kazandı ve TC döneminde de çok fazla değişikliğe uğradan devam etti. Dönem dönem "Kürt gerçeği" kabul edilmesine rağmen, hiçbir dönem Kürt halkının "Kürt ulusu olarak" kendini ifade etmesine izin verilmedi. Bu yöndeki çabalar hep zorla bastırıldı.

Kürt halkının Meclise gönderdiği vekiller susturuldu. Ama aslında bu susturma olayı, daha önemli –ve gizlenen– gerçeklerin ortaya çıkmasına neden oldu. Meclis'in Kürt halkına kapalı olduğu gerçeği, hiçbir Kürt milletvekilinin kürsüden konuşarak anlatamayacağı kadar güçlü biçimde ortaya çıktı. Aslında kaybeden taraf, gerçek niteliği ortaya çıkan TBMM oldu.

Meclis-i Mebusan'da "Hepimiz Osmanlıyız"dan "Herkes Türktür"e

19. yüzyıl içinde meydana gelen Kürt ayaklanmaları zorla bastırılırken, çoğu kez önemli Kürt aileleri İstanbul ya da Avrupa'ya sürgüne gönderilmişti. Bu ailelerin çocukları iyi okullarda eğitim görerek aydın bir Kürt tabakası oluşturdular. Fransız devriminin etkileri ve Türk uluslaşma hareketi, batı illerinde yaşayan Kürt aydınlarını da etkiledi. Denebilir ki, Kürt ulusallaşmasının ilk tohumları bu dönemde atıldı. Bu dönemde yine bazı önemli Kürt aydınları Jön Türkler içinde yer aldılar. Dr. İshak Sükuti ve Dr. Abdullah Cevdet gibi Kürt aydınlarının isimleri ise İttihat ve Terakki'nin kurucuları arasında görüldü.

Kürt aydınları 1918 yılında Kürdistan Teali Cemiyeti'ni kurarak daha örgütlü bir güç haline geldiler. Ancak feodal aşiret düzeninin yaşayan Kürt halkı ile ilişkilerinin zayıf oluşu, uluslaşma bilincinin Kürt halkı içinde canlı bir biçimde yansımaması, İstanbul'da Kürt ulusalcılığını gündeme getiren aydınların da gücünü ve etkinliğini zayıflattı. Yine de Kürt aydınları, Kürt ulusal bilincinin yansımalarını Meclis-i Mebusan'a taşımayı başardılar. Türkçülük akımına karşı Kürt kimliğini ifade ettiler.

Osmanlı Meclis-i Mebusan'ında ilk tartışma "Türk" ve "Millet" sözcükleri üzerine çıktı. Tartışma sonunda şu sözlerle bağlandı: **"Eğer Türk kelimesinin manası bu değilse, (herkesi ifade etmiyorsa) rica ederim, burada nutuk irad edildikçe Türk tabiri yerine anasır-ı İslamiye (İslam unsuru) densin..."** (Tarık Zafer Tunaya. Türkiye'de Siyasal Partiler, syf.193)

Osmanlı yönetimi, böylece en eski ilkesine sarılıyordu. Türk, Kürt, Laz, Çerkez herkes "Osmanlı" sayılıyordu. Imparatorluk bu yolla elindeki toprakları ve bir "tebası" olarak gördüğü halkları elinde tutmaya çalışıyordu. Uluslaşma sürecine giren halklar tarafından çoktan bozulan bu ilke, Türk uluslaşması ile de çelişmeye başlayınca ortadan kalkacak, yerini bir süre sonra "Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap herkes Türktür" söylemi alacak ve bu ilke TC'nin 70 yıllık politikasının da temel ilkesi olacaktır.

Osmanlı'nın son Meclis-i Mebusan'ında Kürt lafını ağızlarına almaları yasaklanan Kürt mebusları **"Kürtlük ve Türklük bir tümdür. Her iki halk da yekdiğerinin öz ve din kardeşidir"** denilerek susturuldular. Ayrılıkların panzehiri Osmanlı'lıktan sonra "din kardeşliği"ydi.

Bu gelişme içinde altı çizilmesi gereken nokta, o günlerde de Kürt halkının kendini ifade etmesi engellemesine rağmen henüz Kürt halk gerçeği sistemli bir politikayla inkar edilmemişti. Kürt halkı "öz ve din kardeş" sayılmıştı.

Kurtuluş Savaşı Yılları; Kürtler Kongrelerin Baş Konuğu

Kürtler kendilerine ihtiyaç duyulduğu koşullarda "Kürt" olarak toplantılara, meclislere çağrıldılar. Kürt oldukları ne inkar edildi, ne de unutuldu. Tersine, bir halk olarak adları ısrarla vurgulanarak anıldılar.

1919 yılında toplanan Erzurum, Amasya ve Sivas kongrelerinde, Kürtler baş konuk durumundaydılar. Çoğunlukla Kürt illerinde çağrılan delegelerle gerçekleştirilen bu kongrelerde Kürtler kendilerini ifade ederken ne Osmanlı'ydılar ne de "dağ Türkü".

Çünkü Kürtlerin desteğine ihtiyaç vardı. Sevr anlaşmasını imzalayan Osmanlı devleti son nefesini veriyordu. Batı Anadolu, Rumlara bırakılırken, Van, Bitlis, Erzurum ve Trabzon'da Ermenilerin devlet kurması kararlaştırılmıştı. Kürtler de unutulmamış, küçük de olsa bir parça toprak üzerinde özerklik adası verilmişti. Diyarbakır, Urfa ve Cizre'de kurulması önerilen özerk Kürt federasyonu Kürdistan'ın tamamını kapsamıyordu.

Böylesi bir anlaşmayı reddeden Kemalistler için en büyük müttefik, Sevr'e kuşkuyla bakan Kürt aşiretleri olabilirdi. Kürtlerin desteğini kazanabilmek için Kemalistler Sevr'de emperyalistlerin verdiğinden daha fazlasını önerdiler. M. Kemal Doğu aşiretlerini ikna için yaptığı görüşmelerden sonra şöyle diyordu. **"Kürtlerin serbest gelişimlerini temin için ırkı ve içtimai hukukları aynen kabul edildi. Böylece, yabancıların Kürtlerin üzerinde yapacağı propagandaların bu şekilde önünün de alınacağı, Kürtlerin malum olması hususu belirtildi."** (Dr. Heinz Gstrein, Avukatsız Halk Kürtler)

Erzurum, Amasya ve Sivas kongrelerine, özellikle bilinçli Kürt aydın çevrelerden kimse çağrılmadı. Kürt Teali Cemiyeti'nin Diyarbakır başta olmak üzere bazı kentlerindeki şubelerden üye çağrılmaması, zor şartların bir sonucu olarak söylense de aslında bilinçli bir tercihti. İngilizlerle yakın ilişkide olan, öte yandan Kürt ulusalcılığı konusunda belli bir bilinçlenme yaşamış çevrelerin M. Kemal'in işine gelmediği, onları ikna etmenin daha zor olacağının düşünüldüğü belliydi. Sonunda kongrelere gelen Kürt aşiret reisleri, M. Kemal'e destek olmayı kabul ettiler. Savaş Kürtlerin de desteği ile, Sevr dayatmasının reddedilmesi noktasına getirildi. Sevr bozuldu, savaş kazanıldı.

"Yüzyıllardır bu iki halk, soy, inanç, özlem ve töre bakımından olduğu kadar, gelenek ve görenek bakımından da ortak bağlarla birleşmiş olarak tam bir uyum içinde yaşamaktadır. Kürtlerin kendi istekleriyle Türk yönetimi altına geçtiklerini ve kaderlerini Türkiye'nin kaderine bağladıklarını tarih göstermektedir.
TBMM hükümeti Türklerin olduğu kadar Kürtlerin de hükümedir. Çünkü, Kürtlerin gerçek ve meşru temsilcileri, millet meclisine girmiştir ve Türklerin temsilcileriyle aynı ölçüde ülkenin hükümetine ve yönetimine katılmaktadır."
(İ. İnönü. 23 Ocak. 1923 tarihli Lozan Konferansı'nda yaptığı konuşma. Aktaran Cemil Birsel. Lozan İkinci Kitap. syf. 217)

Lozan'dan Önce TBMM: "Türklerin ve Kürtlerin Kürsüsü"

Savaş bitmesine rağmen Kemalistlerin Kürtlere olan ihtiyacı bitmedi. Yaklaşan Lozan görüşmeleri, emperyalist devletler ile sıkı bir pazarlığın yapılacağı platform olacaktı. Bu platformda Kürtlerin farklı taleplerle öne çıkmaları onları zayıflatırdı.

Görüşmelere başlamadan kısa bir süre önce, 16-17 Ocak 1923'te M. Kemal, belli başlı gazetelerin başyazarlarını İzmit'e çağırarak bir basın toplantısı yaptı. Bu toplantı aslında hem Kürtlere, hem de emperyalistlere mesaj niteliği taşıyordu. Toplantıda M. Kemal Kürt ve Türklerin çok fazla iç içe geçmiş iki Müslüman halk olduğunu belirttikten sonra şöyle devam etti: **"TBMM, hem Kürtlerin ve hem de Türklerin sahib-i selahiyet vekillerinden mürekkeptir ve bu iki unsur bütün menfaatlerini ve mukadderatlarını tevhid etmiştir. Yani onlar bilirler ki bu müşterek bir şeydir."** (Türk Tarih Kurumu Arşivi)

Bu sözler edilirken, Mecliste de doğu illerinden gelen vekillerden Kürt ulusal giysileri ile gelmeleri isteniyor, Kürt kimliklerini kullanmaları adeta teşvik ediliyordu. TBMM tutanaklarında şöyle bir söz yine bu dönemde geçti: **"Bu kürsüde konuşma hakkı iki millete aittir: Kürtler ve Türklere."**

Kürtler, ulusal giysileri ile ve Kürt kimlikleriyle böylesine kabul görürken, gözler esas olarak Lozan görüşmelerine çevrilmişti. TBMM'yi bir Türk ve Kürt meclisi olarak göstererek Lozan'a giden heyet masaya her iki halkı da temsil ettiği iddiasıyla oturdu. Hatta Kürt milletvekillerinin Lozan Konferansı'na telgraf çekerek, TC heyetini desteklediklerini belirtmeleri de sağlandı. Gerçekte ise, heyette Kürt halkını temsilen kimse yoktu.

Kürtleri de sözde temsil ettiğini iddia eden, İ. İnönü başkanlığındaki TC heyeti, Kürdistan'ın 4 parçaya bölünüp parçalandığı Lozan Konferansı'nda elbette Kürt halkının çıkarlarını savunmadı.

1923 yılının ilk ayında toplanan Lozan Konferansı'ndan emperyalistlerin ağırlıklı gündem maddelerinden biri Ortadoğu'yu paylaşmaktı. TC de bu paylaşım sırasında Kürdistan'ın bir kısmı dahil Osmanlı'dan kalan topraklara sahip olmaya çalışıyor, bunun için Kürt halkının Türk halkı ile kader birliği içinde olduğunu öne sürüyordu. Öte yandan petrol bölgesi Musul'un da bir Kürt ve Türk bölgesi olduğunu söyleyerek ele geçirmeye çalışıyordu.

TBMM'ye Kürt kimliği ve giysileri ile çağrılan ve kürsüde konuşma hakkı verilen iki ulustan biri olan Kürt halkı, böylesi bir sürecin bilinçsiz oyuncusu yapılıyordu. Meclis'te 72 Kürt milletvekili olduğu söyleniyordu ama bilinçli Kürt aydınlarından, örneğin Kürt Teali Cemiyet'nin seçkin kadrolarından hiçbiri bu 72 "vekil"in içinde yoktu. Özcesi mevcut vekiller giysileriyle Kürttüler, bilinçleriyle değil.

Ve İnkarcılığa İlk Adım: Kürtler "Dağlı Türk" Oldu

Lozan görüşmeleri bir sonuca vardıktan sonra TC devleti, kendi ayakları üzerine basmıştı. Artık özel denge hesapları yapması gerekli değildi. Hazırlanan 1924 Anayasası'nda Kürt halkına vaat edilen hiçbir şeyin esaması okunmuyordu. Hiçbir söz tutulmamıştı. Yasalarda ne haklar ne teminat vardı. Dahası artık yeniden Kürtler, ayrılıkçı potansiyel taşıyan bir tehlike olarak görülmeye başlandı.

1923'te ilan edilen Cumhuriyet, padişahlık ve hilafete son veren ve Sevr'i bozan bir sürecin ürünü olmasına rağmen, gerçek bir burjuva demokratik devrimi niteliği taşımıyordu. Sürece önderlik eden küçük burjuvazinin kaypakliği ile birlikte, sürece katılan Anadolu eşrafının tutucu karakteri ve emekçilerin güçsüzlüğü bir burjuva devrim hareketinin oluşmasını engellemişti. Sonuçta ne demokratik dönüşümleri, ne de ulusal sorunu çözme görevini yerine getirmeyen bir süreç ortaya çıkmıştı. Kürt sorunu çözülememiş, dahası Osmanlı politikası kısa bir aradan sonra yeniden devralınmıştı. Osmanlı'dan devralınan Kürt politikasında yalnızca bir değişiklik vardı. İttihat Terakki Hükümeti "Türk, Kürt hepimiz Osmanlıyız" derken, Kemalistler "Türk, Kürt hepimiz Türküz" gibi inkârı esas alan bir politika geliştirmişlerdi. Bu politika, Kürtlerin ayrı bir halk olmadığı, ayrı bir ulus olma özelliği taşımadığı üzerine kuruluyordu. Sonraki süreçte üniversiteler de bu politikaya alet edilerek bu tezi geliştirdiler. Bu teze göre Kürtlerin, Anadolu'nun Türkler gelmeden önceki yerli halkı olduğu inkar edilerek onların "dağlı Türk" oldukları ileri sürüldü. Neden Kürt dendiğini açıklamak için de türlü hikayeler uydurulduı.

Kürtlerin varlığının inkârı ile TC, bir ayrılıkçılık potansiyelini ortadan kaldırmayı hedefledi. Ama tam tersine, verilen sözlerin tutulmaması, Kürt ulusal varlığının inkarı baskı ve asimilasyoncu politikalar Kürdistan'ı sürekli bir isyanlar diyarı haline getirdi.

İsyanlar her seferinde şiddet kullanılarak bastırılırken, TC meclislerinde "Kürt milletvekili" sözü de unutulup gitti. Bugünün Olağanüstü Hal Uygulaması'ndan daha yetkili olan bölge müfettişlerinin baskıcı politikaları ile yönetilen Kürt halkının kendini mecliste ifade edebilmesine izin verilmedi. Halk içinde saygınlığı olan kimi kişilerin Batıya sürgün edilmeleri de, meclislerdeki suskunluğun bir diğer sebebi oldu.

Çok Partili Dönemde de Kürtlere Söz Hakkı Verilmedi

1945 yılından sonra Türkiye'nin siyasal çehresi değişti; çok partili döneme geçildi. İlk anda böyle bir gelişmenin Kürt halkının kendini ifade etmesi için uygun bir zemin olabileceği düşünülebilirdi. Ancak böylesi bir şey iki nedenle mümkün olmadı. Birincisi, acımasızca bastırılan isyan hareketlerinden sonra Kürt halkı içindeki ulusakcı kıpırdanışlar ve örgütülükler en alt düzeye inmişti. İkincisi Kürt aşiret reisleri ve toprak ağalarından bazıları, bu süreç boyunca TC'nin ekonomik ve siyasal sistemi içine dahil edilmişlerdi. Ekonomik açıdan kredi olanaklarından yararlanmaları, ürünlerini Batı pazarlarına götürmeleri, Kürt egemen sınıflarının çıkarlarını okşarken, onları bu çıkarları temelinde sisteme dahil etti. Öte yandan siyasal partilerin kurulması ile birlikte, belli bir siyasal güç de kazandılar. Bu gelişmelerin sonucunda, TBMM çatısı ve partiler içinde söz sahibi oldular. Ancak tabii ki TC'nin resmi ideolojisine ters düşmemek koşuluyla, yani kendilerinin ancak "Kürt kökenli Türk" ya da "dağlı Türk" olduklarını kabul etmek koşuluyla siyasal ve ekonomik imtiyazlarını elde ettiler. Ancak Türk olduklarını kabul ettikleri zaman devlet hiyerarşisinde önleri açıldı. Ve bundan sonraki dönemde gerek oligarşi içinde ve gerekse siyasal sistem içinde birçok Kürt işadamı ya da Kürt milletvekilleri yer aldı.

Bunların içinde Kamuran İnan, Hikmet Çetin gibi bakan düzeyinde görev alan Kürtler de vardı. Ama kuşkusuz en ünlüleri Turgut Özal'dı. Diğerleri gibi T. Özal da, Kürt halkının temsilcisi değil, oligarşinin temsilciliği görevini yaptı. Örneklerden anlaşılacağı gibi, hiçbiri bu görevlerini yaparken Kürt kimliklerini ifade etmediler, Kürt halkının ulusal taleplerini dile getirmediler.

Kürt halkı meclislerde gerçek anlamda temsil edilemedi. Özgürlük vaatleriyle

Kürt Teali Cemiyeti Başkanı Seyit Abdülkadir 1925'te idam edildi. DEP Genel Başkanı Hatip Dicle'nin idamı isteniyor.

gelen 27 Mayıs darbesinde de Kürtler açısından değişen bir şey olmadı. 27 Mayıs "ihtilali"ni gerçekleştiren ordu, DP dönemindeki baskıcı yönetime karşı hürriyet vaat etmesine rağmen, bu vaat özellikle Kürt halkını es geçti. 27 Mayıs iktidarı Kemalist inkarcı geleneğin katı bir sürdürücüsü olduğunu göstermekte gecikmedi. 1 Haziran 1960 tarihinde 485 Kürt ailesini Sivas'ta bir kampta tutukladı. Altı ay sonra, tutuklulardan 55'i hariç diğerlerini serbest bırakırken, bu 55 aileyi sürgüne gönderdi.

Bu uygulama toprak ağalığına bir tavır gibi gösterilmiş olsa da, esas sorun, Kürt ulusalcılığının yeniden toparlanmakta olduğu kuşkusu idi. 31 Mayıs tarihli Cumhuriyet gazetesinde yer alan bir haberde şöyle deniyordu: **"Bir Kürdistan hükümeti tesisi için DP grubu içinde çalışanlar varmış. Sabık iktidar bunlara ve Şeyh Said'in oğlunun Rus yapısı bir ciple Doğu'da propaganda yapmasına göz yummuş."**

"Fırkamız (CHF) bu vatandaşları (Kürtleri) da biraz evvel izah ettiğimiz dil ve emel birliğinde iştirak kaydı altında tamamen Türk olarak kabul eder." **(CHF Genel Katibi Recep Peker'in programı açıklayan 16 Ekim 1931 tarihli konuşması)**

Evet, 27 Mayıs'ın DP'ye yönelttiği suçlamalardan biri de DP'nin oy kaygısı ile Kürt vekillerin hareketlerini yeterli ölçüde kontrol etmemesi idi. 27 Mayıs iktidarı bu kuşkudan hareketle 105 sayılı Mecburi İskan Kanunu'nu çıkarıp 55 Kürt ailesini sürgüne gönderirken, Yatılı Bölge Okulları'nı yaygınlaştırarak asimilasyon politikasına hız verdi. Türk ulusal bilincini yaygınlaştırma kampanyaları düzenledi.

Bu koşullar altında 1961 Anayasası temelinde kurulan yeni Meclis'e Kürt illerinden vekiller gelse de, kuşkusuz bunun Kürt halkının iradesini dile getirebilecek bir şekillenme olması mümkün değildi.

Kürt halkının inkârı üzerine kurulu TC Meclisleri bundan sonraki dönemlerde de, gerçek bir temsil hakkını hiçbir zaman Kürt halkına vermedi. Düzen partileri içinde AP, CHP, daha sonra da ANAP, SHP, DYP ve RP'nin parlamento grupları içinde, Kürt halkının yoğun olarak yaşadığı illerden gelen vekiller tarafından "Doğulu milletvekilleri" grupları oluşturuldu. Ama pek fazla bir etkisi olmayan bu gruplar, daha çok işbirlikçiliğin geliştirilmesi için köprü oldular.

Ulusal Bilinçlenme Meclis'in İnkarcı Niteliğini Açığa Çıkardı

1984 yılından sonra silahlı Kürt muhalefetinin güç kazanması, Kürt ulusal bilincini tekrar canlandırırken, bu kez meclise taşınan "Doğulu grubun" niteliği de eski işbirlikçi gruplardan farklıydı. Ulusal hareketin etkilediği halkın seçtiği vekiller de, Kürt ulusal taleplerine eksiğiyle ve yanlışıyla olsa sahip çıkmaya başladılar. İşbirlikçi "doğulu vekiller" zamanında böyle bir ulusal talep olmadığı için Meclis, daha demokratik görünme imkanlarına sahip olabildi, inkar ve imha politikasını bir ölçüde gizleyebildi. Ancak Kürt ulusal taleplerini belli sınırlar içinde de olsa dile getiren vekillerle karşılaşınca, gerçek yüzünü ortaya koydu.

1989 seçimlerinden sonra milletvekillerinin sadece Kürtçe konuşmaları bile büyük gürültülerin kopmasına yol açtı. Kürt halkının Meclise gönderdiği vekiller susturuldu. Ama aslında bu susturma olayı, daha önemli –ve gizlenen– gerçeklerin ortaya çıkmasına neden oldu. Meclis'in Kürt halkına kapalı olduğu gerçeği, hiçbir Kürt milletvekilinin kürsüden konuşarak anlatamayacağı kadar güçlü biçimde ortaya çıktı. Aslında kaybeden taraf, gerçek niteliği ortaya çıkan TBMM oldu. TC'nin inkar ve asimilasyona dayalı politikalarının deşifre olması sözkonusu olurken, gelişmeler Kürt ulusal bilincinin daha fazla yaygınlaşmasına yol açtı.

Son olarak altısı DEP'li yedi Kürt milletvekilinin dokunulmazlığının kaldırılmasının gerekçesi olarak "bölücü konuşma"ları gösterildi. Yani bir milletvekili rahatça düşüncesini ifade etsin diye konulan dokunulmazlık, Kürt halkının talepleri gündeme gelince gereksiz sayıldı.

TBMM bir kez daha Kürt halkına kapalı olduğunu, inkar ve asimilasyon politikasının devamcısı olduğunu gösterdi. Ama tarihte hiç olmadığı kadar meşruluğu halkın gözünde zayıfladı ◆

Dokunulmazlıklar Kaldırıldı... Milletvekilleri Gözaltında...
Yasa tanımamazlık faşizmin karakteridir

Kürt milletvekillerine ve DEP'e yönelik operasyon, önceden alınmış bir karar çerçevesinde, topyekün savaş ilanının bir parçası olarak uygulamaya konulan faşizmin seçim oyununun bir parçasıdır. Bu tavır aynı zamanda Meclis'in Genelkurmay ve kontrgerilla tarafından yönetildiğini bir kez daha ortaya koymuştur. Bu operasyon, yalnızca DEP'i seçimlere katmamayla ilgili bir olay değil, devletin Kürt halkının ulusal kimlik savaşı karşısındaki çaresizliğinin ve güçten düşmüşlüğünün de bir göstergesidir. Faşizmin özü yasa tanımamasıdır. Faşizm, kitleleri yönetemediği, yalan ve demagojileriyle aldatamadığı yerde, kendi koyduğu yasaları bir kenara atar. Tam bir açmaz içinde olan oligarşi, ülkeyi cunta ve sıkıyönetim yöntemleriyle idare etmeye çalışmakta, baskı ve terör dalgası tüm ulusların ve emekçi halklarımızın üzerinde bütün şiddetiyle esmektedir. Bunu yaparken de, kendi koydukları yasaları ayaklar altına almakla faşist karakterini ortaya koymuştur.

Milletvekillerinin özgürce konuşması için konulan dokunulmazlık yasası, Kürt milletvekilleri,"konuşunca" MGK emriyle kaldırıldı.

Bugün devletin illegal faaliyetleri ve örgütlenmesi, demokrasicilik oyununun hukukla düzenlenmiş tüm kurumlarını yutmuş ve kendine bağlamıştır. DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması, gerek partilerin ve Meclis'in, gerek DGM'nin bu yasadışılığa hangi düzeyde katıldıklarının turnusolu olmuştur.

DEP milletvekillerine yönelik gerçekleştirilen operasyon hukuksal düzeyde tam bir garabet örneğidir. Karar, tamamen siyasidir ve topyekün savaşın uzantısı olarak gerçekleştirilmiştir. Amaç, DEP'in tasfiyesidir ve milletvekillerinin Meclis'ten atılmasıyla da sınırlı değildir. Milletvekilleri şahsında Kürt halkına mesaj verilmek istenmektedir.

Burjuva basın-yayın kurumlarında kopartıları "fırtına" işin görüntüsünün "şık" olmadığının, zamanlamasının denk düşmediğinin ötesinde değildir. Onlar, minarenin çalınmasına itiraz etmemekte, dikilen kılıfı uygun bulmamaktadırlar.

Faşizmin özü yasa tanımamasıdır. Faşizm, kitleleri yönetemediği, yalan ve demagojileriyle aldatamadığı yerde kendi koyduğu yasaları bir kenara atar.

Burjuva basında "2 Mart darbesi" olarak adlandırılan operasyon, TBMM'nin çürümüşlüğünü, "milli irade"den, "Meclis hakimiyeti"nden çok MGK'nın hakimiyetini temsil ettiğini, bir kez daha gözönüne sermiştir. Sivil ve resmi polis ekiplerinin, anti-terör timlerinin Meclis'i kuşatmaya alması, Meclis içinde ve dışında bunların, konumlandırılması, Meclis'in dokunulmazlığının göstermelik olduğunu bir kez daha ortaya çıkarmıştır.

Dokunulmazlıkların kaldırılmasına gerekçe olarak gösterilen dosyalar tam 1.5- 2 yıl önceki konuşmaları, fiilleri içermekle birlikte, görülecek dosyalar arasında 150. sıradaydı. "Rüşvet", "ihaleye fesat karıştırmak", "yolsuzluk" vb. gibi nedenlerle dokunulmazlıkları kaldırılmak istenen pek çok milletvekilinin dosyaları Meclis gündeminin daha üst sıralarındayken görüşülmemesi, Meclis'in çürümüşlüğünü göstermesi yanında, kararın siyasi yönünü de açıklamaktadır.

Dokunulmazlıkların kaldırılması, anayasal normların başında gelen "kuvvetler ayrılığı" ilkesinin ülkemizde hiçbir değerinin olmadığını da göstermiştir. Yani, yargı ve yürütmenin (bunu MGK, Genel Kurmay Başkanlığı, Başbakanlık, DGM ve Özel Harp Dairesi olarak algılamalıyız) yasamanın üzerinde ve ona direktif veren bir güç olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör Özden'in dokunulmazlıkların kaldırılışını uygun bulması da bu açıdan bakıldığında çarpıcı bir örnektir.

DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması sırasında, oligarşi kendi koyduğu hukuk kurallarını bile ayaklar altına almakta hiç tereddüt etmedi. Örneğin anayasanın 83. maddesine göre, TBMM'deki siyasi parti grupları, yasama dokunulmazlığı konusunda görüşme yapamaz ve karar alamazlar. Oysa DEP milletvekillerinin dokunulmazlıkları kaldırılmadan önce, ANAP ve DYP gruplarında bu iki partinin grup disiplini içinde hareket etmesini sağlayan görüşmeler yapılmıştır. Bu yanıyla açık bir anayasa ihlali söz konusudur.

DEP milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılmasının, hukukun ayaklar altına alınışı demek olduğunun en iyi örneği Anayasanın 83. maddesidir. Bu maddeye göre,

"TBMM üyeleri, Meclis çalışmalarındaki oy ve sözlerinden, Meclis'te ileri sürdükleri düşüncelerden, oturumdaki başkanlık divanının teklifi üzerine Meclis'ce başka bir karar alınmadıkça bunları Meclis dışında tekrarlamak ve açığa vurmaktan sorumlu tutulamazlar."

DEP'li milletvekillerine açılan davaların çoğu Meclis'teki konuşmaları ve bunların Meclis dışındaki toplantılarda dile getirilmesi ile ilgilidir.

Yine, dokunulmazlıkların kaldırılmasının hemen ardından başlatılan gözaltılar bile hukuk dışılığı ifade etmeye yeterlidir. Bu konuda Anayasanın 85. maddesi şöyle der:

"Yasama dokunulmazlığının kaldırılmasına veya üyeliğin düştüğüne Meclis'ce karar verilmesi halinde karar tarihinden başlayarak bir hafta içinde ilgili üye veya TBMM üyelerinden herhangi biri bu kararın anayasaya veya iç tüzük hükümlerine aykırılığı iddiasıyla, iptali için anayasa mahkemesine başvurabilir. Anayasa mahkemesi iptal istemini 15 gün içinde karara bağlar."

Anayasanın bu açık hükmüne rağmen milletvekillerinin gözaltına alınması, dokunulmazlıkları kaldırılmadan ve kesinleşmeden yapılmıştır. Örneğin, Hasan Mezarcı dokunulmazlığı kaldırılmadan gözaltına alınmış ve İçişleri Bakanı "haberim yok" diyebilmiştir. DEP'li milletvekillerinin bir kısmının (Hatip Dicle ve Orhan Doğan), başka dosyalarının da olmasına karşın Meclis'te savunma yapmaları engellenmiştir. Savunma yapmaları için Meclis Başkan Vekili Mustafa Kalemli'nin, Hatip Dicle ve Orhan Doğan'ı emniyetten geri getirme çabaları da DGM ve polisin umrunda bile olmamıştır.

"Meclis'in bağımsızlığı", "kürsü özgürlüğü", "Meclis'in saygınlığı, yüceliği" vs. gibi tüm demagojilere rağmen dokunulmazlığı kaldırılan DEP milletvekillerine sıradan memurların sahip olduğu haklar dahi kullandırılmamıştır. Memurin muhakemati usulüne göre, nüfus ve tapu memurları hakkında koğuşturma yapılabilmesi için bile il veya ilçe İdare Kurulu kararı ve bu kararın kesinleşmesi gerekirken, aynı şeyin milletvekillerine uygulanmaması anlamlıdır. Hatta, memurlara soruşturma açılabilmesi için bu da yetmez. Alınan karar bir üst kurula itiraz yapılıp, reddedildikten sonra ancak başlanabilir. Ancak, halkın oyu ile TBMM'ye giren DEP milletvekillerine bu hak verilmemiştir. Anayasa mahkemesine yapılan itirazın sonucu beklenmesi gerekirken, Resmi Gazete'de yayınlanması dahi dikkate alınmamıştır.

Sorgulama yetkisi savcılığa ait olmasına rağmen; polisin pervasızca davranarak gözaltına almasının yasal bir dayanağı yoktur. Burjuvazi, dokunulmazlıkların kaldırılmasını yayınlanmadan, Anayasa Mahkemesi'nin kesin kararı belli olmadan, gerçekleştirdiği yasadışı bu uygulamayı savunmakta, acizini her gün yeni bir "inci" ile ifadelendirmektedir. Nusret Demiral, "Bu gözaltı değil, muhafazadır. Bir polisiye tedbirdir. Halkın bunlara tepkisi var. Onların hayatı da sözkonusudur." deyip, hukuk sistemine "özgün" bir katkı yapmak zorunda kalmıştır. Bu mantıktan yola çıkacak olursak, *önce Demirel'i, Güreş'i, Çiller'i ve diğer burjuva* politikacılarını halkın tepkisinden korumak ve muhafaza almak için emniyete götürmek gerekir.

Kısacası, iktidar, tüm yüzsüzlüğüne, yasa tanımazlığına dört elle sarıldı. Ve topyekün savaş perspektifine uygun olarak DEP'i tasfiye etme yoluna girdi. Alınan karar hiçbir hukuki değer taşımamaktadır. Tamamen siyasi boyutludur. Ve karar çok önceden verilmiştir. Nusret Demiral, bunu ifade ederek şöyle diyor. "DEP'liler için, Ecevit'e 12 Eylül'de cezevinde ayrılan yeri hazırladık, merak etmeyin." Ayrıca, Başbakanlık Başdanışmanı Volkan Vural'ın yabancı diplomatlara DEP'liler için "idam edilmeyeceği" sözünü vermesi de kararın siyasi bir tercih olduğunu anlatmaya yeterlidir.

Evet, burjuvazi DEP milletvekillerinin dokunulmazlığının kaldırılmasıyla "demokrasicilik oyunu"nda ciddi açıklar vermiştir.

Kürt ulusu adına hareket ettiğini iddia eden milletvekilleri, faşizmin demokrasicilik oyununu güçlendiren meclisi terk edip savaşa katılmalıdır.

Bu zulüm SHP sayesindedir

"Sosyal demokrat"ların 2.5 yılı

20 Ekim 1991 seçimlerinin üzerinden 2.5 yıl geçti. Seçimlerin ardından kurulan DYP-SHP koalisyonu 2.5 yıldır işbaşında. Vaatlerle dolu "100 gün"ler, "500 gün"ler geçip gitti. Şimdi yeni bir seçim var kapıda. Seçimden seçime dekor değiştiren demokrasicilik oyunu sürüyor. Epey inandırıcılığını yitirmiş ve önemli ölçüde seyirci kaybına uğramış olsa da, egemenler çatırdayan tiyatroyu yeni payandalarla ayakta tutmaya çalışıyorlar yine de. Demokrasicilik oyununa yeni "yetenek"ler katarak seyirci toplamak, köhne tiyatroyu biraz daha yaşatmak istiyorlar.

"Yetenek" devşirmekte SHP önde görünüyor. Yerel seçimler etrafında kopan fırtınada "sosyal demokrat"ların patlattığı "bomba"ların yeniden şanslarını artırdığını duyuruyor medya. İstanbul sokaklarında nereye dönseniz gözlerinizin içine bakan ve umut dolu bir gülümseyişle eli gökyüzüne uzanan bir adam. İşte bu "bomba"lardan en etkilisi. İri puntolarla "Elbette Zülfü" diyen afişlerde neredeyse büyüteçle aranacak kadar küçük bir SHP amblemi yer alıyor. Belli ki birileri başka birilerinin arkasına saklanma ihtiyacı duyuyor. Ve bu ihtiyaç sadece İstanbul'la, sadece SHP ile de sınırlı değil. Ama özellikle SHP'nin bütün Türkiye'de bu saklanma ihtiyacını daha derin hissettiği bir gerçek.

Peki neden? "Sosyal Demokrat" Halkçı Parti neden ve kimden gizleniyor? 20 Ekim '91 seçimlerinde "Se Ha Peee" diye üstüne basa basa partilerinden söz edenler şimdi neden gizleniyorlar?

Aalında gizlenen sadece "SHP" değil. SHP'yi gizlenmek zorunda bırakan 2.5 yılın kendisini gizlemek, bu sürede yaşananları unutturmak istiyor SHP kurmayları. Yaptıklarını "bomba"larla tamamen unuttturabileceklerini hesaplıyorlar. Ancak bu 2.5 yılın öyle kolay unutulacağını sanmakla yanılıyorlar. Patlattıkları "seçim bombaları"nın dumanı bir süre gözlere perde olabilir, ancak Kürt köylerinin üzerinde patlayan, kuşatılmış devrimcilere savrulan bombaları unuttturmaya yetmez.

OLİGARŞİ İÇİN KOLTUK DEĞNEĞİ

"İşkenceciler ANAP döneminde yapamadıklarını yapıyorlar... İşkencede ölümler, kayıplar ve infazlarla 12 Eylül günlerini aratmayacak bir devlet terörü hüküm sürüyor. DYP-SHP koalisyonu 9 ayda yüzlerce işkence olayıyla, kayıplarıyla, yüzleri bulan kontrgerilla cinayeti ve sinfazlarıyla kan dökücülükte ANAP'tan da 12 Eylül cuntasından da hızlı olduğunu kanıtladı." (Mücadele, 8 Ağustos '92)

'92 Ağustos'unda yazdıklarımız kat ikat aşıldı. Kan dökücülükte 9 ayda kanıtladığı hızını artırarak devam etti hükümet. Ve SHP bu hükümetin içinde hiç de programında yazdığı gibi "emek ağırlıklı bir kitle partisi" değildi. **"Emekçilerin oylarını çalan"** ve bu oylarla emekçi halka zamdan, zulümden, işkence ve katliamdan başka hiçbir şey vermeyen bir hükümetin "koltuk değneği" idi. SHP'nin bu işlevi o kadar açıktır ki, bugün Rauf Tamer gibi köşe yazarları bile "her hükümete bir sosyal-demokrat parti lazım" diye yazıyor. Ve SHP'nin toplumsal muhalefeti frenlemek noktasında egemen sınıflara yaptığı hizmetin hakkını teslim ediyorlar.

"Sosyal Demokratlar olarak, önce Demirel'e, sonra da Tansu Çiller'e koltuk değneği oldunuz... İktidar ortaklığınız döneminde Türkiye'de ekonomik açıdan **iflas**, siyasi açıdan da kontrgerilla terörü devlet yönetiminde hüküm sürmeye devam etti. Üstelik geçmişten daha rahat bir biçimde. ***Sizin iktidar ortağı olduğunuz dönemde, milletvekillerinin kitle halinde dokunulmazlıkları kaldırılıp enselerinden tutularak götürüldüler...*** "Bu satırları yazan düzen karşıtı bir devrimci değil. Bu satırlar "yeni dünya düzeni"nin ülkemizdeki en kararlı savunucularından Mehmet Barlas'a ait. Barlas "Ah sizi gidi dinozor SHP'liler" diyor, "Rahmetli Özal'a çektirdiklerinizden ve Demirel ile Çiller'e verdiğiniz destekten utanmıyor musunuz?" Barlas kızgın. Ancak kızgınlığının asıl nedeni "milletvekillerinin enselerinden tutularak götürülmesi" değil. Kürdistan'da köylerin, ilçelerin "Türk Silahlı Kuvvetleri"ne bağlı uçaklarca" bombalanması da değil. Kayıplar ve infazlar da değil. Barlas memurlar çoplandığı, işçiler 17. maddeden bir çırpıda işten atıldığı, üniversiteler polis karargahı, liseler gerici-faşist yuvası haline getirildiği, yasalar çiğnenip gazetelere, dergilere baskın yapıldığı için de kızmıyor. *"Ah sizi gidi dinozor SHP'liler"* diyor, *"Sizin bilinçsizliğinizden ve teslimiyet içindeki desteğinizden aldıkları güçle önce Demirel, sonra da Çiller, Türkiye'nin tarihe karşı kabıldığı yarışı frenleediler."* İşte bundan bütün kızgınlığı. "Yarış"ı bizzat Özal'ın ve Yılmaz'a kalan ANAP'ın terk edip kaçtığını gözden kaçırsa da bir gerçeği, SHP'nin koltuk değneği olduğunu görüyor. Ancak bu "koltuk değneği"nin oligarşinin elinde halka karşı nasıl mermiye, bombaya dönüştüğüne tanıklık etmiyor ve bunun için kızmıyor. O temsil ettiği işbirlikçi burjuva kliğin duygularını dile getiriyor.

Peki ya biz? İşçiler, memurlar, yoksul köylüler, gençler, kadınlar... Bizim için nedir SHP?

HALK İÇİN GÖZBAĞI

SHP bir gözbağıdır her şeyden önce. Emperyalizm bu ülkenin, "iflas"ından beslenen bir ahtapot olduğu halde "Sosyalist Enternasyonal" üyesi SHP'den "emperyalizm" sözcüğünü duyamazsınız. Ama emperyalizm vardır ve bu ülkede darbeler tezgahlayıp açık faşizmi kurumsallaştırır. "Faşizm"i de duyamazsınız SHP'den, sözde "karşı"dır ama adını anmaz! "Sosyal demokrat"lar emperyalizmin neyi nesil yaptığını bilirler ama emperyalizme karşı tek kelime etmezler. Bir örnek; Uzun zaman İstanbul'da CHP'nin il başkanlığını, belediye başkanlığını, milletvekilliğini yapmış Aytekin Kotil'e "ABD 12 Eylül'ü nasıl tezgahladı?" diye soruyor bir partili. Yanıt çok ilginç; "ABD'nin Türkiye'de düğmeleri vardır. İstediği zaman bu düğmelere basar ve istediği olayı yaratır." "Öyleyse" diyor partili "Bunun çözümü nedir?" Kotil'in bu soruya yanıtı daha ilginç. "Biz, Türkiye'yi bizim daha iyi yöneteceğimize dair ABD'yi ikna edeceğiz." (Nasıl Bir Sosyal Demokrasi, Sayfa 78, Mehmet Patan, Akdeniz Kitapçılık)

Oligarşi, onların her iktidara gelişinde, sosyal demokrat gözbağını kullanarak, "sağ" bir iktidarda kolayca çıkaramayacağı baskı yasalarını peş peşe çıkardı.

Oligarşinin sağ partiler eskiyince kullanmak üzere beklettiği, "yıkıcı olmayan" muhalefet görevi verdiği partilerdir "sosyal demokrat" partiler. Gerçekte sosyal demokrat bile olamamışlardır, öyle görünmeleri demokrasicilik oyununun gereğidir. Halkın, özellikle kentlerdeki işçi ve emekçilerin sömürüye ve baskıya duydukları tepkiyi emerek onların düzen dışına çıkmasını engellemek, SHP ve diğer burjuva sol partilerin en temel işlevidir. Toplumun dinamik güçlerini hareketsiz hale getirmenin de araçlarıdır "sol" partiler.

Emekçilerin haklarının gasp edildiği, ancak toplumsal muhalefetin yeterli tepkiyi gösteremediği son 2.5 yıllık süreç bunun en açık örneğidir. SHP bu 2.5 yıl boyunca, oligarşiye koltuk değneği olurken, toplumsal muhalefeti frenleyen bir tampon işlevi de görmüştür.

ANAP döneminde gündeme getirilen politikalar sendikaların, kitle örgütleri ve meslek kuruluşlarının o dönem gösterdiği tepki nedeniyle uygulanamazken, DYP-SHP hükümeti döneminde bunlar bir bir uygulanmıştır. Birçok devlet kuruluşunun satılması, vergi affı çıkarılması, tekellere ayrıcalık tanıyan kararnameler ve yasalar hep bunun örnekleridir. Aynı şekilde ANAP döneminde cesaret edilemeyen katliamlar son 2.5 yılda defalarca tekrarlanmış, Lice, Şırnak, Kulp, Hazro gibi il ve ilçeler devletin tankı topuyla yerle bir edilircesine bombalanabilmiştir. "Kayıp"lar yine bu dönemde alabildiğine artmış, işkence daha rafine bir şekilde "kaybetme" tehdidiyle devam etmiş, CMUK'la siyasilere işkence yapılabilmesi adeta meşrulaştırılmıştır. Onlarca dernek kapatılmış, sendikalar hükümet düzeyinde tanınırken, polis baskısı daha da artmış, İnönü "Yürüyeceksiniz, haklarınızı böyle kazanacaksınız tabii" derken memurlar oradan oraya sürülmekten, coplanmaktan kurtulamamışlardır. Devrimci-yurtsever basın üzerindeki baskı kat kat artmış, devrimci gazete ve dergilerin hemen her sayısı toplatılmaya başlanmış, kitaplar yasaklanmış, gazeteciler, sanatçı ve yazarlar cezaevlerine konmuştur.

Terörün son perdesi Meclis'te sekiz milletvekilinin dokunulmazlıklarının kaldırılmasıdır. SHP doğrudan bu suçların sorumlusudur.

Bütün bunların yapılabilmesi ve bunların yapıldığı bir ülkede hala "demokrasi"den söz edilmesinde gerçekten de aslan payı SHP'nindir. ANAP'ın göze almadığı bu saldırıları SHP'siz bir DYP'nin ya da ANAP-DYP ittifakının yapamayacağı çok açıktır. Her hükümet yaptıklarının sorumluluğunu, yaratacağı tepkileri, uluslararası etkilerini hesaplamak, adımlarını ona göre atmak zorundadır. Bu nedenle öldürmelerin de, zammın da, zulmün de bir sınırı vardır. Oligarşinin, egemen sınıfların elinde SHP bu sınırı ortadan kaldıran zavallı bir araç olmuştur.

SERMAYENİN SANDALYESİNDE EMEK SAVUNULAMAZ

Bugün SHP'ye oy verenlerle SHP'yi yönetenler, kontrol edenler arasında derin bir uçurum vardır. SHP küçük rantçıların oluştuğu, yiyicilerin cirit attığı ve en tepede tekelci burjuvazinin dediğinden çıkmayan bir liderliğin bulunduğu bölünmüşlüklerle dolu bir partidir. Karayalçın ve ekibi SHP'de dikiş tutturamayan, kendisini solcu tabana bir türlü kabul ettirmeyen Baykal'ın yapamadığını başarmıştır. Medyanın Gürkan'a karşı Karayalçın'a verdiği açık destek '88'de Baykal için düzenlenen Amerikan operasyonunun bir tekrarıdır.

SHP Karayalçın'ın yönetime gelmesiyle İnönü'den sonra yine emperyalizm ve işbirlikçileri için "güvenli eller"e teslim edilmiştir. Ancak SHP'nin aldığı milyonlarca oyu ne emperyalistler ne de işbirlikçileri olan Koç'lar, Sabancı'lar, Okumuş'lar, Karmh'ler, Eczacıbaşı ya da İshak Alaton gibileri vermiyorlar. İşçiler, memurlar, yoksul emekçiler oy veriyorlar SHP'ye. Yoksul halkın ekonomik-demokratik özlemlerini sömürerek iktidar ortağı olan SHP ise emperyalizme ve işbirlikçilerine baskı ve sömürüde sınırsız olanaklar sağlıyor. Bu yüzden iktidar ortağıdır SHP.

"Bizim bu kadar milletvekiliyle yapabildiğimiz bu" diyor SHP'liler. "Tek başımıza iktidara gelsek" diyorlar. Ne olacağı belli değil mi? '79'da CHP'nin düştüğü durum yeterince öğreticidir.

Bugün SHP'nin dizginleri sermayenin elindedir. SHP sermayenin sandalyesinde oturmaktadır.

Hiç kimse sermayenin sandalyesinde oturanların emeği savunmasını beklememelidir. Emekçiler, emekçilerle aynı safta yer alanların, iktidarı sermayeden almak için savaşanların yanında olmalıdır. SHP tabanında bulunan demokratlar, yurtseverler SHP'nin zulüm döneminin sürmesindeki sorumluluğunu görmeli, halka sırt çeviren bir partiye yüz vermemelidir. Herhangi bir düzen partisinden hiçbir farkı olmayan SHP'ye alınacak tavır, bu yüzden düzen partilerine alınacak tavırdan farklı olmamalıdır. Bugün "sosyal demokratlar"ın, devletin, halka karşı sürdürdüğü kirli savaşa yaptıkları "suç ortaklığı", SHP özelinde bu suçun sorumluluğuna dönüşmüştür. ✪

Devrimi geliştirmek, var olanı aşmakla mümkündür

Her şeyden önce doğa boşluğu sevmez. Her boşluk mutlaka bir şekilde doldurulmak zorundadır. Bilimin ve doğanın yasaları böyle diyor. Devrimin, değişimin bıraktığı boşluğu karşı-devrim, karşı-devrimin bıraktığı boşluğu ezilen ve sömürülen milyonları temsil eden, onların özgürlük, eşitlik ve kardeşlik bayrağını taşıyan devrim doldurur. Iki kere iki nasıl dört ederse, bu da öyledir.

Evet, doğa boşluğu sevmez. Ve tarih bunun sayısız örnekleriyle doludur. O kadar gerilere gitmemize bile gerek yok. Yakın geçmişimizin miladi 12 Eylül faşist cuntası devrimin bıraktığı boşluğu karşı-devrimin nasıl doldurduğunun örneklerinden biridir. Yanı üzerine düşeni gereği gibi yerine getirmediği, hazırlıksız ve tereddütlü davrandığı her yerde devrim dalgası neyle karşılaşmışsa, 12 Eylül'de de aynı sonuçla karşılaşmış ve devrim dalgası kırılmıştır.

Kırıları toplayıp tamir etmek, düşeni ayağa kaldırmak zordur. Ama imkansız değildir. Devrimci hareketin seksenli yıllarda yaptığı böyle bir çıkıştır. Bu çıkışını belirleyen tek şey ise, bir hareketin sınıflar mücadelesinin ortaya çıkardığı olanakları değerlendirip emekçi halka kendisini ifade edecek yeni kanallar açmaktaki, esas olarak ideolojik ve politik çizgisinden kaynaklanan yeteneği, ustalığı, kararlılığı ve savaşmadaki ısrarıdır.

Ulusal ve sınıfsal mücadeleler tarihi, eşit olanaklara sahip olmayan güçlerin savaşlarına sahne olmuştur. Silaha, ekonomik güç ve kitleleri etkileme olanaklarına devrimci güçlerden çok daha fazla sahip olan egemen güçlerin buna karşın yenilmeleri, halkın yaratıcı düşüncesinin küçük olanakları nasıl devrime hizmet eden büyük güçlere çevirdiğini gösteriyor.

Vietnam savaşında kadınları, çocukları Napalm bombalarıyla yakıp kavuran, pirinç tarlalarına zehir saçan, bir avuç işbirlikçiyi kurtarmak için bütün bir halkı yok etmeye kalkan ABD emperyalizmi, bu savaştan on yıllarca unutamayacağı bir bozgunla çıkmıştı. Çünkü emperyalizm tüm hesaplarını silah-asker sayısı üzerine kurmuş ve kendince savaşı masa başında yaptığı karşılaştırmayla daha baştan kazanmıştı. Ancak ABD bu savaşı kazanamadı. Zira Amerikan emperyalizminin o günkü kültürü, böyle bir savaşın güttüğü siyaseti ve uyguladığı savaş tekniğini anlamaya yeterli değildi. Çünkü ilk kez bir ulusal-kurtuluş mücadelesiyle karşı karşıya geliyordu.

Örneğin Vietnam'da kızı ve damadı tutuklanan yaşlı bir insanın tavrı, emperyalizmin masa başında yaptığı hesabın tutamayacağının en iyi örneklerinden biridir.

"Yakınımızdaki askeri karakoldakiler kasabayı soyup soğana çevirmiş, angaryalar yüklüyorlar. Ben kapının önüne oturup, alışkanlıklarını gözlüyordum. Karakolun avlusunda rahat etmek için çizmelerini çıkarıp, yalınayak yürüdüklerini gördüm. Bir gün fasulyeleri suya atıp ıslattım! İyice yumuşadıkları zaman içine dikiş iğneleri yerleştirdim. Hangi yanına basılsa batan, kirpi gibi bir şey olmuşlardı. Sonra güneşte kuruttum.

"İlk fırsatta, subayın gözüne girmek istermiş gibi yapıp, karakola yemiş götürdüm ve fasulyelerimi avluya serdim....

"Ertesi gün düşmanların çoğu topallıyordu. İğneler tabanlarına saplanıp, içeride kırılmıştı. Eh, bizim iklimde yaraların ne kadar çabuk mikrop kaptıklarını bilirsiniz."

Vietnam halkının dişiyle tırnağıyla, tüm olanaklarını seferber ederek her açıdan kendisinden çok daha fazla güce ve olanağa sahip ABD ordusunu yenilgiye uğratması, kazanmaya olan inancın, kararlılığın ve yaratıcılığın önemini göstermektedir. Tarih ne kadar zor koşullarda olursa olsun, ne kadar olanaksızlıklar içinde olunursa olunsun, ulusal ve sınıfsal kurtuluş savaşlarının başarıya ulaştığının sayısız örnekleriyle doludur. Hepsinin ortak özelliği savaş içerisinde en küçük olanağın dahi değerlendirilmesini sağlayan, yaratıcı, üretken düşüncenin ısrarla hayata geçirilmesidir.

İktidar hedefine ulaşılmadığı sürece, genellikle olanaklar açısından egemen güçlerden daha zayıf olunacağı da açıktır. Bu durum, potansiyel halindeki olanakların devrimci mücadeleye hizmet eden aktif olanaklar biçimine dönüştürülmesini zorunlu hale getirmektedir. Devrim-karşı devrim saflaşmasında devrimden yana olan herkes, devrimi geliştirmek için bulunduğu yerden ilk adımı atmalı ve örgütlenme, mücadele biçim ve yöntemlerinin değerini kavramalıdır. İşte o zaman devrim bu ülke topraları üzerinde her geçen gün biraz daha gelişecektir.

Oysa kimi zaman mücadele süreci içinde eski kültürün yeninin önüne geçtiğine, yeni olanaklar yaratılmayıp var olanın da çarçur edildiğine tanık olunur. Bu örgütlenme çalışmasında klasik ajitasyon-propaganda yöntem ve sloganının kullanılmasından, dayanışma çalışmalarında var olan olanaklara yenilerinin eklenmemesine kadar birçok biçim ve şekilde kendisini göstermektedir. Örneğin kitlelere yönelik bir çalışmada somut duruma uymayan sloganların ya da ajitasyon-propaganda yöntemlerinin kullanılması, hem somut taleplere cevap vermediği, kitleleri yöniendiremediği için bir kazanım sağlamamakta, hem de var olan slogan ve yöntemlerin yerinde kullanılmaması sonucunda aşınmasına neden olmakta, kitlelerde alışılmışlığın verdiği bir bıkkınlık yaratmaktadır.

Dolayısıyla her dönemin ihtiyaçlarına cevap vermek için günlük gelişmeleri zamanında yakalayıp müdahale edecek ve halkın nabzını elinde tutacak yeni örgüt ve mücadele biçimleri, yöntemleri, araçları ve yeni sloganlar yaratmak her şeyin önüne geçmektedir. Bu, hemen her alanda böyle biçimlenir. Örgütlenme biçimlerinden sloganına kadar her şeyde var olanla yetinme, tekrar etme ve hazırlopçuluk alışkanlığı tüm yakıcılığıyla devam eden savaş gerçekliğimiz karşısında alışılması gereken engellerden biri durumundadır.

İnsanları devrimci mücadelenin aktif bir parçası haline getirmenin, onları öncelikle küçük de olsa mücadeleye ortak etmek olduğu unutulduğunda, yaratıcılık içermeyen, kalıpçı, ezberci yaklaşımlarla çalışmalar gerçekleştirilmeye çalışıldığında, kısırlık yaşanmaya başlanması, var olanın da tüketilmesi kaçınılmazdır.

Çaba harcamadan, denemeden, ikna etmeye yanaşmadan hatta zorlamadan kafalarında önyargılar oluşturanlar, kendi statükolarını, yetersizliklerini başkalarına mal etmeye çalışmak istediklerinden adım atamazlar. Hedeflenenler başarılamadığında, sık sık "nesnel koşulların" güvenli limanlarına sığınarak, zorlukları nasıl aşmak gerektiğinin değil, nesnelliğe teslim olmanın teorisini yaparlar. Çünkü hep kendinden öncekilerin alınteri, emeği, canı üzerine yaratılan olanaklarla, yanı var olanla yetinilmeye çalışılmış, yeni olanaklar için emek harcanmamış, "olmazsa olmaz" denilerek başarısızlığa açık kapı bırakılmıştır. Devrimi geliştirmesi ve düşmana karşı kazanımlar elde etmesi için her şeyi örgütlülüğe havale etmek, mücadeleyi temel sloganlara, örgütlenme ve mücadele biçimlerine hapsetmek, bunları besleyecek sloganlar, eylem ve örgütlenme biçimleri yaratmak yerine, var olanı posası çıkana kadar kullanmak, yaratıcı olmamak günü kurtarır belki, ama sınıflar mücadelesine çok şey kaybettirir.

Eylemliliklerin, klasikleşmiş birkaç alana özgü basmakalıp sloganlarla sınırlandırılması ve bu konuda zorlayıcı olunmması kitlelerin motive olmasını olumsuz etkiler. Yeni ve özgün şeyler yaratmak ise kitlelerin motivasyonunda önemli bir yere sahiptir.

Bir önceki mücadele sürecinde kitlelerdeki istem ve tepkileri yakalayıp dönüştürmeyi başarabilen sloganlar, mücadele ve örgüt biçimleri, sonraki bir mücadele sürecinde geride kalabilir. Ve işe yaramaz hale gelebilir.

Değişime ayak uyduramayan, eski kalıplara, eski biçimlere çakılıp kalanların başarı şansı da çok az olacaktır. Değişen koşullara ve her yeni döneme uygun araç ve yöntemleri geliştirmeyenlerin sürece müdahale edemeyecekleri de ortadadır.

Somut gerçeklilikler, bağımsız genel doğrular ya da geçmişte işe yaramış yöntemlerle iş görmeye çalışıldığında, anlamlı başarılar elde etmek çok zordur.

Üretimi, yaratıcılığı sadece ve sadece yönetici insanlarla sınırlı tutmak, üretimsizliğin ve kısırlığın kaynaklarından biridir. Düşünülen veya bilinçli olarak yapılan bir şey olmamakla birlikte, pratikte böyle bir görünüm ortaya çıkabilir. Bu görünümü tersyüz etmek, yani politik üretkenliği tabana yaymak kısırlığın önünü açacaktır. Bu, politik zenginliği artırmakla birlikte, yeni insanların gelişiminin de önünü açacaktır.

Kitlelerin devrimci mücadeleye kazanılması, onların düzen ile ilişkilerindeki somut rahatsızlıkların da gözönünde bulundurmasını gerektirir. Yani işçi-memur, küçük üretici, öğrenci vb. halk kesimleriyle iletişime giren devrimciler, bu kitlelerin düzenle olan çelişkilerini iyi tahlil edebilmeli, onlarla iletişimde üslubu yakalayabilmeli ve taleplerini somut olarak ortaya koyan politikaları hayata geçirmelidir. Ancak devrimcileri reformistlerden ayıran en önemli ölçüt olan iktidar olma hedefi unutulduğunda, sonunda düzen sınırları arasında kısılıp kalınacağı da açıktır.

Devrimcilerin ekonomik-demokratik mücadeledeki faaliyeti, kitlelere birlik olduklarında ne kadar güçlü olduklarını, kazanabileceklerini öğretme faaliyetidir. Ekonomik-demokratik kazanımları kısa vadeli hedefler olarak gören devrimci çalışma, reformistlerin aksine, kazanımlar elde edilmesiyle sınırlı kalmaz, iktidar perspektifiyle de beslenir.

Heyecandan, sınıfsal kinden ve kazanmaya olan inançtan yoksun mücadele, sonuçta düzen ile uzlaşmaya mahkumdur. Devrimin gerçekleştirilmesinde her devrimcinin kişisel faaliyetleriyle devrimci hareketin ve tüm halkın çabalarına yaratıcı katkılarda bulunmasının önemi kavranmalı ve kolektivizm içerisinde çözülmelidir. Bu böyle olduğunda kazanmamak için hiçbir neden yoktur.

Heyecandan, sınıfsal kinden ve kazanmaya olan inançtan yoksun mücadele, sonuçta düzen ile uzlaşmaya mahkumdur. Devrimin gerçekleştirilmesinde her devrimcinin kişisel faaliyetleriyle devrimci hareketin ve tüm halkın çabalarına yaratıcı katkılarda bulunmasının önemi kavranmalı ve kolektivizm içerisinde çözülmelidir. Bu böyle olduğunda kazanmamak için hiçbir neden yoktur.

IG Metall yönetimi işverenle anlaştı

Almanya (Mücadele)- Almanya gibi emperyalist bir ülkede yıllardır süren "toplumsal barış" havalleri metal işkolunda yaşanan toplu sözleşme krizi ile sarsıldığında herkes 7 Mart'ta başlayacak olan grevi konuşuyordu. Çünkü işkolunda örgütlü olan IG METALL, 3 milyon 600 bin üyesiyle dünyanın en çok üyeye sahip sendikasıydı ve Alman ekonomisi içinde de büyük öneme sahipti. Ancak beklenmen olmadı, IG Metall yönetimi işçilerin %92,2 gibi bir oranda evet dediği greve gitmektense metal işverenleriyle uzlaştı.

Almanya'da yaşanan kriz nedeniyle metal işverenleri işçilerin izin parası, hastalık izni vb. sosyal haklarından kesinti yapmaya çalışırken, asıl sorun ücret artışları konusunda yaşamıyordu. IG Metall enflasyonun üzerinde bir zam isterken, metal işvereni Almanya'nın içinde bulunduğu ekonomik krizi ve 4 milyonu bulan işsiz sayısını da gerekçe göstererek hiç zam vermeyeceğini açıklamıştı. Sorunun çözülemeyeceği anlaşılınca, yapılan grev oylamalarında işçiler evet demişlerdi.

İşçilerin bu tavrına rağmen, Çalışmayı Teşvik Vakfı'nın 1986'da kabul edilen grev karşıtı ve lokavta olanak tanıyan maddelerini de gözönüne alan IG Metall yöneticileri, beş ay sonra yürürlüğe girecek %2 ücret artışı, sosyal haklarda değişiklik yapılmaması ve özel ödemelerden bu yıl yapılacak olan %10 kesintiyi de kabul ederek işverenle anlaştı. Ve sendika yöneticileri grev hazırlıklarını durdurdu.

METAL İŞÇİLERİ ANLAŞMAYA TEPKİ GÖSTERİYOR

Neues Deutschland gazetesi muhabiri Gerhard Giraw, grevin iptal edilmesini duyan işçilerin tepkilerini "IG Metall Sendikası'nın örgütlü olduğu işyerlerindeki işyeri temsilcileri Cumartesi günü erken saatlerde Salzgitter şehrindeki sendika binasına, Pazartesi başlayacak grev ile ilgili son hazırlıklar ve son tartışmaları yapmak üzere geldiklerinde acı haberi duydular. Sendika ile işverenin anlaşması işyeri temsilcileri üzerinde şok tesiri yaptı. Sendika binasına gelenler büyük bir hayal kırıklığını yaşıyorlardı. Böyle bir sonucu kimse beklemiyordu." sözleriyle anlatıyordu.

Sendikanın metal işvereniyle anlaşması konusunda ise bazı sendika şube yöneticileri ile işyeri temsilcilerinin görüşleri şöyle:

WERNER KUBİTZA: *(IG Metall Sendikası Salzgitter Şubesi Başkanı):* Sonucu şu iki önemli noktada belirledi: İşverenlerin ekonomik dayatması ve metal işçilerinin kararlılığı. ABD örneğinde olduğu gibi, üretim masraflarını işçilerin sırtına yükleyerek kârlılığın yönetimini benimseyen işverenler birliği bu dayatma ile toplu sözleşme masasına oturdu. Bu "uzlaşma"nın anlamı açık bir reel ücret kaybıdır. Sadece yüzde yüze yaklaşan işçilerin grev için kararlı tavrı bizi daha büyük bir zarardan kordu.

BERNARD GLEICHER *(Bosch firmasında İşyeri temsilcisi):* Hayal kırıklığına uğradım. Bütün arkadaşlar "Şantaja teslim olmayacağız" güvencesi içindeydiler. Tepeden yapılan bir pazarlık ve her şey geçmişte kaldı. Satıldık. Bu kararla birlikte çalışma saatleri işçilerin aleyhine sonuçlandı. Ve satın alma gücü de düştü. Hükümetin yardımıyla işverenler krizin faturasını işçilere yükmeyi başardılar.

UWE HEINEMANN *(Man firmasında İşçi temsilcisi):* Bu sonuç benim için anlaşılır bir şey değil. %2'lik bir ücret artışını izin ücretinin dondurulmasına sayarsan, geriye bir şey kalmıyor. Sonuç sıfır. Büyük bir fırsatı kaçırdık.

HOZENA GRUCIANO *(Bosch firmasında temsilci):* Sadece izinle ilgili bölüm olumlu, %2'lik ücret artışı ve özel ödemelerden %10'luk bir indirim kesinlikle açık bir kayıptır. Toplu sözleşme güvencesi diye bir şey kalmadı, işverenlerin bize şantaj yapamayacağı bir garantiyi özlüyorum.

BAKİ ERKOÇ *(İşyeri Temsilcisi):* Enflasyonu hesaba katarsak gerçek ücretlerde düşüş var. Böylesine karşılı grev tavrı karşısında bu sonuca razı olunmamalıydı.

El Halil katliamına tepkiler sürüyor

Bonn'da protesto yürüyüşü

Almanya'nın başkenti Bonn, El Halil katliamına yönelen tepkilerin odaklaştığı bir merkez oldu. 28 Şubat günü Arap Birliği'nin işgal edilmesinin arkından tepkiler sürüyor. Son olarak 5 Mart Cumartesi günü düzenlenen yürüyüşle siyonist katliam bir kere daha protesto edildi.

FHKC, FKDC sempatizanları ve Devrimci Sol Güçlerin bir araya geldiği yürüyüşe yaşlısı, genci, kadını ve çocuğuyla yaklaşık 300 kişi katıldı. "Zafere Kadar İntifada", "Zafere Kadar Devrim" sloganları Almanca olarak Devrimci Sol Güçler ve Filistinliler tarafından birlikte atılan sloganlardı. Arapça pankartlar sadece Filistinlilerin kortejinde taşınmıyordu. Devrimci Sol Güçlerin kortejinde de "Kahrolsun Siyonist Katliam", "Bütün Halklar Birleşelim, Savaşalım", "Filistin Kazanacak" yazılı Arapça, Almanca ve Türkçe büyük pankartlar göze çarpıyordu. Onlarca Filistin bayrağı ile devrimci hareketin bayrakları da bu pankartların çevresini süslüyordu. Yürüyüş boyunca Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği tarafından dağıtılan Almanca bildiride şunlar söyleniyordu: "Katliamın ilk gününden itibaren alanlarımızda, üniversitelerimizde Filistin'in sesi, acısı yankılanıyor. Gerillalarımız şarjörlerini Filistin için de boşaltıyorlar. Ve bizler emperyalizmin ve siyonizmin can düşmanları olarak, emperyalizmin ve siyonizmin yok edilmesi için, tüm dünya halklarının ve devrimcilerin Filistinli kardeşleriyle beraber mücadele etmelerini savunuyoruz. Çünkü halkların dostu halklardır. Çünkü emperyalizm bütün halkların düşmanıdır. (...)

Peru'da, Somali'de, Türkiye'de, Kürdistan'da yanan tek tek ateşlerin Filistinli "küçük generaller"in, analarımızın, babalarımızın, kız-erkek genç yiğitlerimizin direnişidir bu. Filistin halkı 13 Eylül '93 "barış"ının altına atılan imzayı silahla, sapanla silecek, muhbirler ve ihanet edenler için taşların eksik etmeyecektir.

Ortadoğu'nun derinliklerinden şu ses hep yükselecek.

Thawra Hatt-en Nasr!

Zafere Kadar Devrim!"

Arap Birliği'nde İşgal- Devrimci Sol Güçler, Filistinli yurtseverlerle 28 Şubat'ta katliamı protesto ederken, halkların kardeşliği bayrağını yükselttiler.

Bonn'da Yürüyüş-FHKC, FKDC taraftarları ve Devrimci Sol Güçler birlikte haykırıyorlar: "Zafere Kadar Devrim"

Yürüyüş korteji İsrail Büyükelçiliği önüne geldiğinde yol trafiğe kapatıldı. İsrail ve Amerikan bayrakları Devrimci Sol Güçler tarafından yakıldı. Bir anda tutuşan bayraklar polisin şaşkın bakışları arasında bir süre havada yandıktan sonra elçilik binasına atıldı. Emperyalizmi ve siyonizmi simgeleyen iki bayrak yakılırken Türkiyeli ve Filistinliler ötkeyle "Katliamlar Filistin'i Teslim Alamaz", "Filistin Kazanacak" sloganlarını atıyorlardı.

Elçilik önünde yapılan ve Filistin halkının direniş kararlılığını anlatan konuşmalardan sonra kortej miting alanına geldi. Burada İsrailli devrimci bir bayan avukatın katliamı lanetleyen konuşmasının ardından, emperyalizmi ve siyonizmi lanetleyen sloganlar atılarak yürüyüş bitirildi.

HOLLANDA

Siyonist katliam 4 Mart Cuma günü Hollanda'nın Rotterdam şehrinde düzenlenen bir mitingle de protesto edildi. Hollandalılar, Filistinliler ve Devrimci Sol Güçlerin katıldığı miting, yaklaşık yüz kişi ile gerçekleştirildi. Türkçe-Hollandaca "Filistin Halkı Kazanacak", "Filistin Kazanacak" yazılı pankartların yer aldığı mitingde, emperyalizme ve siyonizme karşı halkların dayanışmasının önemini vurgulayan sloganlar en çok atılan sloganlardı.

Güney Afrika'da seçim savaşları

Güney Afrika'da siyahlar arasındaki kanlı çatışmalar ve seçimler nedeniyle ortaya çıkan siyasal kriz sürüyor. 26 Nisan'da yapılacak olan seçimlere 26 siyasal parti katılıyor.

Güney Afrika Devlet Başkanı De Klerk'in 4 yıl önce apartheid (ırk ayrımı) politıkasına son verebileceklerini söylemişti. Güney Afrika sermayesi ırkçı rejimin simgesi olan apartheid politıkasına son vermek için ancak 4 yıl sonra tüm ırkların katılacağı bir seçim ortamı hazırlayabildi. Afrika Ulusal Kongresi'nin almasının neredeyse garantı görüldüğü seçimleri boykot edeceklerini söyleyenler yalnızca ırkçı, neo-faşist beyazlar değil. Zuluların İnkatha Özgürlük Partisi (IFP) de seçimleri boykot edeceğini açıkladı.

Boykot için harekete geçen ve neredeyse yıllardır ANC ile çatışma halinde olan İnkatha, Zuluların çoğunluğu oluşturduğu Natal bölgesinde ANC'nin ve komünistlerin etkisinden uzak, özerk bir bölgede egemenlik hakkının tanınmasını istiyor. Aynı eyaletin kuzey bölgesinde oturan beyaz toprak sahiplerinin oluşturduğu neo-faşist Afrikaaner Halk Cephesi (AVF) de bulundukları bölgede kendi kanderlerini tayin hakkını elde etmek adına ayrıcalıklarını sürdürebilecekleri bir statü istiyorlar.

Seçimler öncesi boykot yönünde gelişen bu tavırlara karşı, seçimleri yapmakta kararlı gözüken Mandela, sürekli tavizler vermeyi sürdürüyor. Daha önce karşı çıkarken, şimdi sağcı beyaz ve siyahların ayrı ayrı federatif devlet kurmaları da dahil olmak üzere ileri sürdükleri tüm taleplerini tartışmaya hazır olduğunu açıkladı. Bu açıklama ile ANC ortamı yumuşatmaya çalışırken; İnkatha Özgürlük Partisi üyeleri bütün vahşetiyle ANC'ye saldırıp, taraftarlarını katlediyorlar.

İnkatha Özgürlük Partisi taraftarlarının seçimleri engellemeye yönelik saldırılarında son bir haftada 51 kişi öldürken, ANC'nin yasallaştığı 4 yıldan bu yana 14 binin üzerinde insanın öldüğü bildirildi. İlk anda soruna yalnızca ırk ayrımı temelinde bakıldığında, neo-faşist ve ırkçı beyazların oluşturduğu Afrika Halk Cephesi'nin siyahların oluşturduğu İnkatha Özgürlük Partisi'yle birlikte Özgürlük İttifakı kurması anlaşılamaz. Üstelik ırkçılarla birlikte ANC taraftarlarının saldırısı sırasında ANC'ye yine beyazların destek olmadığını göstergesidir. Güney Afrika'daki çatışmaların temelinde, emperyalizmin, ırk ayrımına karşı sürdürülen mücadelenin sınıf savaşına dönme tehlikesini gördüğü noktada, sorunu burjuva demokratik sınırlar içinde çözmeye çalışmasının yarattığı çelişkiler vardır.

Gelinen noktada İnkatha federatif devlet konusunda istediği ayrıcalığı alacağının ortaya çıkması üzerine, bu ittifaka son vermek dahil her şeyi göze alarak seçimlere girmeye hazırlanıyor. Oysa müttefiki AVF hala ayrıcalıklarının garantisini yeterli görmediğinden seçimler konusunda kararsızlığını sürdürmeye devam ediyor.

Irkçılığın ve kabileciliğin belirlediği politıkalar karşısında kararlı bir çizgi izleyemeyen ANC ise seçimler yaklaştıkça daha kanlı hale gelen seçim savaşlarında pasifliğini sürdürüyor.

"Kayıp"lar... "İnfaz"lar... Ölüm Mangaları... Katliamlar...

TC; bir kontrgeri

"Kontrgerilla var mı, yok mu?" tartışması bu ülkede uzun yıllar gündemde kalmış bir tartışmadır. Başta, tüm kirli ve aşağılık işlerinde olduğu gibi, sömürü ve zulmün tüm dolayısız mekanizmaları aç ısından geçerli olduğu gibi, egemen sınıflar bunu da sürekli reddettiler. Olaylarını söylediği başka, yetkililerin açıklamaları başka oldu hep.

İtalya'da "Gladio" soruşturması sonucunda tüm Avrupa'da merkezi olarak NATO'ya bağlı bir kontrgerilla örgütlenmesi oluşturulduğunun açığa çıkması üzerine, artık kimse "kendi" kontrgerillasını gizleyemez duruma geldi. Ancak ülkemizde kontrgerillayı "deşifre" eden, onun varlığını inkar edilemez hale getiren asıl olay, kontrgerillanın ülke yönetiminde giderek ağırlığını artırması ve belirleyici hale gelmesidir.

Bugün ülkemizi hükümetler değil, kontrgerilla ve MGK yönetmektedir. Bu bir vurguyu kuvvetlendirmek için seçilmiş bir tanımlama değil, doğrudan ülkemizdeki yönetim mekanizmasını anlatan bir belirlemedir.

Kontrgerillanın yönetimdeki ağırlığı 12 Eylül cuntasının yaptığı düzenlemelerle kurumsal anlamda da güvenceye alınmıştır. Ancak kontrgerillanın yönetiyor olması yalnızca isimler ve kurumlarla somutlanan bir olay değildir. Bu, aynı zamanda "kontrgerilla" kavramında ifadesini bulan mantığın tüm devlet kademelerine hakim kılınmasıdır. Bir anlamıyla devletin "çete"leşmesidir.

Büyük şehirlerde düzenlenen infaz operasyonlarında, Kürdistan'daki yüzlerce cyette, hiçbir yasa, kural tanımayan gözaltılarda, kaybetmelerde, DEP Genel Merkezinin bombalanmasında hemen hiç kimse "kim yaptı" sorusunu sormuyor artık. Çünkü yanıt herkes tarafından kestirilebiliyor. Çeşitli cinayetlerin, bombalamaların ardından başvurulrt üstlendi" türünden beylik çarpıtma manevralarını bile kimse kaale almıyor... Başka kanıtları da var kontrgerillanın.

Örneğin 8 milletvekilinin dokunulmazlıklarının kaldırılması kararının başka yerlerde verildiği gerçeği, görünümde bu kararı veren organın, TBMM'nin üyeleri tarafından dile getirildi. Ve kimse itiraz etmedi bu "iddia"ya. İtiraz etmeye gerek yoktu, gerçek böyleydi ve bunu herkes biliyordu. Böyle bir "iddia", üç-beş yıl önce hemen aynı gün kontrgerillanın olmadığını söyleyen onlarca demeçle yanıtlanırdı. Şimdi buna gerek duyulmuyor bile. Çünkü kontrgerillanın iktidarı; hükümetler üzerindeki yaptırım gücü artık daha alenî.

Halka karşı açılan savaşın kurmaylığını üstlenen kontrgerilla örgütlenmesi ülkemizde de, dünyada da yeni değil. Oluşum yılları 1960'lara uzanıyor.

1960'lı yılların başından itibaren ezenlerle ezilenler arasındaki sınıf mücadelesinde yeni bir olgu, yeni bir biçimlenme çıktı ortaya. Klasik olarak, halkın devrimci öncüleriyle, kitlesel ve ordulaşmış silahlı gücüyle, egemen sınıfların resmi ordusu, polisi arasında süregelen sınıf mücadelesi, ikinci paylaşım savaşından bu yana, karşı-devrimin yarı-resmi, yarı-sivil güçleri ve bu güçlerin başvurduğu yöntemlerle yeni bir görünüm arz etmeye başladı. Aslında kullanılan yöntemler, tarihte hiç başvurulmamış yöntemler de değildi. Yeni olan bu yöntemlerin sistemleştirilmesi ve emperyalistlerin, oligarşilerin halklara karşı savaşının esas biçimi haline getirilmesiydi.

Savaşın bu yeni biçiminin yarattığı sonuçlar, tabiolar karşı-devrimin bu tercihinin niteliğini de ortaya koyuyordu.

...'Ölüm mangaları 16 bin can aldı'... Yalnız Kolombiya'ya ait bu rakam, Kolombiya'nın yalnızca son on yılına.

... Guatemala'da 1976-77 döneminde, yalnızca iki yılda 20 bin kişi kayboldu.

...Nikaragua'da 1974-78 arasında hiçbir resmi kaydı olmaksızın, kaybedilenler dışında, 3 bini aşkın kötülü "resmi" olarak tutuklanmış olmalarına karşın kendilerinden bir daha haber alınamadı.

... Ve 1993'ün ikinci yarısında, yalnızca altı ay içinde 1500 kişi öldürüldü ülkemizde. Failleri bulunamadı. "Faili meçhul" kavramı belli bir politikanın adı oldu.

Kolombiya'da, Guatemala'da, Nikaragua'da, El Salvador'da ve pek çok ülkeyle birlikte ülkemizde de on binlerce insanı katleden güç, çoğu olayda doğrudan, açıkça, bu ülkelerin orduları, polisleri değildi. Bu güç bazen *ölüm mangaları* olarak adlandırıldı, bazen *kontrgerilla*. Adı bazen *paramiliter örgütler*, bazen de *Gladio*...

"Kontrgerilla" adı tüm bu örgütlenmelerin ortak, özet bir ifadesi olarak benimsendi. Olayın özü de buydu çünkü. Kontrgerilla, sözcük anlamının açık bir biçimde ortaya koyduğu gibi, egemen sınıfların dünyayı sarsan, emperyalizmin pazar alanlarını ailak bullak eden, halk savaşlarıyla iktidara yürüyen gerillaya karşı oluşturmaya çalıştığı bir örgütlenmeler bütünüydü. Kontrgerilla kuruluşları bazen bütünüyle sivillerden oluşan bir güç olarak örgütlendirdiler. Bazen resmilerden, ordu içinde, polis içinde, ama onların hiyerarşilerinin, yasal kuruluşlarının dışında oluşturuldular. Çoğu kez her ikisi birlikte oldu.

Ayırt edicilikleri, halka karşı, devrimcilere, yurtseverlere karşı, kendi ifadeleriyle ise "komünizme karşı", ahlaksız, sınırsız, kuralsız bir savaş yürütüyor olmalarıydı. Onları sınırlayan hiçbir ahlaki kural, değer yoktu. Savaşa, iç savaşlara ilişkin uluslararası anlaşmalar, BM kuralları onları hiç ilgilendirmedi. Kendi ülkelerinde de onları sınırlayacak herhangi bir yasa yoktu. Çünkü hemen hemen hiçbiri yasal olarak oluşturulmamışlardı. Bütünüyle devlet tarafından finanse edilmelerine, devlet tarafından donatılmalarına rağmen, devletin bütçesinde açıkça görülmediler hiçbir zaman. Bu yüzden yalnız ülkemizde değil, dünyanın pek çok ülkesinde onların gerçekleştirdikleri katliamlar, provokasyonlar, cinayetler hep "faili meçhul" kaldı.

FAİLİ MEÇHULLERİN ASIL FAİLİ, OKULU, AKIL HOCASI ABD

Emperyalizmin yeni sömürgelerinde orduların örgütlendirilmesi, sayıca artırılması, durmaksızın silahlandırılması, sürekli olarak, sosyalist sistemden gelebilecek bir komünizm tehdidine karşı "hür dünyayı güvence altına almak" gerekçesiyle açıklandı. Oysa aynı dönemde ordular, yukarıdan aşağıya emperyalizme bağımlı kılınarak bir "iç tehdit"e karşı da örgütlendiriliyorlardı. Daha açık bir deyişle, ABD'nin, NATO'nun denetimindeki ordular, 1950'lerden itibaren kendi ülkelerinde gündeme gelebilecek muhtemel bir iç savaşa göre şekillendirildiler. ABD bir yandan işbirlikçi orduları bu doğrultuda örgütlendirirken, daha kısa vadeli projelerle bir yandan da doğrudan iç savaşa, halkın gerilla savaşına karşı özel güçlerin oluşturulmasını empoze etti ve örgütledi. Bu kontrgerilla örgütleri ilk başta NATO'ya paralel olarak oluşturuldu. 1990'ların başlarında dünya kamuoyu nezdinde de açığa çıkan ve esas olarak "Gladio" adıyla anılan bu paralel örgütlenmenin Türkiye'deki parçası Özel Harp Dairesi idi.

Amacı *"... Bir komünist işgal ya da kalkışma durumunda gerilla yöntemleri ve her türlü yeraltı etkinliğini kullanarak işgali boşa çıkarmak"* olarak açıklanan bu örgütler, ilk başta ağırlıkla ordu içindeydiler; üyeleri de doğal olarak generallik subaylardan oluştu.

ABD, hemen her ülkedeki kontrgerillanın örgütlendirilmesinde ve eğitilmesinde doğrudan rol üstlenmişti. Bugün artık biliniyor ki, ABD'de 100'den fazla okulda, binlerce paralı asker "komünizme karşı" eğitildi; nasıl provokasyon düzenlenir, gerillalar nasıl "imha" edilir, halk nasıl sindirilir sorularının yanıtını "iyi" bilen profesyonel infaz mangaları yetiştirildi bu ülkede. Bunun dışında ABD tarafından oluşturulan 300'den fazla ekip de dünyanın pek çok ülkesinde oligarşik devletlerin resmi konuğu sıfatıyla bu işin "uzmanı" olarak cinayet çetelerini yerinde görüleyip eğittiler.

ABD kongresinde 1982 yılında kabul edilen "Anti-Terör Yasası" kirli savaşın kontrgerilla yöntemlerinin uluslararası planda, devlet düzeyinde uygulanır hale getirilmesi açısından adeta bir dönüm noktası oldu. *"Vietnam yenilgisinden sonra, halkların mücadelesine yönelik saldırganlıkta yapılan kısıtlamaları kaldıran ve her türlü devrimci gelişmeye saldırmanın zeminini oluşturan"* bu yasaya göre, ABD başkanına, "Amerikan yurtlaşlarına zarar veren terör hareketlerine ve bunları destekleyen ülkelere karşı, kongreye dahi bilgi vermeden asker gönderme ve askeri operasyonlar yapma" yetkisi tanınıyor, böylece dünya emperyalizminin jandarması olan ABD'nin halklara yönelik saldırılarının önündeki yasal, bürokratik pürüzler de kaldırılıyordu. Aslında ABD'yi bu konuda sınırlayan şey, yasalar, bürokratik krizler vs değildi. ABD'nin Vietnam yenilgisiyle birlikte başlayan "Vietnam Sendromu" saldırganlığın

önündeki asıl engeldi. Ama egemen sınıflar açısından bu "sendrom" aşılmak zorundaydı da... Çünkü İran'da Şah'ın devrilmesinden, Afrika'daki ulusal kurtuluş hareketlerinden, Nikaragua'daki Sandinist devrime kadar pek çok gelişme ABD emperyalizmini zorda bırakıyor, çıkarlarını tehdit ediyordu.

Bu yıllardan başlanarak gerici, faşist çetelerin örgütlendirilmesine hız kazandırıldı. Nikaragua, Angola, Mozambik, Afganistan, El Salvador, Guatemala ve Kamboçya'da karşı-devrimci çeteler için ABD'nin para ve "uzman" anlamında tüm olanakları seferber edildi.

Karşı-devrimci çetelerin adı Washington'un Beyaz Sarayı'nda "özgürlük savaşçıları"ydı. Bu ülkelerin ordusuyla, polisiyle işbirliği artık daha açıkçaydı; ama bu işbirliğinin muhtevası olduka değişikti artık, "normal" polis, subay eğitimi değildi verilen; her şey kontrgerilla yöntemlerinin, taktiklerinin öğretilmesi üzerine planlanıyordu.

1986'da 100'e yakın polis şefi de ülkemizden bu eğitimi almak için ABD'ye gitti. 22 Eylül 1986 tarihli Milliyet'te Emniyet Genel Müdürü Saffet Arıkan Bedük'ün yaptığı açıklamaya dayanılarak "Terörle Mücadele Dairesi Başkanlığı'nda görev alacak 100 kadar polisin 1986 Mart Ağustos aylarında ABD'ye gönderildiği" yazıldı.

KONTRGERİLLA ÖRGÜTLENMELERİNİN SİVİLLEŞMESİ

'70'li yıllar ulusal kurtuluş savaşlarının alabildiğine yaygınlaştığı bir süreçti. Esas olarak ordu ve polis içindeki personelden oluşturulan kontrgerilla örgütleri, işte bu süreçte emperyalizmin ihtiyaçlarını karşılamak açısından iyice yetersizleşti.

Özellikle Latin Amerika'da askeri yönetimler, darbeler de dahil olmak üzere Latin halklarının mücadelesini boğmakta kullanılan yöntemler, deyim yerindeyse "eskimişti". Bu noktada kontrgerilla örgütlenmeleri giderek "paramiliter" örgütlenmelere açıldılar.

'70 sonları ve '80 başları kontrgerilla-

zel Timler... Provokasyon...

a devleti

"Hükümetin ayaklanmayla mücadele silahı, karşı ayaklanmadır... Hem halka, hem de isyancıya yöneliktir. Kontrgerilla faaliyetleri ise bu çerçevede karşıayaklanma çalışmasının bir bileşeni olarak değerlendirilir." (Kontrgerilla Operasyonları, Haziran Yayınları, syf.13)

ın sınıflar mücadelesinde giderek daha fazla yer aldığı, çeşitli adlar altında legal, illegal, karşı-devrimci milis örgütlenmelerinin yaygınlaştırıldığı bir süreçtir. Adları farklı olsa da işlevleri aynı olan bu kontrgerilla örgütlenmeleri özellikle çeşitli ülkelerde cunta dönemlerinde politikayı belirleyen ve uygulayan asıl güç oldular. Demokrasicilik manevraları onları yer yer belli ölçülerde geri plana itse de hiçbir zaman lağvedilmediler. Çünkü kontrgerilla tüm yeni-sömürgelerde devletin organik bir parçası, tasfiye edilemeyecek bir güçtür artık. Çünkü halkların mücadelesi sürdükçe emperyalizm için de artık vazgeçilemez bir yöntemdir. Kontrgerillanın sivilleşmesinin temel malzemesi de kuşkusuz sivil faşistlerdi.

İNFAZ MANGALARININ "MANEVİ" HARCI; ANTİ-KOMÜNİZM

Kontrgerillanın biçimlendirilmesinin odağında anti-komünizm vardır. Kontrgerilla her taşın altında, her olayın perde arkasında bir komünist arar ve bulur da. Bulamazsa yaratır. Bu yaklaşımla *"ülkede yapay bunalımlar yaratarak askeri darbelerin, sıkıyönetimlerin gündeme getirilmesi ve yine böyle dönemlerde lider kadroları ABD'de yetiştirilmiş paramiliter, militer güçlerle, ABD çıkarları doğrultusunda örgütlenmiş ve koşullandırılmış sermaye grupları, şoven gruplar ve dinsel güçlere dayanılarak 'Temizlik operasyonları' düzenlenmesi"* (Kontrgerilla, Talat Turhan, syf.91) kontrgerillanın eylemini yoğunlaştırdığı dönemlerin stratejisidir.

"Temizlik operasyonları"nın hedefi kimler olacaktır? CIA'nın talimnameleri ya da buna göre hazırlanmış "milli" talimnameler bu sorunun da yanıtını verir.

12 Mart dönemine ilişkin anlatılan sayısız, ancak mizah konusu olabilecek tutuklama ve gözaltı olayı vardır. Ama aslında bunların çoğu mizah değildir ve çoğu kez yorumlandığı gibi tek başına herhangi bir subayın, askerin cahilliğinin ürünü değildir. Tersine kontrgerilla mantığının bir ürünüdür. Örneğin 1965'te Genelkurmay Başkanlığı emriyle tüm ordu birliklerinde dağıtılan bir broşür, hedef alınacak komünistleri ve komünist faaliyetleri şöyle anlatır:

1-"... Kızıl Şair Nazım Hikmet'i ve eserlerini göklere çıkartanlar komünisttir.

2-"... Mülk sahiplerine 'hırsız', dindarlara 'yobaz ve gerici', milliyetçilere 'Sermayedar uşağı' veya günümüze uyarak 'Amerikan uşağı', demokratik devlet mümessillerine 'satılmış politikacılar' ... gibi yalanlar ve isnatlar ve iftiralar atanlar komünisttir.

3-"... 'Mehmet' isminin 'Muhammet'le ilgili olan 'h' harfini atıp onun yerine sadece 'MEMET' adını kullandığı görülenler komünisttir.

5-"... Seçimle gelmiş devlet ve hükümet mensuplarının itibarını düşürecek her türlü tezvir ve propagandayı yapanlar komünisttir..." (age, syf.92)

"Anti-komünizm" olarak biçimlenen bu harç, sınıflar mücadelesinin, halk savaşlarının seyrine göre İslamcılık, şovenizm, milliyetçilik vb. olabiliyor elbette. Egemen sınıflar için aslolan bu katiller güruhunu seferber edilebilecek bir "gerekçe" bulabilmektir.

KONTRGERİLLANIN TÜRKİYE ÖRGÜTLENMESİ

Kontrgerilla örgütlenmesinin ülkemizdeki ilk adı Seferberlik Tetkik Kurulu'ydu (STK). Genelkurmay'a değil, CIA'ya bağlıydı. TC'nin bir kurumu olarak görünmesine karşın bu bağlılık öyle üstü kapalı da değildi. Faaliyetlerini belli bir dönem, bilinen bir CIA yan kuruluşu olan "Amerikan Yardım Heyeti" JUSMAT ile aynı binada sürdürdü. Rejime yönelik "iç tehditlere karşı" oluşturulmuştu. Ancak o süreçte fazla da işlevsel olmayan bir kuruluş olarak kaldı. Adı 1965'te Özel Harp Dairesi oldu. Daha sonra ise bu ad Özel Kuvvetler Komutanlığı olarak değiştirildi.

Özal Harp Dairesi "yasal" bir kuruluştu. Ancak örgütlenişi, kuruluşu, faaliyetleri açık olmayan bir yasallıktı bu da. Onun bir kontrgerilla örgütü olduğunu yasalardaki, belgelerdeki değil, olaylardaki yeri açığa çıkarmıştır. 1950'lerin ortasındaki 6-7 Eylül olayları, 70'lerin başlarında ülkemizdeki sınıf mücadelesinin gelişmesine paralel olarak yoğunlaşan Marmara vapurunun batırılması, Atatürk Kültür Merkezi'nin yakılması gibi olaylar kontrgerillanın varlığını yeterince kanıtlayan gelişmelerdi.

Kuşkusuz kontrgerillanın daha da yetkinleştirilmesi, yaygınlaştırılması ve giderek bu karşı-devrim örgütlenmesine ülkemizde de daha fazla rol verilmesi, doğal olarak halkın mücadelesinin, devrimci mücadelenin gelişmesine paralel bir seyir izlemiştir. 80'lere doğru artık kontrgerilla işkencelere bizzat katılıyor, soruşturmaları bizzat yönetiyor, artan sayıda provokasyon eyleminin yaratıcısı oluyor ve bizzat sivil faşist örgütlenmenin içinde yer alarak onları yönetip-yönlendiriyordu. Yüzden fazla insanın öldüğü, tam bir provokasyon eylemi olan Kahramanmaraş, Sivas, Çorum olayları kontrgerillanın doğrudan yer aldığı ve yönlendirdiği provokasyonlardan başka bir şey değildi.

STK'DAN 25 BİN KİŞİLİK KONTRGERİLLA ORDUSUNA

'80 sonrasında ise ilk değişiklik olarak, öncelikle kontrgerillanın giderek ülke yönetimine iyice oturmasından söz etmek gerekir. İkinci olarak, Kürt halkının ulusal mücadelesinin ve devrimci mücadelenin gelişmesiyle birlikte kontrgerilla etkinliğini, kurumlaşmalarını, halka yönelik saldırı örgütlerini de artırmıştır. Bugün artık ülkeyi kontrgerilla yönetiyor demenin gerçekten de hiçbir abartılı yönü yoktur. Çünkü kontrgerilla bir yandan MGK'sından kültür işlerine kadar çeşitli kurumlarda birebir temsil edilerek ülke yönetiminde doğrudan söz sahibi olurken, diğer yandan da her türlü yasanın ve yetkilinin üstündeki kendi özel statüsüyle görünürdeki devletin içindeki gerçek devlet örgütlenmesine dönüşmüştür. Kuşkusuz kontrgerillanın yönetimdeki ve politikalardaki belirleyiciliğinin ötesinde, fiziki güç anlamında birebir ifadesi ise özel timler, özel ordulardır. Sayıları yakın zamanda 25 bine çıkarılan özel ordu elemanları, büyük kentlerde de, Kürdistan'da da bütünüyle kendi hiyerarşik yapılarına bağlı olup bunun dışında hiçbir kurumdan emir almamakta, hiçbir kurumun müdahalesini kabul etmemektedirler. Milletvekillerinin, bakanların ve hatta İçişleri Bakanının bile istediği yere giremediği, talimatlarının dinlenmediği pratik, kontrgerillanın varlığının ve etkisinin, yetkisinin açık kanıtıdır.

Kontrgerilla bugün kentlerdeki ve Kürdistan'daki kurumlaşmalarını ve eylemlerini de oldukça çeşitlendirmiş, onlarca isim ve görünüm altında halka karşı bir kıyım makinesine dönüşmüştür.

"MİLLİ" İNFAZ MANGALARI

Kontrgerilla her ülkede olduğu gibi ülkemizde de kendini en açık biçimiyle katliamlarla, işkencelerle, infazlarla, "kayıp"larla ifade etmektedir.

Bugün onlarca "kayıp"ın sorumlusu ve yaratıcısı kontrgerilladen başkası değildir. Hiçbir soruşturma, hiçbir araştırma onlara uzanamamaktadır.

Kürdistan'da kontrgerillanın adı "faili meçhul"dür, "Özel tim", "Hizbullah" ya da "tirafçılar"dır. Kampları, eğitim programları da özel olan "özel tim" elemanları, öldürdükleri gerillanın başında resim çektirecek, "kulak koleksiyonu" yapacak kadar insanlıktan çıkarılmış, gerçek bir infaz çetesine dönüştürülmüşlerdir. Kürdistan'da emniyet birimleri, ordu birlikleri ve tüm mülki amirlikler, özel timin yardımcısı durumundadırlar. Gerillayla çatışmalarda bile askerlerin görevi kuşatmayla, "sıcak temas" sağlamakla" sınırlıdır. Sonrasını özel tim "halletmektedir."

Giyim kuşamlarından kullandıkları yöntemlere kadar tek bir işlevi yerine getirmeye çalışmaktadırlar; Kürt halkını teslim almak, Kürdistan'da korkuyu hakim kılarak, bu sonucu elde etmek.

1987 yılında çıkarılan ve Kürdistan'ı *"Olağanüstü hal bölgesi"* ilan eden kararname, getirdiği özel statüyle kontrgerillanın yetki ve denetiminin artırılmasının da zemini oldu. "Olağanüstü hal" statüsüyle birlikte Kürdistan'da yasa da, hukuk da, devletin militarist güçlerinin, özel olarak da kontrgerillanın pratiğiydi artık.

Bugün Kürdistan'da kontrgerilla açık bir faaliyet içindedir. Cinayetlerini bu pervasızlıkla gübegündüz onlarca, yüzlerce "görgü tanığı"nın önünde işlemektedir. Soruşturmalar, davalar, mahkemeler, cezaevleri bütünüyle onların denetim ve yönetimindedir.

1985'te kurulan ve 1993'e gelindiğinde sayıları 40 bine yaklaşan köy korucularının bir kısmı zaman içinde ayrılarak kontrgerilla timleriyle birleştirildiler. Elbette bu timlerle birleştirilen korucularda aranan nitelik, halka, gerillaya kârgı tam bir acımasızlık ve kinle davranabilmek, vahşette sınır tanımamaktı.

1987'de çıkarılan kanun hükmünde kararnameye ek olarak TC, 1990'da Avrupa Konseyi'ne başvurarak *"Mevcut savaş durumundan dolayı Doğu ve Güneydoğu illerinde insan haklarını askıya aldığını"* ilan ederek vahşetin, terörün ve dolayısıyla kontrgerillanın önünde kalan tüm yasal-bürokratik sınırlamaları da kaldırdı. İstanbul, Ankara gibi büyük şehirlerde DGM savcıları, emniyet müdürleri, idari mekanizmanın fiilli olarak en üstünü temsil ediyorlar artık. Halka karşı yürütülen kirli savaşın kentlerdeki "komutanlığı"nı yapıyorlar.

İnfaz mangaları -adları ve görünümleri ne olursa olsun- dünyanın hemen her yerinde aynı mantıkla, aynı yöntemlerle çalışıyorlar. El Salvador'un ölüm mangaları da, Kolombiya'nın, Guatemala'nın çeteleri de, Nikaragua'nın "Ulusal Muhafızları" da, Türkiye'nin "özel tim"leri de halkın mücadelesine karşı aynı yöntemlere başvuruyorlar.

Ankara'nın göbeğinde, birkaç gün içinde arka arkaya emekli bir Binbaşı (Cem Ersever) ve onunla ilişkide bulunan dört kişi öldürülüyor. Cesetleri ortalık yere bırakılıyor. Ve cesetlere çok da uzak olmayan mekanlarda oturan yetkililerden tek bir ses çıkmıyor. Gazetelerde TV'lerde de birkaç haberin dışında, bu son derece sansasyonal olayın üstüne gidilmiyor. Sanki böyle bir olay olmamış gibi... Tek başına bu olay bile ülkemizde kontrgerillanın gücünü, hükümetlerin nasıl kontrgerillanın denetim ve yönetiminde olduğunu ortaya koymaya yetiyor.

Kontrgerilla saldırıları, provokasyonları ülkenin hemen her yerinde günlük, sıradan olaylar haline gelmiştir... Ama kontrgerilla sadece eylemleriyle yoktur ülkemizde; basından mahkemelere kadar her kuruma kendi mantığını, kurallarını ve elbette adamlarını taşımış, yerleştirmiştir. Bugün basın adeta kontrgerillanın psikolojik savaşının sözcüsü ve maddi yok etme savaşının da perdesi durumundadır. Yargı açısından ise kontrgerilla, mümkün olduğunca mahkemelere iş bırakmamaya çalışmakta, bıraktığı yerde ise davanın gelişim seyrinden verilecek cezaya kadar her şeyiyle içten ya da dıştan müdahale etmektedir.

En baştta da sözünü ettik. Halka karşı devletin klasik kurumlarıyla savaşmak yerine, kuralsız bir savaşı seçen karşı-devrimin kontrgerillası da tüm vahşetine, tüm serbestliğine, yetkilerine rağmen halkların mücadelesini bastırmayı, bitirebilmeyi başarmış değildir. Halkın savaşının karşısına kontrgerillayı dikmek gerçekte egemen sınıflar açısından bir açmazın, kendi başına yönetememenin, var olan güçleriyle savaşı yürütememenin bir kanıtıdır. Kontrgerillanın sürece müdahale ettiği hemen her ülkede halkın derin nefretini kazanmış ve bu yüzden de zaman zaman elde etmiş göründüğü başarılar onun için, egemen sınıflar için kalıcı olmamıştır.

Kontrgerilla onların çaresizliğidir. İnfaz mangaları onların çaresizliğidir. Egemenler onların yolunu açtıkça, kaçınılmaz olarak devrimin de yolunu kısaltmış olacaklardır.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü kutlandı

Kadınız, Mücadelede Varız

✓ **Devrimciler, emekçi kadının mücadele gününü devrimci geleneklere uygun olarak kutladı. Miting alanları, okullar ve şenlikler emekçi kadınların mücadele sloganlarının haykırıldığı yerler oldu.**

✓ **Devrimci hareketin kadın şehitlerinin mücadelesini omuzlayan Devrimci Kadın Hareketi; pankartlarda, el ilanlarında, duvar yazılarında "Sabo'lar, Esma'lar, Eda'lar Onurumuzdur" diyordu.**

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yaygın olarak çeşitli etkinliklerle kutlandı. 8 Mart'ın "emekçi" içeriğini boşaltmaya çalışan burjuvazi bugünü ne kadar "kadınlar günü" olarak lanse etmeye çalışsa da, devrimciler emekçi kadının mücadele gününü devrimci geleneklere uygun olarak kutladı. Miting alanları, okullar ve şenlikler emekçi kadınların mücadele sloganlarının haykırıldığı yerler oldu.

İSTANBUL

İstanbul 8 Mart kutlamalarının en yaygın olduğu illerdendi. Haklar ve Özgürlükler Platformu, Bem-Sen ve Sağlık-Sen kadın komisyonları ile Tüm Bel-Sen 6 No'lu Şube üyeleri 8 Mart kutlaması için meydanları seçtiler. Anakent Belediyesi önünde yapılan kutlamada emekçi kadınlar bir kez daha "Kadınız Mücadelede Varız" dediler. Şehit ve tutsak aileleri devrimci mücadelede şehit düşen ve kadını kavganın içinde özgürleştiren evlatlarının resimlerini ellerinden düşürmediler. Haklar ve Özgürlükler Platformu adına Nilüfer Alcan'ın yaptığı konuşmada "8 Mart zafer günüdür. Çünkü 8 Mart kadınların emeklerine sahip çıktıkları, haksızlığa, adaletsizliğe baş kaldırdığı gündür." denildi. Kutlama Grup Yorum'un söylediği türkülerle ve çekilen halaylarla bir zafer günü gibiydi.

İÜ Fen Fakültesi Konferans Salonu'nda 1500 öğrenci emekçi kadınlar günü için bir araya toplandı. Öğrenciler şehitler için saygı duruşunda bulunduktan sonra 8 Mart'a ilişkin konuşmalar yaptılar. Kutlamalara Grup Hasret, Grup Munzur, Grup Şafak, Grup Kutup Yıldızı ve Grup Yorum katıldı. Yorum üyeleri söyledikleri türkü ve marşlardan önce buranın polis tarafından alçakça katledilen Şengül'lerin, Hamiyet'lerin, Seher'lerin okulu olduğunu, buradaki mücadelenin her adımında onların emeği olduğunu söyleyerek parçalarını onlara armağan ettiler.

8 Mart emekçi kadınlar günüydü. Ve bugünü yoksul emekçi halk kutlamalıydı. 7 Mart günü Samandıra halkı, 8 Mart günü de Güzeltepe halkı kutlamalar düzenledi. Samandıra'daki kutlamaya 400, Güzeltepe Demokratik Halk Platformu'nun yaptığı geceye ise 500 civarında kişi katıldı.

6 Mart günü ise çeşitli sendikaların ve kitle örgütlerinin düzenlediği mitinge 3 bin civarında insan katılırken, Çağlayan topsahasından Abide-i Hürriyet Meydanı'na kadar bir yürüyüş yapıldı.

"Sabo'lar, Esma'lar, Eda'lar, Onurumuzdur"

Emekçi Kadınlar Günü'nde Devrimci Kadın Hareketi Topkapı bölgesinde 30, Şişli bölgesinde 10 ve Anadolu yakasında 2 duvar yazılaması yaparken, tüm İstanbul genelinde binlerce el ilanı dağıttı. Topkapı bölgesinde ayrıca 20 kadar şablon yazılama yapıldı. Ayrıca Gelişme Dil İskelesi'ne asılan "Sabo'lar, Esma'lar, Eda'lar Onurumuzdur" yazılı "Devrimci Kadın Hareketi" imzalı pankarta da bombalı süsü verilmişti.

ANKARA

Günün ilk etkinliği Yüksel Caddesi'nde düzenlenen şenlikti. Şenliğe SHP Kadın Komisyonu'nun yanısıra çeşitli sendikaların kadın komisyonları, birçok DKÖ'nün kadın grupları, Barış İçin Ankara Kadın Platformu ile Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu katıldı. Şenlik akşama kadar sürerken, Haklar ve Özgürlükler Platformu adına yapılan konuşmada kadın haklarının gerçek savunucularının demokrasi mücadelesinde yer alan anaların ve halkların kurtuluş savaşında yer alan devrimci kadınların olduğu vurgulandı.

BEM-SEN Ankara Şubesi de öğle saatlerinde Büyükşehir Belediyesi Fen İşleri Müdürlüğü'nde bir şenlik düzenledi. Grup Ekin ve Grup Sila'nın katıldığı şenlik türküler ve halaylarla sona erdi.

AYÖ-DER'li öğrenciler ise 8 Mart kutlaması için AÜ Dil Tarih Coğrafya Fakültesi'ni seçtiler. 100'e yakın öğrencinin katıldığı forumda "Kadın Erkek El Ele Özgür Günlere", "Yaşasın Özgürlük Yürüyüşümüz", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı ve öğrenci gençlik emekçi kadınlar gününde söylenen türküler eşliğinde kol kola halaya durdular.

Şehit ve tutsak aileleri kutlamalarda en öndeydi... Kutlamalara en çok layık olanlar onlardı çünkü.

MERSİN

Mersin'de 8 Mart mitingle kutlandı. Adana Tarsus ve Silifke'den de gelenlerle birlikte yaklaşık 5 bin kişilik kitle saat 12'de İstasyon alanından yürüyüşe geçerek bir saat sonra miting alanına vardı. Burada saygı duruşundan sonra tertip komitesi başkanı avukat Filiz Temizkanlı açılış konuşması yaptı. Temizkanlı konuşmasında 8 Mart'ta anılmadan geçilmeyecek insanlar olduğunu belirterek şöyle dedi. "Onlar bedenleriyle tüfek, yürekleriyle cesaret, inançlarıyla kavga olanlardı. Onlar TAYAD'lı analarımızdı. Selam olsun... İşte silah elde çalışıp inancı bayraklaştıran Sabo'lar, "Varsa Cesaretiniz Gelin" diyen Eda'lar. Şimdiden bizlere önemli miraslar bırakarak tarihin altın sayfalarında yerlerini aldı..." Kitle konuşmayı peş peşe atılan "Sabo'lar Ölmez" sloganıyla karşıladı. Temizkanlı konuşmasını "Direnenlere Selam Olsun", "Biji 8 Adar" sloganlarıyla bitirdi. Devrimci Sol Güçler miting alanına sloganlar ve devrim mücadelesinde şehit düşen kadınların resimleriyle girdiler.

Mitinge Liman-İş dışında işçi sendikasının, Eğit-Sen dışında da memur sendikasının ve yurtseverlerin katılmaması dikkat çekiciydi. Adana Özgür-Der, Adana, Mersin, Tarsus, Silifke DLMK, Sağlık-Sen, Liman-İş, Eğit-Sen, Halkevi ve SİP'in katıldığı mitingde Liman-İş Genel Başkanı Hasan Biber de bir konuşma yaptı.

Ayrıca miting dışında Mersin Üniversitesi'ne bağlı Çiftlik Meslek Yüksek Okulu'nda da bir forum yapılarak 8 Mart kutlandı. 100 kişinin katıldığı forum birtakım eksiklikler taşısa da Mersin Üniversitesi'nde de yapılan ilk etkinlik olması anlamında önemliydi.

MALATYA

Tavır dergisi ve Mücadele gazetesi çalışanları ve okurlarının düzenlediği şenlik Tavır dergisi Malatya temsilciliğinde yapıldı. Özgür-Der'li anaların da katıldığı kutlama saygı duruşuyla başladı. Konuşmaların ardından şiirler okundu ve bir gerilla eşinin hayatını konu alan tiyatro gösterisi sergilendi.

İZMİR

7 Mart günü Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi önünde TÖDEF'li öğrenciler tarafından ve 8 Mart günü İzmir Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde Sağlık-Sen'liler tarafından iki ayrı kutlama yapıldı. Ziraat Fakültesi'ndeki kutlamada sivil polislerin öğrencilerin fotoğrafını çekmesi üzerine kutlama polise karşı sloganlarla devam etti. Polis teşhir edildikten sonra Grup Öncü'nün söylediği coşkulu parçalarla kutlama bitirildi. Göğüs Hastalıkları Hastanesi'nde de 8 Mart kutlaması için polisin aldığı yoğun güvenlik önlemleri dikkat çekiciydi.

TRABZON

Çeşitli DKÖ'lerin, sendikaların oluşturduğu Demokrasi Platformu Meydan Park'ta 200 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yaptı. Açıklamadan sonra burada resim ve karikatür sergisi açıldı. Şam saatlerinde Hamamızade İhsan Bey Kültür Merkezi'nde bir gece düzenlendi. Açılış konuşmasını Eğit-Sen'li öğretmen Nur Çavuşoğlu'nun yaptığı gece şiir, müzik dinletileri ve tiyatro oyunlarıyla sürdü.

BOLU

Bolu Halkevi'nde TÖDEF'li öğrencilerin organize ettiği etkinliğe SHP Gençlik Komisyonu ve Kadın Komisyonu da katıldı. TİYAD'lı analardan Fatma Alcan'ın yaptığı konuşma ve mücadele çağrısı şenliğe katılan 150 kişinin alkışlarıyla karşılandı. Şenlikte ayrıca bir karikatür panosu da oluşturuldu.

SİVAS

Sivas'ta Kültür Merkezi'nde bir panel düzenlenerek 8 Mart Dünya Emekçi Kadın Günü'nün önemine ilişkin konuşmalar yapıldı. EĞİT-SEN, İHD, TÜM SAĞLIK-SEN temsilcilerinin konuşmacı olarak katıldığı panelde sık sık halkların kardeşliğine ilişkin sloganlar atılırken Sivas katliamı bir kez daha lanetlendi.

KONYA VE ELAZIĞ

Konya ve Elazığ'da ise 8 Mart'ta polis baskısının olduğu yerlerdi. Konya'da Selçuk Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi'nde forum yapan 7 öğrenci bir süre gözaltında kalırken, Elazığ İHD'Yi basan polis kimlik kontrolü ve arama yaparak kutlamayı fiilen engelledi. İkinci kutlama Elazığ Eğit-Sen'de yapıldı.

SİYASETTEN NOTLAR...

"Halkın vicdanı" kimden rahatsız?

"Dokunulmazlık yargının önünü tıkıyorsa ve bu da kamu vicdanını rahatsız ediyorsa gereğini yapmak lazımdır."

DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırmak için oy kullanacak DYP milletvekilleri, 2 Mart sabahı Çiller'den bu talimatı aldılar. Aynı gün toplanan TBMM Genel Kurulu'nda "kamu vicdanı"nı temsil edeceklerdi(!). İçlerinden bazıları yolsuzluk, rüşvet, görevi kötüye kullanma gibi suçlarla itham ediliyor, dokunulmazlıklarının kaldırılması isteniyordu. Ancak Meclis komisyonu onlarla ilgili dosyaları değil, DEP'lilerin, eski DEP'li Mahmut Alınak ve eski RP'li Hasan Mezarcı'nın dosyalarını "ciddi" bulmuş ve genel kurula göndermişti. Bu yüzden içleri rahattı. Grup toplantısından sonra genel kurul salonuna gittiler ve paşa paşa oy kullandılar. Çiller'in dediğini yapmış ve "PKK Meclis'te" değerlendirmelerinin yarattığı gölgeyi kaldırıp "kamu vicdanı"nı rahatlatmışlardı.

Sadece DYP'liler için değil ANAP'tan MHP'ye, Refah'a kadar diğer partilerden milletvekilleri için de benzer suçlardan dosyalar vardı bekleyen. Onlar da hırsızlıkla, yolsuzlukla, rüşvetle suçlanıyorlardı. Hep beraber DEP'lilerin dokunulmazlığını kaldırırken onların da içleri rahattı. "Kamu vicdanı" nasıl olsa hırsızlıktan, yolsuzluktan, rüşvetten rahatsız olmuyordu!

"Bu nasıl iş?" diye sormadı kimse. Bu "kamu vicdanı" neden ve nelerden rahatsız olur? Kim belirler bu "ani rahatsızlık"ları? "Askerinden siyasi kadrolara, kimi yazarlardan TV programlarına kadar uzanan kampanya sonunda meyvelerini verdi. Yazık oldu." Bu satırların sahibi Mehmet Ali Birand dizinin içinden ve düzen adına üzülüyor; "En yapılması gerekeni yaptık." diyor "Toplumu kışkırttık ve sonra toplumun infaliyle cezalandırmalara girdik."

"Kampanya", "kışkırtma" ve "cezalandırma"... Birand ustaca gösteriyor "kamu vicdanı"nın aniden nasıl rahatsızlandığını. Üç sözcük "halkın vicdanı" ile nasıl oynanabildiğini, egemen sınıfların halkın duygu ve düşünceleri üzerinde nasıl kirli oyunlar çevirdiğini göstermeye yetiyor. Tıpkı 1955'in 6-7 Eylül'ün ilk günlerinde olduğu gibi. Kıbrıs sorunu Londra Konferansı'nda görüşülmektedir. 6 Eylül'de Selanik'te Mustafa Kemal'in doğduğu ev bombalanır. Ertesi günün gazete başlıkları Rum ve Ermeni azınlıkları hedef gösterirken, faşist örgütlenmelerin başını çektiği eli sopalı kalabalıklar yakıp yıkmaya, yağmalamaya başlamıştır bile. 6-7 Eylül günleri boyunca önce yerli Rumlar ve bazı gayrımüslimlere yönelen saldırılar giderek tüm İstanbul'a ve kısmen İzmir'e yayılarak genel bir yakıp yıkma ve yağma eylemlerine dönüşür. İki günde 73 kilise, 1 havra, 8 ayazma, 3 manastır ve 3584'ü Rumlara ait olmak üzere 5538 gayrımenkul yakılıp yıkılarak yağma edilirken 3 kişi ölür 70 kişi de yaralanır.

Menderes hükümeti bombalamayı Yunanlılara, "denetimden çıkan" yağma-tahrip olaylarının suçunu "komünist"lere yükler. Gerçekte bomba Milli Emniyet (şimdiki MİT) hesabına çalışan iki Yunan uyruklu Türk, Hasan Uçar ve Oktay Engin tarafından atılmıştır. O dönem Başbakan Yardımcısı olan Prof. Fuat Köprülü, 27 Mayıs 1960 darbesinden sonra, 6-7 Eylül olayları için "Baş tertipçi Menderes'tir" diyecek, Yassıada duruşmalarında 6-7 Eylül olayları ile ilgili dava sanıkları arasına katılan Oktay Engin mahkemede yaptığının "kahramanlık" olduğunu açıklayacaktır. Mustafa Kemal'in doğduğu eve bomba atan Oktay Engin şimdi Nevşehir valisidir!

Menderes hükümetinin 6-7 Eylül operasyonu ile, Oktay Engin'i Nevşehir'e vali yapan DYP-SHP koalisyonunun "Ata'ya saygı" şovu üzerine bindirdikleri 2 Mart saldırısı arasındaki bu tarihsel benzerlik, egemen sınıfların 40 yıldır halkı nasıl bile ve ikiyüzlülükle aldattıklarının da çarpıcı bir örneğidir. "Halkın vicdanı"nı rahatsız edecek bir şey varsa, en başta onların ikiyüzlülüğüdür. Bugün halkın vicdanı, suçbaşlarını tutmuş bu ikiyüzlü sahtekarlardan, bu aç gözlü haramilerden rahatsızdır.

Darbesiz "darbe"...

Herkes kulağı kirişte bekliyor...
Neyi mi?.. Tabii ki darbeyi...
Rap, rap, rap yaklaşan darbenin ayak sesleri duyuluyor!

"Darbe geliyor", hem de öyle gizli kapaklı değil, "geliyorum" diyerek, davul çalarak... Kimilerine göre yaklaşan darbe için geriye sayım çoktan başladı bile. Darbenin eli kulağında, ha oldu, ha olacak... Gelenek böyleydi çünkü; sorunlar içinde boğulan düzenin "kurtuluşu" hep darbelerde aranmıştı. 12 Eylül cuntası da, *"sosyal barışı, milli birlik ve beraberliği sağlamak, sosyal adalete, ferdi hak ve hürriyetlere, insan haklarına dayalı laik cumhuriyet rejimini işler hale getirmek"* amacıyla yönetime el koymamış mıydı? Şimdi de "sosyal barış, milli birlik ve beraberlik, laiklik" gündemi oluşturuyor ve ülke "kurtarılmayı" bekliyordu...

Oligarşinin en üst düzey yetkililerinin darbe söylentileriyle halkı yöneltti ği tehdit, ekonomik ve siyasi krizlerine çare olmadı...

Karayalçın, 20 Şubat'taki Mersin mitinginde, "Kimi çevreler yeniden 'yeter artık, demokrasiye ara verme zamanı geldi' diyerek harekete geçiyor" demişti. Ayrıca Demirel de "Türkiye demokratik huzurunu yitirdiği takdirde yumruklu sağlanmış bir huzur arar" ifadelerini kullanarak "yumruğa" dikkat çekmiştir.

Sonradan hem Karayalçın, hem de Demirel, "sözlerim yanlış anlaşıldı" ve "öküzün altında buzağı aramayın" diyerek çark etmişlerse de, artık darbe korkusunun tohumları bilinçlere atılmış, burjuva basına bol bol yorumlayacakları, "dersler çıkaracakları" bir malzeme verilmişti...

Söylentiler Bir Delinin Kuyuya Taş Atması mı?

Darbe söylentileri, laf olsun diye ve rastgele bir zamanda gündeme sokulmamıştı elbette. Faşizmin demokrasi oyunlarına da gerek duymadan kendisini açıktan ifade ettiği yönetimlerdir cuntalar.

Ekonomik ve siyasi krizin az ya da çok ama sürekli olduğu, faşizmin sürekli bir nitelik taşıdığı yeni sömürge ülkelerde darbelerin, cunta yönetimlerinin koşulları her zaman vardır. Ama bu doğru, yeni sömürge oligarşilerinin, ülkeleri sürekli cuntaларla yönetmesi anlamına gelmez. Oligarşiler bile düzenin kendisini dolaysız ifade etmesine, yani cuntaların sürekli yönetimine izin veremez. Çünkü bu durumda en geniş kitleler nezdinde iyi kötü umut olmayı koruyabilme özelliğini kaybeder ve yerine koyacağı bir "kurtarıcısı" kalmaz.

Bugün, tekelci burjuvazi ücretlerin dondurulmasından söz ediyor ve Demirel, "işçi, işveren ve hükümet üçlüsünün oluşturduğu Altın Üçgen sayesinde, iş hayatında uzlaşma sağlanabileceğini" söylüyor.

İSO Başkanı Hüsamettin Kavi, "Kriz yönetimi lazım, Bugünü atlatabilmemiz için ciddi önlemler alınması gerekiyor." derken, MGK ve Demirel'in öncülüğünde Terörle Mücadele Yasa Tasarısını bir an önce yasalaşması üzerinde çaba harcanıyor... Egemen sınıflar krizden kurtulmak için "olağanüstü koşullara ihtiyaç duyuyorlar.

Oysa, bugün devlet yönetimi zaten MGK'nın belirleyiciliğinde işliyor. Her türlü "önlem", MGK'dan "tavsiye kararı" alınarak göstermelik parlamentoda "onay"lanıyor. Yani darbe yapacağından "endişe" duyulan ordunun tüm istekleri zaten yerine getiriliyor. Açık faşizmin kurumsallaştırılması noktasında elden gelen esirgenmiyor. Terör politikası sürekli derinleştiriliyor. Ama bugün gelinen noktada mevcut terör politikasının seyri bile oligarşi için yetersiz kalıyor...

Darbe Söylentilerinin Aslı Astarı...

Oligarşi, daha önce yaptığı gibi yarım yamalak da olsa sürüp giden "demokrasicilik" oyununda sahnenin dekorlarını değiştirecek durumda değil. Darbeler, cunta yönetimleri o derece teşhir olmuş ki, burjuva yazarlar ve oligarşinin temsilcileri bu gerçeği teslim etmek zorunda kalıyorlar. Böyle bir süreçte darbe söylentileri uygulanacak yeni politikaların zeminini hazırlamaya yönelik bir işlev görüyor. Elbette bundan sonra hiçbir biçimde cunta olmaz diye bir şey söylenmez, ancak yakın zamanda da böyle bir olasılık görünmüyor. Çünkü, zaten bugün ipler tamamen MGK'nın elinde bulunuyor. Bir dediği iki edilmiyor.

Nitekim, Sabah gazetesi başyazarı Güngör Mengi, *"Biz Türk Silahlı Kuvvetlerinin halkın sağduyusuna güvenmesini diliyoruz. Türkiye'nin bütünlüğü ile laik cumhuriyet tehlikede değildir. Halk bu değerleri savunabilecek güce ve imkanlara sahiptir. Hem bölücü terörün tehdidini yenecektir hem dini siyaset ve ticaret metaı olarak kullananların oyununu bozacaktır."* (25 Şubat 1994, Sabah) diyerek aslında bu gerçeği ifade ediyor. Yani darbe söylentilerini bir tehdit unsuru olarak kullanmak.

Güngör Mengi, bir başka yazısında ise şöyle diyor: *"Türkiye'de ordudan başka darbe yapacak güç yok. Zaten Karayalçın ile Demirel'in sözleri de bu imayı tamamlıyor. Halkı muhatap aldıklarına göre bizden nasıl bir görev, ne tür bir fedakarlık istiyorlar? (...) Böyle bir tablo, dirayetli devlet adamların için yeni tedbirlerin sebebidir. Çaresizler için ise uyarıdan ziyade teslimiyet gerekçesi..."* (23 Şubat 1994, Sabah. Altı yazar tarafından çizilmiştir.)

Yani amaçlanan, tehditleri toplumun bilincine kazımaktır. Ya halk o söylenen "oyun"ları bozmaz ve "sağduyulu" davranmazsa, "o zaman da darbe meşruluk kazanır" diye kitleleri korkutmaktır amaçlanan. Tüm sorun, "darbe"nin olmaması için **"görev ve fedakarlıkların"** yerine getirilmesinde düğümlenmektedir. "Yeni tedbirler ile teslimiyet" birbirleriyle çelişen olgular değildir ve halk, anlamları "teslimiyet" olan iki "seçenek"ten birine sıkıştırılmaya çalışılmaktadır.

İşte darbe söylentilerinin aslı astarı budur. "Herkes darbe tehdidinin kafalarda oluşturduğu korkuyla hareket eder" mantığıyla hesap yapılmakta, böylece aynı zamanda keskin "demokrasi aşığı" da olunabilmektedir. Türk-İş, TOBB ile görüşmelerinde "ortak fedakarlık" adı altında işçilerin satılmasına hazır olduğu mesajını böyle bir zeminde veriyor. Tıpkı işsizliğin, çalışan işçiler üzerinde sürekli bir işten atılma, ücretleri ve hakları gasp etme tehdidi olarak kullanılması gibi darbe söylentileri de kitlelere "darbesiz darbe" indirmek işlevine koşuluyor. "Darbe olmasın da, varsın baskı ve terör daha da derinleşsin, ücretlerimiz dondurulsun, vergiler bizden çıkarılsın. İşten atılsak da önemli değil." düşüncesi kitlelerin bilincine yerleştirilmeye çalışılıyor...

Ama oligarşi de kendini ifade edecek yöntemler bulmakta artık son sahneleri oynuyor. Halkın gündeminde "ya teslimiyet, ya da teslimiyet" yok. Ve olmayacak. Boyunlarına ilmik üzerine ilmik atılan halk kitleleri oligarşinin birçok oyununu deneyimleriyle açığa çıkarmış durumda.

"Darbesiz darbe" silahının geri teptirilmesi örgütlenme ve mücadeleyi yükseltme çabalarının daha da artırılmasıyla mümkündür. Oligarşi artık yönetemediğini itiraf etmekte, düzenin tüm kurumlarıyla çürümüş olduğu halk tarafından daha açıkça görülmektedir. Bugün devrimciler için iktidar hedefine kitlenmek ve halkları kazanabilmenin iradi yanı daha bir önem taşımaktadır.

Direnişler ailelerin desteğiyle başarıyı yakalıyor

Direnişte işçi aileleri

İşçi eşleri, ana babaları, çocukları, direnişçi işçilerin direnişçi aileleri olarak mücadeleyi birlikte omuzladılar. Paşabahçe'de, Zonguldak'ta belediye önlerinde kazanımın, zaferin mutluluğunu birlikte tattılar. "Okumak istiyorum. İşveren babamı işten attı." dövizlerini ellerinde taşıyıp kimi zaman okullarını bırakarak, babalarının yanına koştu çocukları. İşçi eşleri mitinglerde, yürüyüşlerde, belki de ilk kez kitleye yönelik konuşmalar yaptılar... Mahallelerinde direnişteki eşlerinin haklılığını ve mutlaka kazanacaklarını anlattılar hiç durmadan... Ve bu direnişler kazandı.

İşçi ailesiyle bir güçtü. Grev halayı çekerken, "Bu işyerinde grev var" pankartını işyerine asarken. Dayanışmayı gerçek anlamda hayata geçiren işçi aileleri direnişler içinde gittikçe belli bir siyasal bilinç de kazandılar ve iktidar mücadelesinde sınıfın destekçisi haline geldiler.

"Direniş en hareketli günlerinden birini yaşıyor. Park işçi aileleriyle doluyor. Eşler, çocuklar, bacılar, fabrikada hiçbir tanıdığı olmadığı halde tüm işçileri, çocukları sayan, yaşlı analar hep birlikte çalışma hakkını savunmak için, cam işçisine destek olmak için oradalar. Onlar direnişin başarıya ulaşmasında en büyük etken. Onlar işverene geri adım attıracak en büyük güç, onlar kararlılığın direngenliğin, onurun simgesi" **(1991 25 Temmuz'da başlayan Paşabahçe direnişinin 3. gününde devrimci bir işçinin anlatımlarından)**

İşçi ailelerinin mücadeleye katılımında ülkemizde güzel örnekler yaşandı. Ancak bu tüm işçi direnişlerine adını koyan bir hal almadı henüz.

Bir direnişçi işçiye en büyük güç destekten gelir. 1991 Temmuz'undaki Paşabahçe direnişinde işten atılan bir işçinin, "Çevreye baktığımda anamı, eşimi görünce sevinç ve gurur duydum." sözlerine yansıyor, direnişçi ailelerin yarattığı moral üstünlük. Oysa direnişte ailesini göremeyen, her eve gidişinde "Ne zaman para alacaksınız, bu iş ne zaman bitecek, çocukları sokağa mı atalım?" sorularıyla ekonomik açmaza sokulan işçi, uzun süren direnişlerde zamanla direniş yerini terk etmekte, kendine başka bir iş aramaktadır. Dolayısıyla fabrikadaki direnişi, coşkuyu kazanma azmini eve taşıyamamaktan kaynaklı sorunlar bir araya geldiğinde direnişin ivmesinin düşmesine neden olurken, kararlılığı zayıflatabilmektedir. Hatta dayanışmadan yoksun eylemlerin bazen yıllarca sürdüğü görülmüştür, görülmektedir. Örneğin Görgülü Pastanesi grevi, Salat grevi, Toros Gübre direnişi vb. Tam olarak dayanışmadan yoksun denilemese de, bir an önce direnişçi işçiler lehine sonuçlanabilmesi, bir kazanıma erişilmesi açısından ailelerin ve yakın çevrenin daha fazla dayanışması, direnişi kendi direnişi gibi içselleştirmesine ihtiyaç duyan işçi eylemleridir. Ama bu dayanışma arada bir, bir torba yiyecek ve bir miktar para ile işçilerin yanına gidip "sizi destekliyoruz" kuru sözünden öte süreklilik taşımalıdır ki, işçilere moral verilebilsin, işverene karşı ciddi bir güç yaratılabilsin.

Ailelerimizi mücadelemizde sayıyı artıran değil, mücadelemizi, sorunlarımızı paylaşanlar olarak görmeliyiz.

Direnişin Sesi Soluğu: Zonguldak, Paşabahçe, Belediye İşçileri Direnişi ve Aileler

İşçi aileleriyle, çevre halkıyla bütünleşmiş direnişler için kazanımdan başka alternatif yoktur. İşte Zonguldak madencileri:

Zonguldak madencileri toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması sonucu greve çıktığında tüm Zonguldak 1990 yılı sonlarında ayaktaydı. Zonguldak'ta maden işçilerinin toplam sayısı ancak 40 bin dolayında iken direnişte yer alanların sayısı 100 bin olarak ifade ediliyordu. Çünkü direnişin içinde madencilerin dışında işçilerin haklarına duyarlı Zonguldak halkı, işçilerin ana-babası, eşleri ve çocukları da vardı. İşçiler her gün madenci anıtının önünde toplanarak protesto mitingleri yaptıklarında ve "Çankaya ile görülecek hesabımız var" diyerek Ankara'nın yolunu tuttuklarında aileleri onlarla birlikteydi. Ve o yürüyüş sırasında yürüyüşe katılan herkes direnişçi bir işçiden farksızdı.

"Benim eşim 'Bu iş 16-17 aydan beri olmamış, bundan sonra mı olacak?' diyerek direnişten vazgeçmemi istiyordu. Eşim çevreden duyduğu dedikodulardan etkilenerek bunları konuşuyor. Bana sürekli 'Büyük balık küçük balığı yutar' diyordu. Ben de 'Küçük balıklar birleşirse müyük balıklar bir şey yapamaz.' derdim. Yani işveren ne kadar güçlü olursa olsun haklı olan biziz dedim. Bu işin başarılamayacağını söyleyenlere vermiş olduğumuz mücadele gerekli yanıtı veriyor. Şu anda eşim beni desteklemeye başladı." **(Toros Gübre Direnişçilerinden Nihat Dinçer)**

Zonguldak madencilerinin direnişindeki güçlü dayanışma kuşkusuz işçi sınıfına ve Zonguldak'taki diğer işçilere çok şey öğretti. 1992 Kasım ayında bir yıllık alacakları için eyleme geçen Zonguldak belediye işçilerinin yanında aileler vardı. Yeterince basına yansımayan ve kamuoyuna duyurulmayan bu direniş yaklaşık bir ay sürdü. Belediye işçileri her gün şehrin belli bir yerinde aileleri ve küçük çocuklarıyla toplanarak, polis barikatlarını aşarak yapılan yürüyüşlerde protestolarını dile getiriyorlardı. Bu direnişe yer yer Zonguldak esnafı kepenk kapatarak katılırken, direnişçi işçilerin ilkokula giden çocukları da bir gün dersleri boykot ederek babalarına fiili destek verdiler.

Kuşkusuz işçi direnişine destek olan ailelere en olumlu bir örnek de Paşabahçe direnişçilerinin aileleriydi. Kristal-İş Sendikası'nın tüm engellemelerine rağmen, fabrikanın çevresine gelen işçi yakınları, burası sadece çalışanların değil tüm ailelerin ekmek kapısı diyerek, Paşabahçe halkıyla birlikte direnişi sahiplendiler. Çocuklar, yaşlı ana-babalar, hamile kadınlar direnişin geceli gündüzlü aktif destekçisi oldular.

İşçi sınıfının son yıllardaki en önemli direniş ve eylemlerinden biri de, belediye işçilerinin 1992 eylemleridir. İş bırakmalarda, yürüyüşlerde işçi aileleri yanında özellikle Belediye-İş Sendikası'nın bazı şube yöneticilerinin aileleri yürüyüşlerde eşleriyle yan yana yer aldılar. Kartal Belediyesi'nde işten atılan işçilerin haftalarca süren ve Kartal'ın gündemini değiştiren eylemlerde yine aileler ve duyarlı çevre halkı vardı.

Belediye işçilerinin direnişi içinde K. Çekmece belediye işçilerinin direnişinin ayrı bir yeri vardı. Bu direnişte işçiler kadar sürece damgasını vuran işçi aileleri ve yakın akrabalarıdır. İşçiler işyeri birimlerinden belediyenin ana binasına kadar her defasında ellerinde tencere ve tavalarıyla kortejde yer alan eşleriyle birlikte yürüdüler.

Yine Mersin Seyhan Belediye işçilerinin direnişlerinin başarıya erişmesinde, Kağıthane direnişinde işçi ailelerinin özel bir yeri vardır.

Mücadeleyi, Dayanışmayla Genelleştirmeliyiz

Direnişler işverenin hak gasplarına karşı devam ederken, üzerinde konuşulan konuların en önemlilerinden biri ailelerin direnişlerde oynaması gereken role ilişkindir. Çünkü verdiğimiz örneklerden de anlaşılacağı gibi ailelerin aktif desteğinin sağlandığı direnişler gerek psikolojik, gerekse de kazanımlar anlamında çoğunlukla başarıyla sonuçlanmıştır. İşverenlerin baskısı ve sendika yöneticilerinin direnişler karşısındaki duyarsızlığı sonucu işçilerin direnişlerine çok yönlü olarak omuz vermek artık bir zorunluluktur. Çünkü aylarca süren direniş ve grevlerde belli bir aşamasında artık, "Kazanmak için destek ve dayanışma şart" sesleri yükselmektedir.

"Eşim direnişteyken her gün sorun yaşıyorduk. Karnımızı doyuracak ekmek, ısınacak odun bulamıyorduk. Bu şartlar altında yaşarken eşimin direnişi sürdürmesindeki amacını anlayamıyordum. Direnişte bulunduğu belediyeden ayrılıp başka bir yerde iş bulabilirsin diye her gün kavga ediyorduk. Ne zaman ki eşimle birlikte direnişlere katılmaya başladım, yürüyüşlerde yer aldım... İşte o zaman eşimin haklılığını daha iyi anladım. Şimdi evimiz hemen hemen hiçbir sorun yaşamıyor. Şimdi ben, direnişçi bir işçinin karısı olarak eşimden gurur duyuyorum." **(Kağıthane direnişçilerinden bir işçinin karısı)**

İşçi sınıfının baskı ve kıyım politikaları karşısında yıllardır irili ufaklı yüzlerce direniş yaşanmıştır. Ancak bu direnişler içinde dayanışmanın güzel örnekleri olsa da aile dayanışmasının yaygınlaştığı, ya da geleneksleştiği söylenilemez. Her geçen gün hak gasplarıyla yüz yüze gelen, sendikaya rağmen yalnız başına direnen işçilere verilen desteği istisna ve özel olmaktan çıkarıp her yerde, her koşulda genelleştirebilmek gerekiyor. Bunun için işçi sınıfı mücadelesine ve işçi sınıfının çıkarlarında sınıf dayanışmasının önemi bilince çıkarılmalıdır ki, dayanışmanın rolü anlaşılabilsin. Ve bunda da devrimci işçilere büyük sorumluluk düşüyor. ✪

RÖPORTAJ

İşçi direnişlerinde ailelerin rolüne ilişkin olarak geçmişte birçok direnişte yer almış olan belediye işçileriyle konuştuk. Bu konuda yaşanılan eksikliği onlar da vurguladılar.

Ömer Yazıcı: *Bugüne kadar yaşadığımız bütün eylemliliklere ailelerimizi katma kararı aldık ama bunu hayata geçiremedik. Ailelerimizi direnişe katmamız için ilk başta kendisine "İşçinin önderiyim" diyen kişilerden bir beklenti içindeyiz. Bir de ailelerimizi koruma mantığımız var. Bir eylemde polisin saldırısını, coplamasını göze alamıyoruz." Ben de evli bir insanım, işyerinde yaşadığım direnişlere eşimi hiç getirmedim. Ama bir mitinge veya farklı bir eylemliliğe ailemi götürdüm. Biraz da bizleri bu konuda ailelerimizin zorlaması gerektiğini düşünüyorum. Kadınlarımızın birlikte hareket etmesi için mutlaka bir kadın derneğinin bulunması gerekiyor.*

Ali Kaya: *Ben de evli bir insanım, ben de direnişlere ailemi getirmiyorum. Arkadaşımın belirttiği gibi ailelerimiz direnişimizde büyük bir destek kaynağı. Bunu bildiğimiz halde hayata geçirmemiz ilk başta bizim eksiğimiz. Sorunlarımızı birlikte paylaştığımız zaman mutlaka çözüm yollarını da o kadar kolay buluruz. Hatta bütün direnişlere yalnızca eşlerimizi değil çocuklarımızı dahi katmamız gerekir.*

Belediyede Bir Kadın İşçi: *Bugün sermaye çevreleri insanları sömürmeye başladığında kadın-erkek ayrımı yapmıyor. Ama bizler bir direniş esnasında kadın-erkek ayrımı yapıyoruz. Emeğin savunmasında cins ayrımı olamaz. Bakın ben sendikada bir konuşma yaptığım zaman sendicimiz "Bir dakika bir kadıncağız konuşacak" gibi sözler sarf ederek aklı sıra bizleri küçük düşüreceğini sanıyor. Biz kadınlar da erkeklerle birlikte mücadele etmemiz gerektiğini bilince çıkartmamız lazım. Çünkü emeğimizi savunmak salt erkeklere mahsus bir şey değildir. Emek hepimizin emeği ise mücadelede de kadın-erkek ayrımı yapmamalıyız.* ✪

Ümraniye Belediyesi'ndeki direnişi Şinasi Öktem tehditlerle engellemeye çalışıyor

Ümraniye Belediyesi'nde çalışan yaklaşık 700 işçi 4 Mart 1993 tarihinden bu yana toplu sözleşmeden doğan alacakları ve gasp edilen hakları için 7 Mart'ta direnişe başladılar. Direnişe başlayan yaklaşık 300 işçi garajlarda oturma eylemini sürdürüyorlar.

Yıllardır Ümraniye Belediyesi'ne hemşerilerini dolduran, kendi adamlarını kadrolu yapan Belediye Başkanı Şinasi Öktem şimdi kendi yandaşlarıyla birlikte işçilerin direnişini kırmaya çalışıyor. Direnişte bulunan işçiler Şinasi Öktem'in ve adamlarının olası bir saldırısını beklediklerl için garajlarda gece nöbetleri tutmaya başladılar. Direnişçi işçilerin beklediği saldırı umduklarından da erken gerçekleşti. İşçilerin direnişe başladıkları günün akşamı Şinasi Öktem, kendi yandaşları olan zabıtalar ve 100'e yakın resmi ve sivil polisle birlikte gece işçilerin kaldığı yeri basarak silahlarla işçileri tehdit edip zorla on aracı dışarıya çıkarttılar. Şinasi Öktem saldırı esnasında işçilere silahını göstererek **"Sizlerin yapmış olduğu bu direniş bana karşı siyasi bir eylemdir. Mezardan babam da çıksa bu direnişi bitireceğim. Garajı yakarım sonra da sizlerin üstüne atarım."** diye tehdit savurmaya başladı. Direnişçi işçiler zorla dışarıya çıkartılan araçların plakalarını tespit ettiklerini, şu anda araçların Şinasi Öktem'in adamları tarafından direnişi kırmak için kullanıldığını belirterek araçların başına bir şey gelmesinden dolayı kimsenin işçileri sorumlu tutamayacağını açıkladılar.

İşçiler, eyleme yanaşmayan sendika yöneticilerinin, şimdi eyleme sahip çıkıp, bir an önce bitirmeye çalıştıklarını söyleyerek "Direnişimizi ne Şinasi Öktem, ne de Belediye-İş engelleyebilecektir" dediler.

Şimdi de Ümraniye belediye işçileri 'alacak' eyleminde. Belediye başkanının tehditlerine rağmen işçiler direnişi sürdüreceklerini belirtiyorlar.

Türk-İş'in işine gelen "demokrasi"

Her fırsatta "demokrasi"den dem vurmak, siyasi iktidarın tüm kurumları kadar Türk-İş için de geçerlidir. Çünkü Türk-İş de bir devlet sendikasıdır. İşçiler bir toplantıda, bir mitingde, taleplerde bulunduklarında Türk-İş yöneticileri "Biz demokratik bir kurumuz. Bunun gerçekleşmesi için önce sendikanıza öneri götürün, sendikalarınız karar alsın, bize iletsin. Biz de yönetim olarak karar alıp öyle harekete geçelim" derler. Demokratik görünen bu tavır, aslında işçi sınıfını oyalamaktan başka bir şey değildir. Bu işleyiş çerçevesinde karar alınsa bile Türk-İş yöneticileri, devlet erkanı karşısında devlet sendikası olmanın bir gereği olarak kendi görüşlerini aktarırlar. Bunun en bariz örneği 2 Mart'ta Türk-İş Başkanlar Kurulu'nun Tansu Çiller'e verdiği iftar yemeğinde yaşandı.

İftar yemeğinden önce birçok konuya ilişkin (özelleştirme, işten atma, vergi adaleti, Kürt sorunu....) tabanın da eğilimi yönünde Başkanlar Kurulu'nun ortak tavrı vardı. Bayram Meral bu tavrı Çiller'e aktaracak, işkollarına ilişkin özel sorunlar ise anlatılmayacaktı. Oysa Meral bu tavrı aktarmadığı gibi Türk Metal-İş Genel Başkanı faşist Mustafa Özbek ile Şeker-İş Genel Başkanı Hikmet Alcan'ın yemekte söz alarak kendi görüşlerini Başkanlar Kurulu'nun ortak görüşü gibi sunmasına göz yummuştu. İşçilerin karşısında "demokratik işleyiş" diyenler, siyasi iktidar yöneticileri karşısında bu işleyişi tanımıyorlardı. Toplantıda iki başkan konuşurken diğerlerine söz verilmedi. İşçilerin görüşlerini, Çiller'e "yaranmak" için çarpıtanların, bu tutumuna katılmadıklarını Hava-İş, Tüm-Tis, Liman-İş genel başkanları 3 Mart'ta yaptıkları açıklamayla kamuoyuna duyurdular. Açıklamada 5 aydır tüm işveren kuruluşlarından azar işiten Başbakan Tansu Çiller'in, özelleştirme ile başlatılan topyekün imha savaşına rağmen Türk-İş'ten çiçeklerle uğurlanmasını Türkiye işçi sınıfı adına yapılmış bir haksızlık olarak nitelendiren işçi önderleri, yapılan yanlışları paylaşmadıklarını, kişisel konuşmaların kendi düşünceleri olmadığını belirttiler.

Yetki itirazı sorunu sürüyor

Genel-İş ve Belediye-İş arasında devam eden yetki tartışması işçilerin tepkisini toplamaya devam ediyor.

10 Mart'ta Fatih Belediyesi Temizlik İşleri'nde toplanan Genel-İş ve Belediye-İş üyesi 1200 işçi, her iki sendikanın da yetkililerini bir araya getirerek karşılıklı yetki itirazlarını çekmelerini isteyeceklerdi. Genel-İş Marmara Bölge Temsilcisi Hüseyin Ayık toplantıya katılırken, Belediye-İş yöneticileri gelmediler. İşçiler her iki sendikanın karşılıklı anlaşarak yetki itirazlarını çekmesini isteyerek, buna uyulmadığı takdirde olumsuzluk gösteren sendikaya karşı tavır alacaklarını belirttiler. Belediye-İş yöneticilerini eleştiren işçiler "Olumlu bir gelişme olmadığı takdirde, işçilerle birlikte hareket etmeyen sendikaya karşı eylemlerimiz artacaktır." dediler.

Bornova belediye işçileri alacakları için eylemde

İzmir (Mücadele)- Bornova Belediyesi işçileri 93 Nisan ayından beri ödenmeyen alacakları için 3 Mart'tan 9 Mart'a kadar iş bırakma eylemi yaptılar. 480 işçinin katıldığı iş bırakma eylemine, belediyenin veznesi önünde başlayan işçiler, alacakları olan 56-60 milyon liranın bir an önce ödenmesini istediler.

Eylemden önce Belediye Başkanı Ali Sözen defalarca söz vermesine rağmen sözünü tutmayarak paraların bir kısmını avans şeklinde öderken işçiler, kendi hakları olan paralarının avans şeklinde değil tümünün bir an önce ödenmesi gerektiği konusunda ısrarlılar.

9 Mart'ta da Bornova Migros önünde toplanan yaklaşık 250-300 işçi buradan Bornova'nın merkezine kadar bir yürüyüş düzenlediler. "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Belediye İşçisi Köle Değildir", "Sadaka Değil Hak İstiyoruz" sloganları atarak yürüyen işçiler, merkezdeki Atatürk büstünün önüne geldiler.

Burada işçilerin üyesi olduğu Belediye-İş Sendikası İzmir 6 No'lu Şube Başkanı Haşim Candan bir konuşma yaparak belediye başkanını "Ata'ya şikayet ettiklerini" söyledi. İşçilerin hakkını almak için belli bir programı ve kararlılığı olmayan şube yöneticileri halka hizmet etmeyi aksatmamaları gerektiğini belirterek, işçilerin sessizce dağılması ve işbaşı yapmalarını istedi. Bunun üzerine işçiler haklarını alamadan öğlen saatlerinde işbaşı yaptılar.

Tercüman gazetesi çalışanları işten atıldı

Adana (Mücadele)- Adana Tercüman gazetesinde çalışan 21 işçinin işine gazetenin içinde bulunduğu "ekonomik kriz" gerekçe gösterilerek son verildi. Tercüman gazetesi imtiyaz sahibi Sedat Çolak Tercüman Gazetecilik ve Matbaacılık AŞ tesislerini "ekonomik kriz" nedeniyle kapatacaklarını bildirerek işçilerin alacakları olan 10 milyonu vermemeye çalışıyor.

İşten atılan 21 işçi 2 Mart'ta yaptıkları basın açıklamasında işçi kıyımını protesto ederken "Bir kupona araba veren bir gazetenin işçilerin aylıklarına ve haklarına sıra geldiğinde "ekonomik kriz" gibi bir gerekçeyle paraları ödememesine şaşırıyoruz. İşverenden tüm haklarımızı alıncaya kadar işyerlerimizi terk etmeyeceğiz" dediler. Çukurova Gazeteciler Cemiyeti de Tercüman gazetesinin bu tavrını protesto ederek "Emekçilerin ücretlerinin bir an önce ödenmesi gerektiğini" belirtti.

Küçükçekmece belediye işçileri halktan destek istiyorlar

6 aylık maaş ve 13 günlük ikramiyelerini ve sosyal haklarını alamayan Küçükçekmece Belediye işçileri yine direnişte. 8 Mart'ta Küçükçekmece Belediye binası önünde toplanan işçiler belediye yönetimini alacaklarının ve sosyal haklarının bir an önce ödenmesi için uyardılar. İşçiler yaptıkları basın açıklamasında önceki direnişlerine Küçükçekmece halkının destek verdiğini hatırlatarak, bundan sonra da halkın işçilerin yanında olmasını istediler. Yaklaşık yarım saat süren protesto eyleminde işçiler "Haklarımızı Alıncaya Kadar Direnişimizi Sürdüreceğiz", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atarak dağıldılar.

Belirleyici güç "oy gücü" değil üretimden gelen güçtür

22 Şubat'ta iş bırakarak alanlara çıkan kamu emekçileri hükümete 1 Mart'a kadar süre tanıdıklarını, grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak konusunda bir adım atılmazsa üretimden ve seçmen olmaktan gelen güçlerini kullanacaklarını bir kez daha açıklamışlardı. Verilen sürenin dolması ve TBMM'nin hiçbir şey yapmadan tatile girmesi üzerine, Kamu Çalışanları Sendikalar Platformu 5 Mart'ta bir basın toplantısı yaparak, "Madem toplu sözleşme, grev, demokratikleşme yok, oy gücünle cezalandır hesap sor" şeklinde 1 Mart sonrasının tavrını açıklamış oldu.

KÇSP'de yer alan 25 sendikanın imzasını taşıyan açıklamada siyasi iktidarın kamu emekçilerine yönelik tavrı kısaca şöyle ifade ediliyordu. "Biz kamu çalışanları üzerindeki siyaset yasağı sürüyor. Kısacası, demokratikleşme konusunda bir adım atılmazken, yeni baskılar, daha da anti-demokratik uygulamalar koşarcasına getiriliyor. Sonuçta, ne sendikalarımıza ilişkin grevli-toplu sözleşmeli bir yasal düzenleme, ne de demokratikleştirme gerçekleştirilmiyor. Yapılan sadece "yapacağız, edeceğiz" söylemlerine sığınmaları ya da sorumlu olmayanları suçlayarak, kendilerini kurtarmaya çalışmaları."

Binlerle alanları dolduran kamu emekçilerinin taleplerini daha güçlü haykırmaları gerekir: "Seçimlere Katılmayalım!"

Elbette kamu emekçileri siyasi iktidarın kendileri üzerindeki baskı ve sürgün politikalarını bizzat yaşadıkları için herkesten daha iyi biliyor ve irdeliyorlar. Bunun bilinciyle hareket eden kamu emekçileri 13 Şubat'ta yaratılan kamuoyu desteğinin üzerine yüzbinlerce imza toplayıp meclis kapısına dayandılar ve üzerine 22 Şubat genel eylemini oturttular. Bu tarihe kadar mücadelenin ivmesi belirli seviyede yükseldi. Daha önce eylemlere katılma noktasında çekingen davrananlar bile eylemlere katılarak eylemlerin etkisini artırdılar. Siyasi iktidar bu atmosferde memurların haklarıyla ilgili yasa çalışmalarına girişti. Emekçilerin ve duyarlı kamuoyunun gözü kamu emekçilerine çevrildi.

Hükümetin ve meclisin memurlara yönelik çalışmayı bir kenara iterek kendi seçim çıkarlarına gömülmesine karşılık, KÇSP ivmesi yükselen mücadeleye daha akılcı bir yön vermesi gerekirken "oy gücünle cezalandır" gibi pasif bir tutumla mücadelenin moral kazanımlarını gerilere atmıştır. Doğru tavır faşizmin seçim oyununu bozmak, seçimlere katılmamaktır. "Oy gücünle cezalandır" tek başına kamu emekçilerinin mevcut taleplerini sahiplenmekte yetersiz ve geri bir tavırdır. Böylesi bir sürecin değerlendirilmemesi kamu emekçileri açısından önemli bir kayıp olacaktır. Çünkü KÇSP'nin bütün olarak kendisi veya tek tek sendikalar artık 27 Mart seçimlerine kadar memurlarla ilgili hiçbir yasal hak çalışmasının yapılmayacağını, hatta seçimler sonrasında siyasi atmosferin buna pek uygun olmayacağını çok iyi biliyorlar. Böylesine bir beklenti içinde eylemlere katılım ve aktivite konusunda kazanılanların tekrar yitirileceği, birçok şeye sıfırdan olmasa da daha gerilerden başlanacağı bir gerçektir. Kamu emekçileri bu gerçeği görerek üretimden gelen gücün göz ardı edilmesine izin vermemelidir. ✪

Kamu emekçileri "oy gücü"nü nasıl harekete geçireceklerini anlatıyorlar

Songül Aytemur (Sağlık-Sen Genel Başkanı): *Yerel seçimlere katılan partilere karşı oy gücünün kullanılması, bunlara oy verilmemesiyle ilgili işyerlerinde çalışmalarımız var. Ama gelinen noktada yapılması gereken, düzen partilerine oy vermemenin de ötesinde, seçimlere katılmamaktır. Sağlık emekçilerine esas olarak bunu anlatacağız. Bu çağrımızın 2.5 yıldır sözlerle, yasa tasarılarıyla oyalanan sağlık emekçilerinin ve tüm kamu çalışanlarının taleplerini ve tepkilerini ifade edeceğini düşünüyoruz.*

İlknur Birol (Eğit-Sen Genel Örgütlenme Sekreteri): *"Düzen partilerine oy verme" derken, hükümet partileri ve parlamentoda grubu bulunan siyasi partilere oy vermemeyi kastediyoruz. Grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinde bu bilinci yeşertmeye çalıştık. Zaten kitlemiz hükümetin, meclisin ve parlamentoda grubu bulunan siyasi partilerin grevli toplu sözleşmeli sendika hakkına karşı nasıl bir tutum takındığını biliyor. Bu nedenle kitlemizin bu değerlendirmeyi yapacak bilinci var. Biz Eğit-Sen olarak kitle örgütü olmanın bilinciyle hareket edeceğiz. Verdiğimiz mesajı kitle almıştır. Partilerin, hükümet yetkililerinin mitinglerinde, kahvehane toplantılarında tavrımızı ifade edeceğiz, onlardan hesap soracağız.*

İrfan Erdemoğlu (Tüm Maliye-Sen Genel Başkanı): *Bir kere düzen partisi muğlak bir kelime. RP de "düzen partisi değilim" diyor. Bunu sendika olarak açacağız. Bana göre Meclis içinde bulunan yani grubu bulunan partiler düzen partisidir. Başkanlar Kurulumuzun ortak görüşü kimsenin sandık başına gitmemesi şeklinde değil, sandığa gidilecek ancak boş oy verilecek. Genel merkez ve bağlı şubeler olarak bu tavrımızı şubelerde ve temsilciliklerde yapacağımız toplantılarla kitlemize anlatacağız, onlara bunu benimsetmeye çalışacağız.*

Osman Nuri Atılgan (Tüm Bel-Sen Yönetim Kurulu Üyesi): *Bu ülkede kamu çalışanlarının sendikal haklarını güvence altına almayan, demokratikleşme yolunda adım atmayan düzen partilerine oy verilmemesi KÇSP'de ortaya çıkan bir "yönelim belirleme" tavrıdır. Son karar kitlelerindir. Biz sendika olarak özel sayılar, bildiriler, basın açıklamaları ve işyerlerinde toplantılar yapacağız. Yalnızca merkezlerin yaptığı açıklama yetmez. Platformda alınan kararlar, kararda ortaklaşanları bağlar. Diğerleri için, yani kararlara uymayanlar için denetim ve zorlama olmaz. Sonuçta oy vermeme tavrı ve çağrısı, bu konuda çalışma yöntemi her sendikanın kendi iç faaliyetidir.* ✪

Demiryol-Sen İzmir Şube Başkanı sürgün edilmek istendi

İzmir (Mücadele)- *Kamu emekçilerinin grevli-toplu sözleşmeli sendikal hak mücadelesinin yayıldığı, giderek kitleler içinde kök saldığı her yerde olduğu gibi İzmir'de de siyasi iktidar sürgün politikalarından medet umuyor.*

13 Ocak ve ardından gelen 22 Şubat eylemliliklerinin İzmir'de geniş katılımla hayata geçmesi ve özelde demiryolu çalışanlarının eylemlerde aktif rol oynaması karşısında TCDD Genel Müdürlüğü sürgünleri gündeme getirdi. Demiryol-Sen İzmir Şube Başkanı Mevlut Eski, TCDD Genel Müdür Yardımcısı Tayyar Hindistan'ın emriyle Sivas'a sürülmeye çalışıldı. "Geçici görev" adı altında gerçekleştirilmek istenen sürgünü engellemek ve şube başkanlarının görev yerine tekrar verilmesini sağlamak için Demiryol-Sen İzmir şubesine üye kamu emekçileri üç gün boyunca çeşitli protesto eylemleri düzenlediler.

2 Mart'ta Alsancak'ta bulunan müdürlük önünde yüzün üzerinde memurun katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklama sonrası "Memuruz Haklıyız Kazanacağız", "Sürgünler Bizi Yıldıramaz", "Biz Kazanacağız" şeklinde sloganlar atıldı. 3 Mart'ta Demiryol-Sen İzmir Şube yöneticileri, 4 Mart'ta ise üyeleri TCDD genel müdürlüğüne faks çekerek durumu protesto ettiler. Genel müdür yardımcısı altıyüzü bulan fakslar karşısında "Faksları durdurun, görüşelim" diyerek memurlara 7 Mart günü saat 15.00 için randevu verdi. Bunun üzerine Türkiye'nin çeşitli illerinden 50 kişilik Demiryol-Sen temsilci grubu Ankara'ya gitti. Genel müdürlükle yapılan ilk görüşmede genel müdür "Arkadaşınız hakkında şikayet var, o yüzden tayini çıkmıştır." şeklinde gayri ciddi bir açıklama yaptı. Temsilciler ise genel müdüre "Şikayet varsa müfettişin konu üzerinde soruşturma yapması gerekiyor. Böyle bir şey olmamıştır." şeklinde yanıt verdiler. İkinci görüşmede müdür ağız değiştirerek "Arkadaşınız üç-dört günlüğüne gitti, sonra geri gelecek." dedi.

Görüşmelerin olumsuz sonuçlanması üzerine temsilciler aynı gün TCDD Genel Müdürlük binası içinde oturma eylemine başladılar. Saat 16.00'da başlayan oturma eylemi 20.00'ye kadar sürdü. Daha önceki görüşmede sürgün kararını geri almayacağını söyleyen genel müdürün sürgünü durduracağını açıklaması üzerine oturma eylemi sona erdi. ✪

PTT emekçileri sürgünleri protesto etti

Kamu çalışanlarının her genel eyleminin arkasından siyasi iktidar sürgünleri dayatıyor. Geçtiğimiz günlerde Bayrampaşa Telefon Müdürlüğü'nde çalışan Tüm Haber-Sen üyesi bir memurla, Tüm Haber-Sen Anadolu Yakası Şubesi Yönetim Kurulu Üyesi Erdal Yıldız, gerekçe gösterilmeden Ateköy Yapı İşleri Müdürlüğü'ne sürgün edildiler.

9 Mart'ta Bayrampaşa Telefon Müdürlüğü önünde toplanan PTT çalışanları, arkadaşlarının sürgün edilmesini protesto ettiler. Gösteri sırasında bir basın açıklaması yapan Tüm Haber-Sen İstanbul Şube Başkanı Hasan Cebi de sürgünleri kınayarak, baskı ve sürgün politikalarının kamu emekçilerinin haklı mücadelesini durduramayacağını söyledi. ✪

Çukurova Üniversitesi'nde baskılar protesto edildi

Adan a (Mücadele)- Çukurova Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nde Anti-Faşist Mücadele Komiteleri tarafından 1 Mart günü yapılan açıklamada üniversite öğrencileri üzerindeki baskıları, Kürdistan'da y ürütülen kirli savaşı, gözaltında kayıpları ve infazları protesto eden öğrenciler "Gözaltında Kayıplara Son", "Yaşasın Özerk Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "Yargılı, Yargısız İnfazlara Son" yazılı ve AFMK imzalı dövizler taşıyarak, bir imza kampanyası başlattıklarını da duyurdular.

Aynı gün TÖDEF tanıtım masası da açıldı. "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz", "Haklıyız Kazanacağız", "Güçlerimiz TÖDEF'te" yazılı dövizlerin de asıldığı masa öğrenciler tarafından ilgiyle karşılandı. Üniversitenin çeşitli yerlerinde aynı içerikli ve TÖDEF imzalı kuşlamalar yapıldı.

4 Mart günü ise Eğitim Fakültesi'nde yine TÖDEF imzalı "Yaşasın Demokratik Üniversite Mücadelemiz' ' yazılı pankart asıldı.

■ ■ ■

Foruma katılan öğrenciler gözaltına alındı

Sivas (Mücadele)- Cumhuriyet Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde kirli savaşı ve Kürdistan'daki katliamları protesto etmek amacıyla 22 Aralık 1993 tarihinde yapılan foruma katıldıkları gerekçesiyle 3 Öğrenci hakkında Kayseri DGM savcılığı tarafından dava açıldı. Bunun üzerine Semin Erkal, Metin Alan, Niyazi Durmaz adlı öğrenciler ifadeleri alınacağı söylenilerek 3 Mart günü okuldan gözaltına alındılar. Jandarma Karakolu'nda ifadeleri alınan öğrenciler bir gün sonra gözaltındılkleri Kayseri DGM'den serbest bırakıldılar.

■ ■ ■

Öğrenciler vicdani red hakkı istiyor

İstanbul Üniversitesi Beyazıt Kampusü'nde 4 Mart günü Devrimci Mücadele Birlikleri'nin (DMB) kurulduğunu açıklayan ve askerlikle ilgili vicdani red hakkının tanınmasını isteyen öğrenciler bir basın açıklaması yaptılar.

Basın açıklamasında "Vicdani Red Hakkı Tanınsın", "Zorunlu Askerliği Hayır-DMB" ve "Yaşasın Gençliğin Birleşik Devrimci Mücadelesi-Militan Gençlik, Yeni Demokrat Gençlik, Gençlik Yıldızı, Dev-Genç" yazılı pankartlar açıldı.

Sloganlarla bitirilen açıklamanın ardından okula giren sivil polis ve çevik kuvvet polisleri dağılmakta olan öğrencilere saldırdılar. Öğrenciler polisin bu saldırısına "Katil Polis Dışarı" sloganıyla karşılık verdiler. Saldırı sırasında gözaltına alınan olmadı.

■ ■ ■

Mersin DLMK 'dan dayağa protesto

Mersin DLMK'lı öğrenciler, 4 Mart günü Mersin Sosyalist Birlik Partisi binasında, okullarda yaşanan dayak terörünü protesto etmek için bir basın açıklaması yaptılar. Ayrıca Doğan Karataş adlı öğrencinin okul müdürü Alpay Bozkırlı ve atölye öğretmeni Ferhat Beytaşoğlu tarafından dövülerek okuldan atılmasını da protesto eden öğrenciler, kamuoyunu bu konuda duyarlı olmaya çağırdılar.

Düzeltme

80. sayımızda Gençlik sayfasında yayınlanan "Baskılar Karşısında Susmayacağız" başlıklı Trabzon büro haberindeki basın açıklaması, DLMK ile birlikte Liseli Arkadaş ve Genç Umut okurları tarafından yapılmıştır. Düzeltir, özür dileriz.

TÜPRAŞ 50. Yıl Lisesi

Dayak ve gözaltılara karşı işgal

Müdür dövdü, polis gözaltına aldı... Öğrenciler saldırılara sessiz kalmadılar.

Kocaeli (Mücadele)- Kocaeli Tütüncifftlik'te bulunan Tüpraş 50. Yıl Lisesi'nde 4 öğrenci keyfi bir şekilde idareye çağrılarak tehdit edildiler.

28 Şubat günü okulun önünde arkadaşlarını bekleyen öğrenciler faşist Okul Müdürü Özkan Ünlü tarafından yaka paça idareye götürüldüler. Ve müdür ve Müdür Yardımcısı Okkeş Polleter'in saldırısına maruz kaldılar. Suçlarının ne olduğunu soran C.Ö'ye müdür yumruk attı ve küfür etti.

2 Mart günü idarenin keyfi tutumunu ve okullardaki faşist örgütlenmeleri protesto eden DLP'li (Demokratik Lise Platformu) öğrenciler "Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Demokratik Lise Mücadelemiz" sloganları ve dövizleriyle okula girdiler. Bu tavır karşısında telaşa kapılan müdür okula polis çağırdı. Öğrencilerin polis tarafından yaka paça ekip otolarına bindirilmesine yardım eden okul müdürü bir taraftan da öğrencilere saldırıyordu. Yedi öğrencinin gözaltına alınması üzerine, diğer öğrenciler arkadaşlarının bırakılması için oturma eylemine başladılar. Bu kararlı tutum karşısında gözaltına alınan öğrenciler serbest bırakıldı. SHP Kocaeli İl binasına giden öğrenciler faşist müdürün okuldan ayrılması, okullarındaki kayrı uygulamaların sona erdirilmesi, disiplin kurulunda öğrencilerin de bulunması gibi talepleri yerine getirilinceye kadar binadan ayrılmayacaklarını söylediler. SHP'liler yardımcı olacaklarını söyleseler de öğrencilerin binayı boşaltmaları için baskı yapmaktan da kaçınmadılar. Bunun üzerine öğrenciler kapılara barikat kurdular. 4 Mart günü Tütüncifflıği Milli Eğitim Müdürü'ye görüşen öğrencilere Milli Eğitim Müdürü yaptıklarının "teröristlik" olduğunu ve işgale son vermelerini söyledi. Yaptıkları eylemle taleplerini kamuoyuna duyuran öğrenciler 6 Mart günü işgale son verdiler.

Yıldız Teknik Üniversitesi'nde paralı eğitim protesto edildi

Paralı eğitime karşı mücadelelerini sürdüren öğrenciler 2 Mart günü Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampusü'nde bir forum düzenlediler. Yıldız-Der, İYÖ-DER, Yeni Demokrat Gençlik, Gençlik Yıldızı ve Militan Gençlik imzalı pankartların açıldığı forumda yapılan konuşmalarda devletin toplumun her kesiminde olduğu gibi öğrenci gençliği de ceplerindeki son kuruşa kadar soymak istediği ve eğitime ayrılması gereken paraların Kürdistan'da yürütülen kirli savaşa aktarıldığı vurgulandı. Öğrenciler paralı eğitime ve baskılara karşı öğrenci derneklerinde örgütlü mücadeleye çağrıldı.

"Herkese Ücretsiz Eğitim Hakkı", "Har(a)ç, Vergi, Enflasyon, Devlet Soygununa Son", "Katil Polis Üniversiteden Defol" sloganlarıyla üniversitenin dış kapısına doğru yürüyüşe geçen öğrenciler burada harç kuponlarını yaktılar ve cektikleri halaylardan sonra dağıldılar.

Liseli DEV-GENÇ'ten cezalandırma

Liseli DEV-GENÇ Hasan Şadoğlu Lisesi'nde faaliyet yürüten ve öğrencileri rahatsız eden üç sivil faşisti döverek cezalandırdı.

İstanbul idealtepe semtindeki Hasan Şadoğlu Lisesi önünde bulunan bir kafeyi üs olarak kullanan sivil faşistler 9 Mart günü bu kafede dövüldüler. Liseli DEV-GENÇ'liler "Liseli Gençliği Kalkan Elleri Kıracağız", "Liselerdeki Gerici Faşist Örgütlenmeye izin vermeyeceğiz" sloganlarıyla girdikleri kafede üç faşisti cezalandırdıktan sonra, kafeyi tahrip ederek molotof kokteyli attılar.

"Düzen partilerinin gençliğe vereceği bir şey yok"

Kendilerine daha önce de pek çok şey vaat edilen ama seçim sonrası verilen sözlerin yerine getirilmesi bir yana, ellerindeki hakları da gasp edilen öğrenci gençliğe 27 Mart yerel seçimlerinde yine "oy" olarak bakılıyor ve kullanılmak istemiyor. Bu gerçekliği gören ve öğrenci gençliğin kullanılmasına izin vermeyen TÖDEF, burjuva partilerinin gerçek yüzlerini teşhir etmek için çalışmalarını sürdürüyor. Bu çalışmalardan biri de 25 Şubat günü Sosyalist İktidar Partisi Genel Merkezi'nde yapılan basın açıklamasıydı. TÖDEF'li öğrenciler düzen partilerinin birbirinden farklı olmadığını ve hiçbirine oy vermeyeceklerini söylediler.

"Düzen partileri bugüne kadar öğrenci gençliğe baskı ve terörden başka bir şey getirmemiştir. Buna rağmen bütün yüzsüzlükleriyle oy istemektedirler. Şimdiye kadar iktidara gelen bütün partiler yalnızca kendi çıkarlarını düşünmüşler, toplumun bütün kesimlerine olduğu gibi öğrenci gençliğe de hiçbir şey vermemişlerdir. Bundan sonra da vereceк hiçbir şeyleri yoktur" denilen açıklamada örgütlü mücadelenin gerekliliğine vurgu yapılırken, tüm öğrenci gençlik haklarına sahip çıkmaları için öğrenci derneklerinde örgütlü mücadeleye çağrıldı.

Ülkemiz bugün generallerin çiftliği gibi yönetiliyor. Halka açılan savaş, her geçen gün biraz daha boyutlamıyor. Yalanla, zorbalıkla ülke yönetenlerden, öğrenci gençliğin elbette bir beklentisi olamaz. Ancak bu öğrenci gençliğin taleplerini ısrarla savunmasının, vaatlerinin takipçisi olmasının önünde engel değildir. İster yerel ister genel seçimlerde olsun, devrimciler bu süreci kitleleri bilinçlendirme, düzen partilerinin ve faşizmin gerçek yüzünü teşhir etme süreci olarak değerlendirebilmelidir. Öğrenci gençlik açısından bu böyledir.

Gençliğin talepleri ısrarla savunulmalıdır. Öğrenci dernekleri için lokal, sosyal-kültürel faaliyet alanları, okuma salonları vb. istemek gençliğin en doğal hakkıdır. Bu ve benzeri taleplerle örgütlenme çalışmaları yürütülmeli, öğrenci gençliğe taleplerinin ısrarlı mücadeleyle kazanılacağı kavratılabilmelidir.

27 Mart seçimlerine az bir süre kalsa da bu süreç devrimci gençlik tarafından değerlendirilebilmeli, örgütlülüğe hız verilmelidir. Toplumun en dinamik kesimi olan gençliğe düşen görev bugün faşizmin seçim oyununu bozmak olmalıdır. Bu oyunu bozmak için seçimlere katılmayalım.

Gençliğin alternatifi kendi örgütlülüklerinyle taleplerini dile getireceği ve bunların elde edilmesi için zorlayıcı olacağı bir mücadeledir.

Şubat ayı insan hakları ihlalleri

Demokratikleşme, insan hakları gibi kavramlar yaşama geçirildiğinde bir anlam kazanır. Ülkemizde bunlara rastlamak zor.

O çok sözü edilen demokratikleşme ve şeffaflaşma kuru sözcükler olmaktan öteye gitmedi. İnsan hakları emekçi halkın kafasından, düşüncesinden silinmeye çalışıldı.

İnsan hakları bu ülkenin insanları için "lüks" olarak görülüyor. Demokratikleşme ve insan hakları sözcükleri faşizmin üzerine örtülen şal olmaktan başka işe yaramadı. Bunun bir göstergesi olacağı düşüncesiyle İHD'nin çıkardığı yalnız Şubat ayı içinde yapılan insan hakları ihlalleri dökümünün bir kısmını yayınlıyoruz.

Gözaltında ölüm ve yargısız infazlar: 16
Gözetim altında kayıp iddiası: 29
Gözetim altına alınanlar: 877
Toplatılan yayın: 18
Kapatılan dernek, parti: 4
Yazar ve yayıncılara istenen hapis ve para cezası: 664 ay (1 milyar 58 milyon)
Yazar ve yayıncılara verilen hapis ve para cezası: 109 ay (51 milyar 114 milyon 520 bin TL)
Cezaevinde bulunan gazeteci ve yazar: 66
Bombalanan, kundaklanan parti ve dernek binaları: 15
Güvenlik görevlilerince basılan dernek: 9
Faili meçhul cinayet: 39
Sivilleri yönelik olaylarda öldürülenler: 34
Tutuklananlar: 153
Boşaltılan ve yakılan köyler: 17

İşkenceci polisler duruşmadan kaçıyorlar

İzmir (Mücadele)- Baki Erdoğan'ın işkenceyle ölümüne neden olan polisler hakkında açılan dava bir üst mahkemeye sevk edildi. Aydın Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülen dava hakkında 2 Mart günü yapılan duruşmada görevsizlik kararı verilerek Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi.

Müdahil vekillerinden 6 avukatın hazır olduğu ve Özgür-Der'li aileler ve TÖDEF'li öğrencilerin izleyici olarak katıldığı duruşmaya sanık polisler "kamu görevinde oldukları" için katılmadılar. Baki Erdoğan'ın avukatlarından Av. Ali Asker Alkan sanıkların çağrıldıkları halde duruşmaya katılmadıklarını, müteakip duruşmalara da katılmayabileceklerini söyleyerek "Bu nedenle bizler boşuna gelip gitmiş olacağız. Sanıkların gıyaplarında tutuklanarak, yargılanmanın tutuklu olarak sürdürülmesini talep ediyoruz" dediler.

Bunun üzerine söz alan işkencecilerin avukatı Ahmet Emin Doğan müvekkillerinin "görevleri nedeniyle Aydın'da olmadıkları" için duruşmaya katılmadıklarını, bir sonraki duruşmada savunmalarını yapacaklarını söyledi. Duruşma konusu bir üst mahkemeyi ilgilendirdiği için mahkeme heyeti takipsizlik kararı verdi ve dava Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi.

Kütahya'da keyfi gözaltılar sürüyor

Nilüfer Güneş adlı TÖDEF'li öğrenci 2 Mart günü Kütahya otogarından keyfi olarak gözaltına alındı. Bunun üzerine emniyet müdürü ve savcılığa giden arkadaşları ise buralarda ölüm ve gözaltı tehditleri ile karşılaştılar. Bunun üzerine Nilüfer Güneş'in ailesini de yanlarına alan TÖDEF'li öğrencilere polis tarafından "Tunceli'den istendiği" söylendi. Başka bir açıklama yapılmadan 6 gün Kütahya emniyetinde tutulan Nilüfer Güneş Tunceli'ye gönderildi. Kütahya'da TÖDEF'li öğrenciler ise "Arkadaşlarımızın hayatından endişe ediyoruz. Ali Efeoğlu'nun kaybedilişinin üzerinden iki ay bile geçmedi. Gözaltında kayıp varken, her gözaltına alınan arkadaşımızın hayatından endişe edeceğiz. Ama gözaltılar, kayıplar, katliamlar bizleri yıkdıramaz." şeklinde konuştular.

■ ■ ■

MHP seçim bürosu tahrip edildi

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir Takkalı Mahallesi'nde yaklaşık iki hafta önce açılan MHP seçim bürosu Takkalı Mahallesi halkı tarafından tahrip edildi. 1 Mart günü saat 16.00 sıralarında MHP bürosu mahalle halkı tarafından ikinci kez dağıtıldı. Bu arada Ali Soyözen isimdeki kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınan kişi bir gün sonra serbest bırakıldı. Mahalle halkı faşistlerin kurumlaşmasına izin vermeyeceklerini söyledi.

■ ■ ■

Afişle gelen ölüm

Mersin (Mücadele)- Mersin'de 8 Mart günü saat 20.00 sıralarında sivil faşistler CHP afişlerinin üzerine MHP afişlerini yapıştırmak istediler. CHP'liler buna karşı çıkarak afişlerin yapıştırılmasını istemediler. Bunun üzerine çıkan tartışmada sivil faşistler, CHP'li Hasan Topçu'yu bıçaklayarak öldürüken Orhan Bektaş'ı da ağır yaraladılar. Hasan Topçu'nun cenazesi ise polis tarafından kaçırıldı.

■ ■ ■

Tarsus Halkevi'ne polis baskını

Mersin (Mücadele)- Tarsus'ta DEP'li iki kişinin kontrgerilla tarafından katledilmesinden sonra Tarsus Halkevi 7 Mart günü polisler tarafından basıldı. Halkevinde bulunan insanları kimlik kontrolünden geçiren polis, Ahmet Uyanık, İbrahim Kendirci ve Sinan isimli bir kişiyi tartaklayarak gözaltına aldı. Daha sonra Sinan isimli kişi gözaltında tutulmaya devam edilirken Ahmet Uyanık ve İbrahim Kendirci serbest bırakıldılar.

ÇHD'lilerden TBMM'ye Protesto

DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve yasaların bile çiğnenerek gözaltına alınmasından sonra bir basın açıklaması yapan Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Şubesi üyesi avukatlar kararı protesto ettiler. Hukukçular yaptıkları açıklamada "Genelkurmay Başkanının 'hainler meclisten atılmalıdır' açıklamalarından sonra konunun Meclis'e getirilmesi, Meclis üzerindeki etkili gücün varlığını göstermektedir. (..) Hukukçular olarak, parlamenterlerin dokunulmazlıklarının kaldırılması olayının, suç işlediği iddia edilen milletvekillerinin yargılanmalarının önünü açmak üzere verilen bir karardan öteye, varlığına tahammül edilemeyen siyasi bir partinin parlamentodan tamamen dışlanmak üzere bir eyleme dönüştüğünü gözlemliyoruz. Bu gözlemimiz Demokrasi Partisi'nin seçimlerden çekilmesini sağlamak üzere uygulanan yıldırma politikaları ile bütünleşmektedir." görüşlerine yer verdiler.

İzmir ÇHD üyesi elli kadar avukat tarafından 10 Mart günü İzmir Adliyesi önünde yapılan açıklamada DEP milletvekillerine yönelik uygulamalar protesto edildikten sonra ayrıca "Biz hukukçular olarak demokratik hukuk devletinde yaşamak arzusundayız. Gizli veya açık her türlü darbeye ve olağanüstü rejimlere karşı çıktığımızı açıklama gereği duyuyoruz. Milletvekili dokunulmazlıklarının kaldırılmasını ve gözaltına alınmalarını kınıyor, gözaltına alınan milletvekillerinin derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz." denildi. Aynı içerikli bir açıklamanın bulunduğu metin ise 150 ÇHD üyesinin imzasıyla Meclis'e gönderildi.

Haklar ve özgürlükler mücadelesine yeni bir soluk

Kırşehir Haklar ve Özgürlükler Platformu kuruldu

Kırşehir (Mücadele)- Haklar ve Özgürlükler Platformu, insan hakları karşısında oluşturulan bir set, baskının, terörün, işkencenin ve zulmün önünde örülen direniş mevzisi, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılmasında demokratik kitle örgütlerinin güç birliğinin ifadesidir.

Gün geçtikçe büyüyen bu güce, geçtiğimiz günlerde Orta Anadolu'nun bozkırlarından da yeni bir soluk katıldı. Kırşehir Haklar ve Özgürlükler Platformu kuruldu. Kuruluşunu bir basın açıklamasıyla duyuran platform "Ülke genelinde yaşanan bu anti-demokratik uygulamalar Kırşehir'de de yaşanıyor. Üniversite öğrencileri polis destekli sivil faşistlerce oruç tutmadıkları için dövülürken, İHD, Özgür-Der gibi DKÖ'ler basılıyor ve haklarında sayısız davalar açılıyor. Mücadele gazetesinin bürosu talan edilip muhabirleri gerekçesiz tutuklanabiliyor." denilerek devlet terörünün Kırşehir'deki demokratik mevzilere saldırıları anlatıldı. Kırşehir'de Haklar ve Özgürlükler Platformuna olan ihtiyaç ise şöyle açıklandı: "Hemen her şeyin kontrgerilla hukukuna bağlı yürütüldüğü bu dönemde tüm uluslardan, milliyetlerden, mezheplerden emekçilerin birlikte mücadele etmekten başka çıkar yolu kalmamıştır. Yani topyekün saldırılara karşı topyekün direniş için gücümüzü birleştirmek, hak ve özgürlüklerimiz için ortak mücadeleyi hayata geçirmek artık ertelenemez bir görev olarak kendini dayatmaktadır." denildi.

9 SÜTUN

"Birimiz hepimiz, hepimiz efendilerimiz için varız"

12 Eylül sonrasında generallere "darbe yapmanıza gerek yoktu, söyleseniz ben de yapardım." mesajları gönderen Demirel ve diğer burjuva politikacılar 2 Mart günü sözlerinin eri olduklarını ispatladılar. Üstelik bu sefer askerler kışladan dışarı bile çıkmadan masa başından bütün işi yönetebildiler. Gerçi Demirel bile yapılan işin "Hiç de şık olmadı"ğını belirtmişti ama en azından bu sefer şapkasını alıp gitmek zorunda kalmamıştı.

12 Eylül'den yıllar sonra ortam biraz yumuşayınca, burjuva basının kalemşörleri parlamenterleri zorla Zincirbozan'lara, Hamzakoy'lara kapatanlara veryansın etmişlerdi. DEP milletvekillerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması ve meclisten çıkacak olan kararı önceden bildiklerinden, kapıları tutan polisler tarafından zorla gözaltına alınmalarının ardından da aynı kalemşörler yapılan sivil darbeyi savunmaya soyundular. Bu arada bazıları ise geçmişte yazdıklarını henüz unutmamış olacaklar ki, savunma yaparken daha utangaçça davrandılar.

Dokunulmazlıkların kaldırılması normal olarak bir anda ülkenin gündemini kapladı. Bir zamanlar Tercüman gazetesinde Zincirbozan'a kapatılanların sözcülüğünü yapan Rauf Tamer, Hürriyet gazetesindeki köşesinde rahatsızlığını dile getiriyordu. Yanlış anlamayın, rahatsızlığının kaynağı dokunulmazlıkların kaldırılması değil, o sadece bu konunun fazla tartışılmasından rahatsız olmuş.

"Güneydoğu'da her gün verdiğimiz şehitlerin -artık- lafını bile etmezken, DEP'lilere uygulanan yaptırımı günlerdir tartışıyoruz." diye yazan burjuva yasaların bile çiğnendiği uygulamayı sadece bir "yaptırım" olarak nitelendiren Tamer, yazısında "DEP'lilere tepki göstermek istiyorsak yine mitingler yapabilirdik, bayrağımızı alıp Hatip Dicle'nin kapısında Türkiye bölünmez diye bağırabilirdik. Tuzla'daki şehitlerimizden her birinin ismini DEP'lilerin oturduğu sokaklara verebilirdik." diyerek yeni önerilerde de bulunmayı ihmal etmiyor.

Milliyet gazetesindeki yazısına "Hiç de şık olmadı" diyerek başlayan Tufan Türenç ise "Özgürlüklerin kısıtlandığını ileri sürüyorlar, ama diledikleri zaman Avrupa'ya, Amerika'ya uçup Türkiye'yi suçluyorlar, baskı yapılmasını istiyorlar." sözleriyle aslında ne kadar demokratik(!) bir ülkede yaşadığımızı gözler önüne seriyor. Öyle ya hem uçağa binip Avrupa'ya gideceksin, hem de demokrasi yok diyeceksin. Hiç inandırıcı değil.

Generallerden kendisini dışlamamalarını isteyen Mehmet Ali Birand ise bir kez daha bağlılığını ispatlıyor. Fakat uygulamadaki hataları da söylemeden geçemiyor. Birand dokunulmazlıkların kaldırılmasındaki yasa tanımaz tutumdan ötürü gelecek tepkileri düşünerek, bu işin daha sessiz sedasız yapılması gerektiğini savunuyor. "Askerinden siyasi kadrolara, kimi yazarlardan TV programlarına kadar uzanan kampanya sonunda meyvelerini verdi. Yazık oldu. En yapılmaması gerekeni yaptık. Toplumu kışkırttık ve sonra toplumun infialiyle cezalandırmalara girdik." diyerek hem mecliste gerçekleştirilen darbeyi nasıl hazırladıklarını anlatıyor, hem de sorumluluğu paylaşarak generallere "hepimiz biriz" mesajı gönderiyor.

Güngör Mengi ise kararın zamansız olduğundan yakınıyor. Mengi kararın seçimlerden sonraya bırakılması gerektiğini savunuyor. Ama asıl endişesi başka. "DEP milletvekillerini sessizce, olaysız biçimde götürmek mümkündü. Kameralar önünde sahnelenen bu aşağılanma oyunu ciddi şekilde düşündürdü. Acaba birileri parlamentoya bir şey olursa halkın hassasiyet göstermesini önleyecek tezgahlar mı işliyor?" Mengi bu sefer zorla gözaltına alınan milletvekillerini önemsemiyor ama ya yarın başka birilerinin de başına gelirse diye düşünmekten kendini alamıyor.

Burjuva kalemşörlerin avukatlığına daha birçok örnek vermek mümkün. Ancak değişik kelimeler, değişik cümleler de kullansalar yazdıkları hep aynı. Burjuva kalemşörler ellerini kan damlayan kalemlerinin üzerine koyarak sık sık "Birimiz hepimiz, hepimiz efendilerimiz için varız" yeminlerini tekrarlıyorlar. ✪

Isırgan

Tezgah!

Bursa Savcılığı ve Adalet Bakanlığı darbeci güruhtan gelen dilekçelerin, suç duyurularının çokluğu karşısında şaşkınlığa düşerler. Ve cezaevi idaresinden hemen bir açıklama isterler.

Darbeci güruhtan gelen dilekçelerde, cezaevinde can güvenliklerine yönelik büyük(!) tezgahların döndüğünden, bu konuda bir an önce gerekli önlemlerin alınmasının zorunluluğundan bahsedilmekte ve dış güvenlik komutanı hakkında tezgahı örgütleyen kişi olarak suç duyurusunda bulunulmaktadır. Cezaevi idaresinin pek bir anlam veremediği bu paniğin sebebi bir müddet sonra anlaşılır.

Dış güvenlikten sorumlu üsteğmen darbecileri korkutmak ister ve; "Sizi Devrimci Solcularla beraber aynı arabada sevk edeceğim" der. (O günlerde toplu sevkler beklenmektedir.) Bu sözleri fazlasıyla ciddiye alan darbeci güruh da, dört bir yandan can güvenliklerinin sağlanması için duyarlılık istemeye koşar.

Arife Tarif... elbette gerekmez

"Atatürk'ün anasına laf söyleyen Türk milletinin annesine küfür etmiş gibidir. Bu sapık adamı anneme küfür ettiği için gördüğüm yerde boğazlayacağım."

DYP Çanakkale Milletvekili
Hamdi Üçpınarlar

"Ufukta en küçük bir müdahale belirtisi görmüyorum. TSK'nın demokrasiye inançlı bağlılığından da en küçük bir kuşku duymuyorum."

Bülent Ecevit

"Bunların hepsi ıspanak gibi. Ispanaktan yağ çıkar mı, çıkmazs Bunlardan da çıkmaz."

Necmettin Erbakan

"Demokrasi iyi anlatmak ve genişletmek gerekir."

Tansu Çiller

Galatasaray hain mi?

Dokunulmazlıkların kaldırılacağı günün belirlenmesi çok önemliydi. O yüzden Çarşamba günü en uygun gün olarak seçildi. Kimse çıkıp milletvekilleri niye meclis kapısında gözaltına alınıyor demeyecekti. Vatanın, milletin yüreği o gün Galatasaray için atacaktı.

Galatasaray yenince halk sokaklara dökülecek, yeşilin olmadığı sarı kırmızı bayrakları sallayacak, düşünmeye zamanları olmayacaktı. Ama Galatasaray yenildi. İşte ne olduysa ondan sonra oldu. Bölücü(!) milletvekilleriyle uğraşan DGM savcısı Nusret Demiral'ın önüne yeni bir dosya sürüldü. Galatasaray dosyası. En kısa zamanda dosyadaki karanlıkta kalan sorulara yanıt bulunmalıydı.

-Galatasaray hain miydi? Hain değilseler böyle bir günde niye yenildiler?

- Yenilginin nedeni bölücü örgütün talimatları mıydı?

- "Bölücü örgüt lideri" neden Fenerbahçe'yi değil de Galatasaray'ı tutuyordu?

Nusret Demiral bir yandan bu sorulara yanıt ararken, bir yandan da güvenlik kuvvetlerini havaalanına sevk ederek Galatasaraylı futbolcuları "muhafaza altına almaya" hazırlandığı gelen bilgiler arasındaydı.

Poşetteki su bombaları

Diyarbakır'da bir kişi elinde büyük bir siyah poşetle tüm devlet dairelerine girip çıkmaktadır. Elindeki poşetle resmi dairelere girip çıkan bu şahıs polislerin dikkatini çeker. Kuşkulu şahsı takibe alarak izlemeye başlayan polisler uzun süre izledikleri bu şahsı sonunda kıstırarak apar topar yakalarlar.

Polisler poşette bomba olduğundan o kadar emindirler ki, yakaladıkları kişinin poşette bomba olmadığını, kendisinin açabileceğini söylemesine rağmen poşeti açtırmazlar. Telsizle bomba uzmanı istenir. Gelen uzmanlar büyük bir titizlikle poşeti açarlar... Bir de ne görsünler!.. poşette su numuneleri varmış. Meğer polislerin bomba yerleştirdiğini düşündükleri şahıs çevre sağlığı teknisyeni olduğu için tüm dairelerden su numunesi topluyormuş.

Bamteli

Tarık Tolunay

Çizgiye dava

Oligarşinin "demokrasicilik oyunu"nda düşünce özgürdür, kısıtlanamaz, işkence bir insanlık suçudur, yapanlar cezalandırılır, polisin yargılanmamış bir insanı cezalandırma, öldürme hakkı yoktur. Fakat gerçek yaşam tüm bu söylenenlerin tam tersinin kanıtıdır. İçlerindeki yuvarlak cümleler, o masumane yasaları korkunç birer canavara dönüştürüverirler. Tasmasını tutanlar bu canavarın kimi ne zaman ısıracağına, olayların gelişimini dikkate alarak karar verirler. Ülkede her gün binlerce yazı-çizi üretilmekte, büyük çoğunluğu soruşturmaya uğramamaktadır. Fakat "tehlikeli" konulara el atarsanız kontrgerillanın çizdiği sınırın diğer tarafında buluverirsiniz kendinizi. Diğer taraf, mahkeme, gözaltı, işkence, cezaevidir.

Qırıx ... Doğan Güzel'in çizdiği bantın lümpen kahramanı. Mahkemeler ondan ve kızdığı zaman kullandığı "Qehpe T.C'" yakınmasından oldukça rahatsızlar.

Son yıllarda mizah dergilerinin popüist halkçı politikalarını aşmaya, düzene daha köklü eleştiriler getirmeye çalışan çizerler sosyalist basınla buluştular. Artık sosyalist gazete ve dergilerde karikatüre sıkça rastlanıyor. Bu da savcıların gözünden kaçmıyor. Mahkemeler yazarlar kadar sosyalist basına çizen karikatürcüleri de takip ediyorlar.

"Hoşgörü" kelimesi çoğu zaman "mizah" kelimesinin yanında kullanılır. Mizah eleştiriyi içeriyorsa eleştiriyi hoş görmek bir erdemdir. Bu politikacılar tarafından da sık sık dile getirilir. Örneğin Turgut Özal "hoşgörüsünü kanıtlayabilmek için" hakkında çizilen karikatürlerden oluşan bir sergi dahi açmıştı. Fakat aynı Özal onlarca karikatürcüyü mahkeme koridorlarında sürundurmuştu. Son dönemlerde çizdikleri karikatürlerden dolayı "suç"lu sayılan birçok karikatürist sıralamak mümkün. Örneğin: Güneri İçoğlu Limon dergisinde yayınlanan bir karikatürde geçen "Zonta Türkler" sözlerinden dolayı tutuklanarak cezaevine konmuştu. Askerliği vicdani olarak reddeden karikaturcu Tuncer Erdem halen cezaevinde, mizah yazarı Şükrü Yavuz da cezavinde ağırlananlardan. Tarık Tolunay, Doğan Güzel ve Halil İncesu karikatürlerinden dolayı gözaltına alındılar.

Halil İncesu kendisine açılan 20'nin üzerinde davayla belki de bu alanda rekortmen. Doğan Güzel, Ahmet Erkanlı ve Tarık Tolunay da karikatürlerine sık sık dava açılan çizerler.

Ahmet Erkanlı (Tavır Dergisi'nde çizdiklerinden dolayı yargılanıyor): Dava konusu olan karikatürler yargı ile ilgiliydi. Her ikisinde de "yargıya hakaret" unsuru bulunmuştu. Mahkeme kürsüsünün arkasında bulunan "Adalet Mülkün Temelidir" ibaresini "Ver parayı al davayı" ve "Ye Kürküm ye" olarak değiştirdiğim için bu sözlere dava açılmıştı. Peki soruyorum... Bu ülkede yargı bağımsızlığı var mı, yargı siyasi iktidarların tekelinde değil mi? Eğer değilse 12 Eylül cuntasının liderinin önyargısi olarak "Asmayalım da besleyelim mi" lafı üzerine mahkemelerce ipe gönderilenlerin "adli hata" sonucu asıldıklarını yine bu adalet söylemedi mi? O zaman adalet mülkün değil de cunta liderinin temeli oluyor. Yani biz de çizmeyelim de susalım mı?

Doğan Güzel *(Özgür Gündem Gazetesi Çizeri):* Çizmekte olduğum Diyarbakırlı bir lümpenin, devleti nasıl bu kadar "Tahkir ve tezyif" edebildiğini anlamak zor. Aslında onlar Diyarbakır'daki çok sıradan birinin dahi devletten bu kadar yakınmasını, bu kadar nefret etmesini kabullenemiyorlar olsa gerek.

Savcı bana bir mahkemede Qırıx'ın kullandığı "Qehpe" kelimesinin anlamını iki ayrı sözlükten okuyor. Aslında bu kelime en kısa tanımıyla "güvenilmez, hain" anlamına geliyor. Ve Diyarbakır argosuna devletin başka halklara karşı düşmanlık tohumları ekmek için piyasaya sürdüğü "kahpe Yunan, köstek Arap" gibi söylemlerden devşirildiği görülmek istenmiyor. Bugün bir anlamda devletin silahı kendisine dönmüştür.

Girgır dergisinin 19 Temmuz 1991 tarihli 467. sayısının kapağı. Dergi bu kapak karikatüründen dolayı cunta tarafından 4 hafta süreyle kapatılmıştı.

Süleyman Yıldız *(Girgır ve Ayrı dergileri eski yazışleri Müdürü-Yazarı):* Karikatüre karşı herhangi bir hoşgörüleri yok. Tüm alanlarda olduğu gibi tehlikeyi gördükleri an saldırıya geçiyorlar. Önemli olan karikatürün neyi hedef aldığı. Bu yazıda da, filmde de, şarkıda da böyle. İşlerine gelmeyeni ellerindeki yargı silahıyla etkisizleştirmeye çalışıyorlar.

Halil İncesu *(Gündem Gazetesi Çizeri):* Bana şimdiye kadar 20'nin üzerinde dava açıldı. Bu davaların bir kısmından beraat ettim. Bir kısmının da mahkemeleri sürüyor. Onceden yazılara, şiirlere dava açılırdı. Şimdi de karikatürlere açıyorlar. Bir yönüyle düzene muhalefetin, düzen karşıtlığının göstergesi olması nedeniyle bu olayı bir yönüyle karikatürümüz için olumlu buluyorum.

Tarık Tolunay *(Mücadele Gazetesi Çizeri):* Bizleri gözaltına almaların, dava açmaları aslında tüm karikatürcülere yönelik bir göz korkutma politikası. Son zamanlarda çizerler sosyalist basında da çizmeye başladılar. Bu bizim için küçümsenmeyecek bir adım. Artık bu adımı geri almaya da niyetimiz yok.

Halil İncesu'nun Gündem gazetesinde yayınlanan karikatürü. İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nden bu karikatüre dava açıldı. İddianamede şöyle deniliyor;

"... gazetenin 2. sayfasında gazetenin devamlı kadrosundan olan sanık Halil İncesu tarafından "gönlük" başlığı altında verilen tek kareden ibaret çizgide Türk ordusuna ait bir helikopterin giyimlerinden Kürt kökenli oldukları anlaşılan insanların üzerine ateş ettiği görülmektedir. Bu insanlarda ise silaha benzer herhangi bir araç gereç bulunmamakta, sadece en ödeki vatandaşın elinde çok büyük elbette sinek kovmaya mahsus plastikten mamul sineklik yer almaktadır. Bu çizimle Türk ordusunun silahsız sivil kalabalıkların üzerine gelişigüzel ateş açtığı, acımasız davrandığı buna rağmen halkın Türk ordusuna karşı geldiği, korkmadığı imajı uyandırılmakta ve Türk silahlı kuvvetleri aşağılanmaktadır."

BİR FİLM

Schindler'in listesi

Steven Spielberg'in en son ve en ünlü olmaya aday filmi "Schindler'in Listesi". 12 dakda en iyi Oscar adaylıkları yanısıra orijinal film müziği, kurgu, kostüm, ses, makyaj ve sinematografi kategorilerinde de aday bir film. Bu açılardan gerçekten de övgüye değer. Ancak *"dünya sinema sanatında bir dönüm noktası ve işte sinemanın insanlığa ışık tutan sözü"* diye takdim edildiği için değerini gerçek anlamda düşüren eksikliğini vurgulamak, özüne ilişkin eleştiriyi de yapmak gerekir. Hem de filmin savunduğu insanlık değerleri adına.

Oskar Schindler bir Alman işadamıdır ve herkes gibi Nazi Partisi üyesidir. Almanya'nın işgalinden sonra Polonya'ya gelmiştir. Krakow'da bir emaye fabrikasının ve savaşın son aylarında da Çekoslovakya'da tank ve top mermisi imal eden bir silah fabrikasının sahibidir. Emaye fabrikası Yahudilerin katliamlardan kurtuluş ümididir. Orduya satılan tencere ve tavaların gelirleriyle bavullar dolusu para nazilere rüşvet olarak ödenip 1300 dolayında Yahudiyi Auchswitz'e gönderilmekten kurtaran Schindler, Çekoslovakya'da da yavaş ve hatalı üretim sonucu fabrikasını savaş dışı bırakabilmiştir.

Schindler'in faşizm aleyhtarı hiçbir örgütlü mücadeleye katılmaksızın insani değer ve yeteneklerini geliştirerek, zalimler safında görünme konumunun olanaklarını kullanıp Musevi'lere yardım ediş, insanlığa leke düşüren bir trajedinin ortasında alkışlanacak bir değerler serüveni olarak sunuluyor. Gerçekten de seyirci heyecanla, öfkeyle ve nazileri lanetleyerek izliyor filmi.

Filmin sonuna yakın savaş bitmiş ve ABD başkanı Almanların teslim olduğunu açıklamıştır. Savaş yıllarının giderek insancılaştırdığı Schindler'e gereksiz yere dramatik sahneler yüklemekten çekinmeyen ("Görevimi yeterince yapmadım, daha çok insan kurtarabilirdim" denilen sahneler.) Spielberg uzun süreli filmi boyunca faşizmin ekonomik ve siyasal gerçekliğine değinmekten kaçınmış. Schindler hem işadamıdır, hem de servetini insanlık için feda eder ve savaş sonrasında başarısız bir işletmeci olarak ölür. Peki Schindler'in bu insanca davranışları insanlık tarihinin en acı gerçeği olan faşizmin sınıfsal niteliğini örter mi? Filme konu olan o caniyane zulmü, sınıfsal niteliğine değinmeksizin Alman nazilerinin zulmü olarak milliyet özellikleriyle ve ruhsal çözümlemelerle açıklamak mümkün müdür? Elbette hayır. Irkçılık, şovenizm, azgınca kazanma ve sahip olma hırsı ancak kapitalizmle; dünyayı bir pazar olarak gören tekelci kapitalizmle birleşince faşizm olarak adlandırılıyor.

Anlatım "oldukça etkili" denebilir. Ama sınıfsal ilişkilerden soyutlandığı için tarihsel gerçekliğe yüzeysel yaklaşmaktan öte geçemiyor bu başarı.

Spielberg'in bir tavrını daha eleştirmek gerekir. Oskar Schindler'den başka faşizme karşı mücadele eden yok muydu? Denebilir ki bu Schindler'in öyküsü, ama her şey bir yana aptalca yorumlanmış bir sahnenin dışında Nazi vahşetine karşı Çekoslovakya ile Çekoslovakya'da esir edilmiş Yahudilerin kurtuluşuna komünistlerin bir katkısı yok muydu? Spielberg özellikle Çekoslovakya gerçeğini yansıtırken komünist kurtarıcıları görmezden gelmeye çalışmamalı, başka gerçekleri de Schindler'in öyküsü çevresinde ifade edebilmelliydi.

Çünkü emperyalizmin ne olduğunu bilmiyorsanız, faşizmin ne olduğunu anlamanız mümkün değildir.

Dağlar, sözümüz var!

"Ölümü gülerek kucaklayanlar rahat uyuyun"

Devrim şehitleri nerede olursa olsun yalnız olmadı hiçbir zaman. Mezarları devrimci sloganlarla, bayraklarla, çiçeklerle ziyaret edildi.

5 Mart günü Tuzla Aydınlık Mezarlığı'nda Dersim'de şehit düşen TDKP üyesi Erdal Eroğlu'nun mezarının ziyareti de bunun örneklerinden biriydi. Anma töreninde ayrıca Dersim'de şehit olan TDKP'li Hüseyin Boral, Kemal Üğdül ve Ordu'da şehit düşen Devrimci Sol savaşçısı Bahattin Anık da anıldı. Erdal Eroğlu'nun ailesinin düzenlediği anmaya Hüseyin Boral'ın ailesi, TKP/ML-TİKKO taraftarları ve Mücadele okurları katıldılar.

Anmada Devrimci Sol ve TİKKO imzalı "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür. Faşist Katliamların ve Gözaltında Kayıpların Hesabını Sorduk Soracağız" yazılı bir pankart açıldı.

Erdal'ın mezarının üzerine, üzerinde "Rahat uyuyun, Erdal, Hüseyin, Kemal, Bahattin (Anık). Devrimci Sol şehitleri gibi ölümü gülerek kucaklayanlar rahat uyuyun. Unutmayın ki Devrimci Sol halkına ve şehitlerine verdiği sözü hep tutmuş ve tutacaktır. Faşist katillerden hesap sorduk soracağız-Devrimci Sol" yazan bir pankart örtüldü. Baş tarafına ise Devrimci Sol bayrağı konuldu. Ve pankartın etrafı aileler tarafından çiçeklerle çevrildi.

Erdal EROĞLU

Kimi çevrelerin anmanın bu şekilde yapılmasının "aileleri ürküteceğini" söylemesine rağmen aileler anmaya, pankarta ve bayrağa oldukça saygılı davrandılar. Kimileri rüzgarın getirdiği kum tanelerini pankartın ve bayrağın üzerinden elleriyle kenara atarken, Erdal'ın babası İbrahim Eroğlu kurban kesmeden önce kan sıçramasın diye bayrağı katlayıp, kurbanı kestikten sonra da tekrar açtı.

Şehitlere bu denli sahip çıkılması Tuzla'daki emekçi halkta güven yaratırken, jandarma paniğe kapıldı. 16 Şubat'ta, Tuzla'da üç ayrı yere Devrimci Sol pankartlarının asılması jandarmayı telaşa sokmuştu. Anmayı Devrimci Sol geleneklerine göre yapan Erdal'ın ailesi ve akraba çevresi 13 Mart'ta Hüseyin Boral'ın Ümraniye'deki mezarında yapılacak anmaya da katılma ve gelenekleri burada da yaşatmaya hazırlanıyorlar.

Şerafettin ŞİRİN
(17 Mart 1992)

Sabit ERTÜRK
(17 Mart 1992)

Hasan ERKUŞ
(17 Mart 1992)

Tuncay GEYİK
(17 Mart 1992)

Mustafa Kemal İNAN
(17 Mart 1992)

Son mermisine kadar çatışarak şehit düşen Malatya'nın kır çiçekleri, unutmayın ki yeriniz boş değil. Yerinizi sizin bıraktığınız direnme geleneğini sahiplenen yeni savaşçılar dolduruyor. Gerilla halkın umudu olmaya devam ediyor. İçiniz rahat olsun, sizlerin 80 sonrası Malatya dağlarında yaktığınız özgürlük ateşi, Dersim'e, Toroslar'a, Sivas'a ve Karadeniz dağlarına ulaştı. Oralarda da umut büyüdü gerillayla birlikte.

Rahat uyuyun, devrim yürüyüşümüz sizlerin açtığı yolda sürüyor.

Annesinin ve ağabeyinin sözleriyle

Gerilla Komutanı Yılmaz

Kadriye ananın içinde kopan fırtınalar Karadeniz'in çılgın dalgaları gibi dövüyor yüreğini. Komutan Yılmaz'ı katledenlere karşı ne denli büyük bir öfke duyuyorsa, bir komutanın anası olmaktan da o denli onur duyuyor.

Kadriye ana ve ağabeyi Celal Anık "Komutan Yılmaz"ı anlattılar.

Kadriye Anık: Oğlum, Bahattin'im bir taneydi. Her şeyiyle örnekti. Çocukluğundan beri dürüstlüğüyle, onuruna olan düşkünlüğü ile tanınırdı ve onu ilçede sevmeyen hiç kimse yoktu. Lise çağlarındayken ülkesini, halkını çok sevdiğini, bizi yoksulluktan, vatanı namussuzlardan kurtaracağını anlatırdı. 12 Eylül'de tutukladılar, çok işkence yaptılar ona.

Bir ara çok hastalanmıştım, seni doktora götüreceğim, kurtaracağım buralardan diyordu. Sonra İstanbul'a doktora götürdü, muayene olmak için beklerken etrafı kolluyordu. Bir şey mi var diye sorduğumda, "Yok anne, doktora bakıyorum" demişti ama sonradan öğrendim aranıyormuş. Sıkıntılı olduğu zamanlarda etrafa belli etmemeye, sürekli bizlerin sorunlarına ortak olmaya çalışırdı.

Bahattin halkı için savaştı, halkı için öldü. Eskiden bana takılırdı "Ben yiğitçe öleceğim anne" derdi ve gerçekten yiğitçe, kahramanca öldü. Fakat alçakça, şerefsizce öldürüldü. Sağ ele geçirilebilirdi ama öldürmeyi kafalarına takmışlardı, sağ yakalamak gibi bir niyetleri yoktu. Yavrumun vücudu kurşun doluydu, yüzünde nefret dolu bakışıyla nasıl onlara kin kustuğunu görmüştüm. Elindeki silahını öyle sıkı tutmuştu ki, tüm nefretin haykırıyordu. Şimdi tek bir isteğim var, oğlumu katledenlerden hesap sorulması.

Celal Anık: Bahattin annneme olan düşkünlüğüyle tanınırdı. Biliyorsunuz bizim memlekette kadınlar çok ezilirler, her işe onlar koşarlar. Bahattin'im de buna dayanamazdı ve annemi buralardan götüreceğini söylerdi, kısmet olmadı. Şerefsizce katlettiler. Pusuya düşürülmeseydi kurtulurdu, geçmişte pek çok kuşatmadan kurtulmuştu. Cenazeyi almaya gittiğimde köy halkı onun kahramanca çatıştığını söyleyince çok duygulandım, onur duydum. Sermaye ağalarını korumak için dürüst, onurlu insanları katlediyorlar. Bizim sırtımızdan aldıkları paralarla kardeşimi, arkadaşlarını katlettiler.

Devlet benim için hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey vermedi, ama çok şey aldı, kardeşimi aldı. Bahattin bize suçu olmayan insanlara asla dokunulmadığını ama suçluların ise cezasız bırakılmayacağını anlatırdı. Buna ben de yürekten inanıyorum. ✪

Yüksel PARILTI
(1988)

Hasan BÜLBÜL
(1980)

İlhan YILHAN
(16 Mart 1988)

Devrimci mücadelede şehit düşen yoldaşlarımızın anısı mücadelemizde yaşayacak.

Ailesi ve Devrimci Arkadaşları

✓ BU ZULÜM SHP SAYESİNDEDİR

OLİGARŞİ İÇİN KOLTUK DEĞNEĞİ-SHP, programında belirttiği gibi "emek ağırlıklı bir kitle partisi" değil, oylarını çaldığı emekçi halka karşı terörün koltuk değneği oldu.

HALK İÇİN GÖZBAĞI-SHP 2.5 yıllık iktidar ortaklığı boyunca oligarşinin halka karşı yürüttüğü sürgün, terör, katliam ve infaz politikalarının doğrudan sorumlusudur. SHP'nin koalisyon ortaklığı artık halka karşı işlenen suçların sorumluluğuna dönüşmüştür.

Yazısı sayfa 9'da

✓ GENÇLİK

TÖDEF: DÜZEN PARTİLERİNİN GENÇLİĞE VERECEKLERİ BİR ŞEY YOK

■ "Gençliğin alternatifi kendi örgütlülükleriyle taleplerini dile getireceği ve bunların elde edilmesi için zorlayıcı olacağı bir mücadeledir."

2 Mart; Yıldız Teknik Üniversitesi'nde paralı eğitime protesto

GENÇLİĞİN MÜCADELESİ SÜRÜYOR

✓ Yıldız Teknik Üniversitesi'nde paralı eğitime protesto.

✓ TÜPRAŞ 50. Yıl Lisesi'nde dayak ve gözaltılara karşı işgal.

✓ Çukurova Üniversitesi'nde Anti-Faşist Mücadele Komiteleri baskıları protesto etti.

Yazısı sayfa 19'da

✓ İŞÇİ-MEMUR

"HAKLARIMIZI ALINCAYA KADAR..."

■ Ümraniye, Bornova ve Küçükçekmece belediye işçileri yine direnişte... Direnişler, ücretlerin, sosyal hakların, sözleşme farklarının gaspedilmesi üzerinde yükseliyor...

✓ Türk-İş'in işine gelen "demokrasi".

■ **IG METALL İŞVERENE TESLİM OLDU**

Toplu sözleşmenin kilitlenmesi üzerine 3 milyon 600 bin metal işçisi greve çıkmaya hazırlanırken, IG Metall yöneticileri metal tekellerine teslim oldular.

■ **BELİRLEYİCİ GÜÇ "OY GÜCÜ" DEĞİL ÜRETİMDEN GELEN GÜÇTÜR**

Kamu emekçilerinin 22 Şubat eleminde hükümete tanıdıkları süre doldu. KÇSP 5 Mart'ta "Oy Gücünle Ce-

TC; bir kontrgerilla devleti

Kontrgerilla. Hiç kimse varlığını inkar etmiyor. Eylemleri ile her gün kendinden söz ettiriyor ama yine de resmi bir kurum olarak ortada yok. Çünkü yasadışı ve kendini hiçbir savaş kuralı, değer yargısı ve ahlak ölçüsü ile sınırlamayacak kadar kirli...

Birçok ülkede "ölüm mangaları" olarak "İş" görüyorlar. Bünyesinde sömürünün ve zulmün yöneten ve uygulayan uzmanlarını barındırıyor. "Uzman" oldukları görevler: Provokasyon, sabotaj, adam kaçırma, işkence ve katliam.

Türkiye'de yaşanan kriz, kontrgerillanın ve yöntemlerinin devlet içinde ağırlığını artırdı. Artık ülkeyi kontrgerilla yönetiyor. Bugün kontrgerillanın yalnız "adamları" değil, zihniyeti de devlet işleyişine hakim olmuş durumda.

Kontrgerillaya sarılmak, meşruluğunu yitirmekte olan bir iktidarın çaresizliği, alternatifsizliğidir. Kontrgerilla egemen sınıfların yönetememesinin adıdır.

Yazısı sayfa 12-13'te

Thawra Hatt-En Nasr! Zafere Kadar Devrim!

■ **Devrimci Sol Güçler Filistin halkıyla omuz omuza. Arap Birliği'nin işgalinin ardından, bu kez de Rotterdam ve Bonn'da Devrimci Sol Güçler, FHKC ve FDKC taraftarlarıyla birlikte protesto yürüyüşü yaptılar.**

■ İsrail elçiliği önündeki gösteride ABD ve İsrail bayrakları yakıldı.

■ **Devrimci Sol Avrupa Temsilciliği: "Filistin halkı katlamın izlerini ve ihaneti silahla, sapanla silecek, muhbirler ve ihanet edenler için taşlarını eksik etmeyecektir."**

GÜNEY AFRİKA'DA SEÇİM SAVAŞLARI

■ Siyahların da oy kullanacağı 26 Nisan seçimleri yaklaşırken, ayrıcalık isteyen İnkatha Özgürlük Partisi ırkçı beyazlarla ittifaklar kurup, işbirliği yapıyor.

Yazısı sayfa 11'de